

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ

ΕΡΥΘΡΟΣ + ΣΤΑΥΡΟΣ

ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΜΑΡΤΙΟΣ 1953

Κ. ΚΑΛΛΙΑΣ
Υπουργός Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θεόδωρος

ΕΤΑΡΕΙΑ ΥΠΕΡΟΤΤΟΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΕΤΑΡΕΙΑ ΑΡΧ. ΟΥ ΚΑΛΕΚΑΩΣΕΩΝ

168855
36189

ΕΠΙΒΛΕΨΗ
ΑΡΧΕΣ
ΗΜΕΡΟΜ.

ΙΚΟΣΙΕΝΑ

σαν οι άρματωλοί, και ο κλήρος εις
δλην την ιεραρχίαν του, και οι πτω-
χοί άνθρωποι των πόλεων, οι
βιοτέχναι και οι εργατικοί
και ο άγροτι-
κος πληθυσμός.
Εξ ηγέρθησαν
όλοι όσοι ήσαν
Έλληνες. Ο
έλληνικός λαός
ήθέλησε ν' άνα-
κτήσει την έλευ-
θερίαν του.

ΑΘ. ΔΙΑΚΟΣ

τίαν με έκπληκτικήν ζωηρότητα και
με ήθικην ύπεροχην του υποδούλου
λαού άπέναντι του ξένου δεσπότη
του και αυτό άπετέλεσε την ακατά-
βλητον δύναμιν, η οποία άφ' ου
κατά πρώτον ενήργησε
διαθρονικώς επί του όγ-
κου της μεγάλης Όθωμα-
νικής αυτοκρατορίας, έ-
φθασε εις τον άγωνα διά
των όπλων.

Εις την καλλιέργειαν
της έθνικής συνειδήσεως
και εις την ενίσχυσιν και
εις την κατά την τουρκο-
κρατίαν ανάπτυξιν του έλ-
ληνικού λαού ως έθνους
έβοήθησαν όροι δημιουρ-
γηθέντες από πράξεις του
ιδίου του κατακτητού. Ο
Μωάμεθ ο δεύτερος, ο
πορθητής, είχε δώσει εις
τους υποδουλθεντας τα γνωστά
από την ιστορίαν θρησκευτικά και
πολιτικά προνόμια. Έδωσε το δι-
καίωμα εις τους χριστιανούς να δια-
τηρήσουν την εκκλησίαν των με τον
πατριάρχη επί κεφαλής, και άφ' έ-
τέρου την κοινότητα, η οποία είχε
και ώρισμένες διοικητικές άρμοδιό-
τητας. Τα προνόμια αυτά δεν ώφεί-
λοντο εις την σουλτανικήν μεγαλο-
ψυχίαν, αλλά ήσαν πράξεις της
πολιτικής, με την οποίαν ήθέλησε
ν' αντιμετώπιση ο Μωάμεθ την
κατάκτησιν διά την σύνθεσιν του
ίσχυρου του κράτους. Με την άνα-
γνώρισιν της έλληνικής εκκλησίας
και την θρησκευτικήν διαφοράν, ο
σουλτάνος εκράτει διαχωρισμένους
τους Τούρκους από τους υποδουλω-
θέντας. Διότι οι
Τούρκοι ήσαν
και έξ αφορμής
του Κορανίου
προωρισμένοι
να πολεμούν
και να κατα-
κτούν και να έ-
ξασφαλίζουν
την κυριαρχίαν
των υποδουλω-
μένων χωρών,
χωρίς ν' άπα-
σχολούνται με
έργασίας, που
έθεωρούντο δι'

Κ. ΚΑΝΑΡΙΣ

αυτούς εύτελεις άσχολίες, ενώ οι
υπόδουλοι οι άποτελούντες και γό

μέγα μέρος του πληθυσμού, οι λε-
γόμενοι ραγιάδες, ήσαν προωρισμε-
νοι να εργάζωνται και να παράγουν
διά την συντήρησιν της αυτοκρατο-
ρίας και των κυρίων με έλάχιστα
δικαιώματα και με πλήθος υποδουλων
σεις. Η δε κοινότης των υποδουλων
έχρειάζετο εις τον σουλτάνον διά την
έισπραξιν και την συγκέντρωσιν
των βαρυτάτων φόρων των ραγιά-
δων. Η έλληνική κοινότης ήτο διά
την τουρκικήν έξουσίαν όργανον χρη-
σίμου διά τον οικονομικόν μηχανι-
σμόν της αυτοκρατορίας.

Αλλά με την άναγνώρισιν της
εκκλησίας ο έλληνικός λαός, διά τον
όποιον η ορθοδοξία είχαν έθνικόν πε-
ριχόμενον, εύρεθη εντός σωτηρίου
καταφυγίου. Η διαφορά της θρη-
σκείας του υποδούλου από εκείνην
του κατακτητού έθωράκιζεν το κιν-
δυνεύον έθνος. Η δε έλληνική κοινό-
της άπέδω έστία έθνική. Με την κοι-
νότητα οι Έλληνες έπεκονώνουν

Θ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

μεταξύ των και άλληλο-
βοηθούτο άπέναντι της
τουρανικής. Αυτό έδοθή
την ανάπτυξιν και τον πο-
λιτισμόν. Έσχηματίσθη-
σαν έλληνικαί περιουσίαι,
ήρχισαν να γίνονται σχο-
λεία διά τα παιδιά των
Έλλήνων, που έπολλα-
πλασιάζοντο με τον και-
ρόν, ώστε κατά τον δέκα-
τον όγδοον αιώνα να ση-
μειώνεται πραγματική άν-
μειώσις, με πολλούς Έλλη-
νες μορφωμένους και ση-
μαντικούς συγγραφείς.
Ανεπτύχθη το έμπο-
ριον, η βιοτεχνία και περισσότερον
όλων η ναυτιλία, χάρις εις την ο-
ποίαν κατά τας αρχάς του
δεκάτου ενάτου αιώνου αι
δεκάτου ένάτου αιώνας αι
νησοι 'Υδρα, Σπέτσαι,
Ψαρρά και Κάσος εύρέ-
θησαν διαθέτουσαι έκαστη
την εμπορεύματα ταύτων. 'Ανε-
όλοκληρον ταυτοχρόνως τα
πτύσσοντο αυτοχρόνως τα
σώματα των εύρισκομένων
επιστημόνων, που έχρησιμο-
ποιούσαν οι κατά καιρούς
σουλτάνοι διά να περιορί-
σουν τους κλέφτες και διά την άγρο-
τικήν ασφάλειαν. 'Υπήρχαν ακόμη
την Μολδοβλα-
χίαν του 'Αλε-
ξάνδρου 'Υψη-
λάντη με το
σχέδιον, προσ-
έλασε εκείθεν
προς την 'Ελ-
λάδα άπέτυ-
χε και ο Ι-
διος ο ήρωϊκός
άρχηγός κατε-
στράφη και ά-
πέθανε δραμα-
τικώς, άλλ' η
έπαναστάσις
δεν άνεχαιτίσθη.

Γ. ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ

Λαός εύρισκόμενος εις τόσην
άκμήν, με πλήρη την έθνικήν συνεί-
δησιν και με την δικαίαν αντίληψιν
ότι ήτο άνώτερος από τον κυρίαρ-
χόν του, ήτο φυσικόν να μην άνέχε-
ται να παραμένη δούλος.
Η ιδέα της ανακήσεως της έ-
λευθερίας ήτο γενική. Τα τραγού-
δια του Ρήγα του μεγάλου όραμα-
τιστού της έλληνικής έλευθερίας ει-
χαν γίνει λαϊκά. Όλοι έτραγουδού-
σαν με πάθος τα ήρωϊκά δημοτικά

τραγούδια. Το πνεύμα της έξεγεί-
σεως κατά του τυράννου ήτο διάχυ-

Μ. ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ

το ότι η έπαναστάσις θα έπρεπε να
στηριχθή μόνον εις τας δυνάμεις
των ιδίων των Έλλήνων.

Αυτή η σκέψις καθήθυνεν εκεί-
νους, που άπεφάσισαν πρώτοι τον
σχηματισμόν και την δράσιν μυ-
στικής έταιρείας προς όργάνωσιν
της έλληνικής έπαναστάσεως. Αυτοι
οι άνδρες, άσχημοι τότε και μη δια-
θέτοντες παρά μόνον τον άγρον πα-
τριωτισμόν και την αποφασιστικήν
τητά των και των όποιων τα όντο-
ματα εύρίσκονται μεταξύ των ένδο-
ξότερων είναι οι ιδρυταί της Φιλι-
κής 'Εταιρείας. Ο Σκουφάς, ο Τσα-
κάωφ, ο 'Αναγνωστόπουλος και ο
Ξάνθος.

Πόσον γενικός και φλογερός ήτο
ο πόθος της έλευθερίας, το άπέδει-
ξεν η έπιτυχία της Φιλικής 'Εται-
ρείας. Κατά το 1819 και 1820 ή-
σαν μυριάδες οι μυηθέντες εις αυτήν
παρα τους μεγάλους και άμέσους
κινδύνους εκ της έπαγρυ-
πνήσεως των αρχών. Και
όταν η αρχηγία και η όρ-
γάνωσις του κινήματος ά-
νετέθη υπό της 'Εταιρείας
εις τον εύρισκόμενον εις
την Ρωσίαν στρατηγόν
'Αλέξανδρον 'Υψηλάντην ο-
λοι ήσαν βέβαιοι διά την
έπιτυχίαν. Αυτό προήρχε-
το από την θαδείαν πίστιν
των Έλλήνων εκείνων και
εις την δραματικήν των ά-
πόφασιν να ζήσουν έλεύθε-
ροι η ν' άποθάνουν.

Και η απόδειξις τούτου ύπάρχει
εις τα έπακολουθήσαντα γεγονότα.

Α. ΜΙΑΟΥΛΗΣ

Ετσι κατά το τελευταίον δεκά-
(Συνέχεια εις σελ. 8)

Άφανεις ήρωίδες

«Το άνθος του γυναικείου ήρωι-
σμού θάλλει από τας άκρωρείας του
Σουλίου μέχρι του Ταινάρου και από
την 'Ιδην μέχρι των άκτών της 'Ιω-
νίας, της Προποντίδος και του Βυ-
ζαντίου», — γράφει έπιφανής συγ-
γραφέυς. 'Ολόκληρος η Τουρκοκρα-
τία μαρτυρεί τούτο. 'Ολόκληρος η
'Επαναστάσις. Και έπειτα οι άτε-
λείωτοι άγώνες υπέρ της «Έλληνι-
κής 'Ελευθερίας» μέχρι της Μικρα-
σιατικής συμφοράς, και κατόπιν μέ-
χρι των γυναικών της Πίνδου κατά
τον πόλεμον του '40, μέχρι των γυ-
ναικών, που έθυσιάσθησαν εις τον ά-
γώνα κατά της τριπλής δουλείας
(1941 - 1949). «Αιωνία άς είναι η
μνήμη των — κατά τον αρχαίον
ποιητήν — και βωμός ο τάφος των
ας γίνη».

Δεν είναι μόνον αι ήρωίδες περι-
των όποιων διεσώθησαν βιογραφικά
στοιχεία πολλά. Είναι και εκείναι
περι των όποιων ολίγας η έλαχίστας
έχομεν ειδήσεις. Και αι άλλαι των
όποιων μόνον το όνομα έσωσεν η
εύλαβής παράδοσις. Και το άνώδυ-
μον πλήθος των γυναικών, ήρωίδων
και μαρτύρων της Πίστεως και της
Πατρίδος, όσαι έπολέμησαν τον ά-
γώνα τον καλόν, όσαι έμαρτύρησαν,
όσαι έσύρθησαν δούλαι εις τα βάθη
της 'Ανατολής, όπου έν κρυπτώ έλά-
τρευσαν τον Θεόν Μυσταγωγόν και
της Πατρίδος την μνήμην.

Εις τας σφαγάς της Χίου δεκάδες
χιλιάδων υπήρξαν τα θύματα. 'Αλλ'
είναι ολιγώτερον γνωστόν, ότι από
τας 30 χιλιάδας γυναικών της Χίου,
όσαι έσφαγήσαν η ήχμαλωτίσθησαν,
όχι ολίγαι υπήρξαν αληθιναι ήρωί-
δες. Η Κατίγκω Χιλιάδου έφονευ-
σεν, όπως λέγεται, όκτώ Τούρκους,
— τέλος, αιμόφυρτος και νεκρά,
κρεουργείται. Και αι δύο νεαράι και
ώραϊσαι άδελφαί Βλαστού! Η μεγα-
λυτέρα φονεύει τον Τούρκον αξιωμα-
τικόν, ο όποιος τας ήχμαλώτισε, αυ-
τοκτονεί κατόπιν, και το παράδειγ-

Α. ΒΑΛΑΡΡΙΤΟΥ

Εικοστή πέμπτη Μαρτίου

Οι χρόνοι φεύγουν, πετούν και πάντα εκείνη η μέρα
είναι γραμμένο εκεί ψηλά να λάμπη στον αϊθέρα
μ' όλα τα κάλλη τ' ουρανού. Στολίζεται όλη η φύσι
με χίλια, μύρια λούλουδα για να τη χαιρετίσει.
Γιορτάστε την, γιορτάστε την! καθείς άς μεταλάβη
από τη Χάρι του Θεού!

μά της ακολουθεί η μικρότερα. Γεν-
ναίως θα πολεμήσουν πολλai γυναι-
κες της Χίου εις την μονήν της Κα-
λιμασίας, ολίγα χιλιόμετρα έξω της
πόλεως. Οι Τούρκοι θα καταλάβουν
έν τέλει την μονήν και θα κατασφά-
ξουν άνδρας, γυναίκας και παιδιά,
— όλους όσους είχαν συρρεύσει εκεί.
'Ηρωίς της 'Επαναστάσεως, σχε-
δόν άγνωστος, είναι και η Βενετή,
εκ Χαλκίδος. Και αι δύο ήρωίδες
της Σάμου, των όποιων άγνωσθουν
και αυτό το όνομα, πράγματι «ά-
γνωστοι στρατιώται» του έθνικού ά-
γώνος. Και αι τρεις Μανιάτισσαι, η
Ροζάκαινα, η Ραλλού Πιέρου Μαυ-
ρομυχάλη και η 'Ελένη Λαμπροπού-
λου, και η Μεσολογγίτισσα Χρυσή,
η σύζυγος του Μάρκου Μπότσαρη,
και η Κοντύλη και η Καραντάνη.

Ας μη λησμονήσωμεν και την
δυστυχή εκείνην σύζυγον του φοβε-
ρού 'Αλή πασά του Τεπελενλή, την
μέχρι τελευταίας πνοής 'Ελληνίδα,
την Βασιλικήν Κονταξή, την περίφη-
μον κυρά-Βασιλική. Δεν ήτο ήρωίς,
όπως αι άλλαι. 'Αλλ' έξυπνέτησεν
όσον ολίγαι τον έθνικόν άγώνα και
τους μεγάλους του αρχηγούς, τον
'Ανδρούτσον, τον Καραϊσκάκη, τον
Μπότσαρη και άλλους, μεμυημένη
εύθως έξ αρχής εις το μυστικόν της
Φιλικής 'Εταιρείας, γνωρίζουσα τας
προθέσεις των και ενισχύουσα αυ-
τούς παντοιοτρόπως.

'Αλλά και η Μαργαρίτα Μπασδέ-
κη: Η ήρωίς του 1878: Απογονος
του μεγάλου Θεσσαλού όπλαρχηγού
του 21 Μπασδέκη, λαμβάνει ενεργό-
τατον μέρος και άνδραγαθεί τώ
1878, κατά την έπαναστάσιν του
Πηλίου, της όποιας αρχηγός ήτο ο
πατήρ της, ο μοίραρχος της χωρο-
φυλακής Ζ. Μπασδέκης. Σκοπεύτρια
δεινή η Μαργαρίτα, έμάχητο εις την
πρώτην γραμμήν των έπαναστατών.
Και διαπρέπει εις την μάχην της
Μακρυνίτης — 16 Φεβρουαρίου
1878 — κατά την οποίαν οι έπα-
ναστάται, ιδίως δε 200 Μακρυνι-

Α. ΚΟΝΤΗ

Έθνική Αύγη

Μακάριοι Σείς, που δώσατε νου και καρδιά με πίστι
γι' ασύντρηφτο θεμέλιωμα στο νέο βωμό π' έχτιστη.

Για σας οι θρήνοι, ταπεινοί, φτωχοί για σας οι ύμνοι
Παντοτεινό μας καύχημα για Σας, «Αιωνία η μνήμη».
Σείς, που γυρτοί σ' άμάραντα δαφνόκλαδα κοιμάστε
Εύλογημένοι νάστε!

**Ἑορτασμός τῆς Ἑκατονταετηρίδος
τοῦ ἐπιτίμου Προέδρου Ε.Ε.Σ. κ. Ι. Ἀθανασάκη**

Ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς ἐ-
ώρτασε τὴν 2αν Φεβρουαρίου 1953 πα-
νηγυρικῶς τὴν 100ὴν ἐπέτειον τῶν γε-
νεθλίων τοῦ Ἐπιτίμου Προέδρου αὐτοῦ
κ. Ι. Ἀθανασάκη.

Ὁ κ. Ι. Ἀθανασάκης ἐγεννήθη εἰς τὴν Πορταριάν τοῦ Πηλίου τὴν 2αν Φεβρουαρίου 1853. Τὰ πρῶτα γράμματα καὶ τὴν Γαλλικὴν ἔμαθε εἰς τὴν ἰδίαν τέραν αὐτοῦ Πατριδᾶ καὶ εἰς ἡλικίαν 16 ἐτῶν ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθῆνας πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν του. Μετὰ τὸ πέρασ τῶν Γυμνασιακῶν σπουδῶν ἐνεγράφη εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Μετὰ λαμπρὰς Πανεπιστημιακὰς σπουδὰς ἔλαβε τὸ δίπλωμα τῆς Νομικῆς, μεθ' ὃ μετέβη εἰς Γαλλίαν δι' εὐρύτερας σπουδὰς, ἐκεῖθεν δὲ κατὰ τὸ 1873 ἀνεχώρησε δι' Αἰγύπτου ὅπου καὶ ἤσκησε ἐπὶ 30ετίαν ἐπιτυχέστατα τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα εἰς τὰ Μικτὰ Δικαστήρια τῆς Αἰγύπτου.

Κατὰ τὸ 1905 ἐπέστρεψε εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐγκατεστάθη εἰς Ἀθήνας, ἀναμιχθεὶς ἔκτοτε ζωηρότατα εἰς τὴν Ἐθνικὴν, κοινωνικὴν καὶ ἐκπολιτιστικὴν ζωὴν τῆς χώρας.

Ἐξελέγη Βουλευτὴς καὶ διετέλεσε Ὑπουργός. Τὸ 1909 ἐξελέγη μέλος τοῦ Κ. Δ. Συμβουλίου τοῦ Ε.Ε.Σ. καὶ ἀπὸ τὸ 1917 μέχρι τοῦ 1942 διετέλεσε Πρόεδρος αὐτοῦ, ἀφιερῶσας ὅλας τὰς δυνάμεις διὰ τὴν προαγωγὴν τοῦ ἔργου του.

Τὰ ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν
τῆς Προεδρείας του ἐπιτελεσθέντα ἔρ-
γα τιμοῦν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Δημι-
ουργόν των.

Ὁ ἑορτασμός ἐγένετο εἰς τὴν αἵθουσαν Τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν μὲ μεγαλοπρέπεια καὶ ἐπιδηλητικότητα, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α.Μ. τῆς Βασιλίσσης Φρειδερίκης, ἣ ὅποια ἠδούκησε τὰ ἀποδεχθῆναι αὐτήν, καὶ παρουσίᾳ τῶν Α.Α.Β.Υ. τοῦ Πρίγκιπος Γεωργίου καὶ τῆς Πριγκηπίσσης Ἑλένης τοῦ Νικολάου, τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως Στρατάρχου Ἀλ. Παύλου καὶ Μελῶν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, τοῦ Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου κ. Μ. Δένδια καὶ τῆς Πανεπιστημιακῆς Συγκλήτου, τοῦ Προέδρου τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Κ. Γεωργακοπούλου καὶ τῶν Μελῶν τοῦ Κ.Δ.Σ. τοῦ Ε.Ε.Σ. καὶ πολλῶν ἄλλων ἐπὶσημων.

Ἡ τελετὴ ἤρχισε διὰ τῆς ἀκολου-
θου προσφωνήσεως τοῦ Πρυτάνεως τοῦ
Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Μ. Δένδια.
«Μεγαλειοτάτη,

Τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον εὐχαρί-
στως μετέχει μετὰ τῶν Ἑλληνικῶν Ἑ-
ρυθρῶν Σταυρῶν τῆς ὑπὸ τὴν σπητὴν
καὶ λαμπρὰν προεδρίαν τῆς Ὑμετέρας
Μεγαλειότητος διεξαγομένης σήμερον
ἐπί τῇ συμπληρώσει ἑκατονταετοῦς
ἔτους τοῦ κ. Ἰωάννου Ἀθανασάκη εὐ-
φροσύνου εορτῆς. Διότι καὶ ὁ γηραιό-
τερος ἐπὶ τῶν ἐκ τῶν παλαιῶν τροφίμων
αὐτοῦ εἶναι ὁ ἐνταῦθα τιμώμενος ἄνθρωπος.

καὶ τὴν Νομικὴν Ἐπιστήμην ὡς ἱεροφάντης αὐτῆς ἐξόχως ἐν τῇ ξένῃ καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ πατρίδι, τῇ Ἑλλάδι, ἐτίμησε καὶ ὡς πρόεδρος ἐπὶ ἑτη μακρότατα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ ὡς παράγων θερμοὺς καὶ δὲρνηρος τῆς παρ' ἡμῖν κοινωνικῆς προόδου καὶ τῆς ἐθνικῆς προκοπῆς καθόλου ὑψίστας παρέχων εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Γένος ὑποσχέσας.

Τιμὴν κατὰ παγίαν παράδοσιν καὶ συμφῶνως πρὸς τὴν εὐρύτεραν ἀποστολὴν αὐτοὺς ὑπὲρ τοῦ ἔθνους, τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς προόδου αὐτοῦ ἀναλισκομένους ὡς λαμπάδας ζωοποιοῦ φωτὸς ἐξόχους ἀνδρας, τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον συγκαίρει τῷ κυρίῳ Ἀθανασάκῃ, ἐκφράζει πρὸς αὐτὸν τὴν ἐθνικὴν εὐγνωμοσύνην καὶ εὐχεταί εἰς αὐτὸν ὅπως ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασις τῆς ὑπερόχου αὐτῆς κοινωνικῆς δράσεως συνεχισθῇ ἐν ὑγείᾳ καὶ κατὰ τὸν χρόνον, ὁ ὁποῖος θὰ ἀνήκῃ ἀπὸ σήμερον εἰς τὸν δεύτερον αἰῶνα τοῦ μεσοῦ ἀρετῆς καὶ ἀγαθῶν ἐπιτευγμάτων Βίου τοῦ».

Μεθ' ὃ προσεφώνησε τὸν κ. Ἀθανασάκη τὸν Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδων ὡς ἀκολούθως·
«Γῆθοσύνως συμμετέχω καὶ ἐξ ὀνόματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς πολλοπλῶς εὐεργετηθείσης Ἡπείρου, εἰς τὸν ἑορτασμόν τῆς ἑκατοντηρίδος τοῦ κ. Ἀθανασάκη. Ἡ θαλερὰ τοῦ ἐμφάνισις ἀποτελεῖ τὴν ἐναρπύσαντα ἐπικύρωσιν τῶν διδασμάτων τῆς Ἐκκλησίας ὅτι ἡ χαρὰ τοῦ διδεντός καὶ ἡ ψυχικὴ ἱκανοποίησις διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθηκόντος ἀπάναντι τῶν συνανθρώπων καὶ καὶ ἀποτελεῖ τὸ καλλίσ-
τερον ἐλξήριον διὰ τὴν ἐξασφάλισιν ὁλβίας καὶ εὐδαιμονίας μακρότητος ἡμῶν.»

Δὲν θὰ ἀποπειραθῶ να θεσώ ὁρίων
εἰς τὴν μακροθυμίαν τοῦ Παναγάρχου
Θεοῦ καθορίζων διὰ τῶν εὐχῶν μου τα-
κτικὸν ἀριθμὸν ἐνιαυτῶν εἰς τὴν μακρό-
τητα ἡμερῶν τοῦ σήμερον τόσον ἐπα-
ξίως τιμωμένον πρεσβύτου, διότι πι-
στεύω ἀκαράδαντως ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ δί-
ψα τῆς εὐποιίας φλογίζει τὴν ψυχὴν
τῆς ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης θερμαίνει
τὴν καρδίαν του οὐ πρίνους Γερῶν θὰ
παρεταίει ὀλβίως τὰς ἡμέρας του ἀ-
πολαμβάνων τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἱκανο-
ποίησιν διὰ τὴν πλουσίαν ἀπόδοσιν
τῶν μόχθων του καὶ θὰ ἀποτελεῖ ἀπὸ
τῶν περιόπτου ὑψους τῶν παρερχομέ-
νων δεκαετηρίδων τὸ ζῶν κήρυγμα ὑπὲρ
τῆς φιλανθρωπίας, τῆς εὐποιίας καὶ
τῆς ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης.

Εἶθε ὁ Πανάγαθος νὰ ἐπευλογῇ καὶ ἐνισχύῃ τὴν πληρότητα τῶν ἡμερῶν τοῦ ὅπως ὁλοκληρωμένος ὁ βίος τοῦ ἀποτέλεισιν παράδειγμα διὰ τὰς ἐπερχομένας γενεάς».

Μετά τὴν προσφώνησιν τοῦ Μακαρι-
ωτάτου ἡ Α.Μ. ἡ Βασίλισσα ἠυδόκησε
να ἀπονεύμῃ εἰς τὸν κ. Ι. Ἀθανασά-

κην Είδικὸν χρυσοῦν Μετάλλιον μετὰ
Διπλώματος τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης
τοῦ Ε.Ε.Σ.

Ἐν συνεχείᾳ προσεφώνησεν τὸν κ.
Ἀθανασάκην ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερ-
νήσεως Στρατάρχης Ἀλ. Παπάγος διὰ
τῶν ἐξῆς:

«Ἡ Κυβέρνησις καὶ ὁ Ἕλληνικὸς
Συναγερμὸς, τῶν ὁποίων ἔχω τὴν τι-
μὴν καὶ ἡγοῦμαι, συμμετέχουσιν ὁλο-
ψύχως εἰς τὸν σημερινὸν σεμνὸν ἑορ-
τασμὸν ἐπὶ τῷ εὐτυχῇ γεγονότι τῆς
συμπληρώσεως μιᾶς ἑκατονταετίας ἀ-
πὸ τῆς γεννήσεως τοῦ σεβαστοῦ προ-
σβύτου καὶ ἀγαπητοῦ φίλου Κυρίου
Ἰωάννου Ἀθανασάκη.

Μία ολόκληρος έκαιονταετία, τὰ τρία τέταρτα τῆς ὁποίας ἠγαλῶθησαν εἰς ἔργα ὑψηλῆς φιλαλληλίας, κοινωνικῆς εὐποιίας καὶ ὑπηρεσιῶν πρὸς τὴν Πατρίδα, ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς πλείον ἀψευδεῖς καὶ λαμπρὰς διαπιστώσεις τῶν ἀρετῶν τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς καὶ εἶναι ἀναμφισβητήτως γεγενῆς, τὸ ὅτι οἱ προῶρισται νὰ συγκινήσῃ μέχρι τῶν μυχιῶν αὐτῆς πάσαν Ἑλληνικὴν ψυχὴν.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1905, ἀφ' οὗτου ὁ Ἰωάννης Ἀθανασάκης, ὄριμος, πλέον εἰς ἐπιστημονικὴν καὶ φιλογενὴν ἐν Αἰγύπτῳ δράσιν, ἐγκατεστάθῃ ὁριστικῶς ἐς Αἰγύπτου καὶ Ἀθήνας ἤρχισε κατ' οὐσίαν καὶ ἡ πολυχροΐδης καὶ ἐξαιρετικῶς ἀποδοτικὴ δράσις αὐτοῦ εἰς τὴν ἑλευθερὰν Πατρίδα, ἥτις καὶ συνεχίσθη ἔκτοτε ἀδιαιρέτως ἐπὶ ἡμῶν περίπτου αἰῶνα. Ὡς κύριον προορισμὸν τοῦ βίου του ἔθεσεν τὸ νὰ ὑπηρετήσῃ πᾶσαν προσπάθειαν τείνουσαν εἰς τὴν διάδοσιν τῶν ὑψηλῶν ἀρχῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ Πολιτισμοῦ καὶ εἰς τὴν ἐξυτηρέτησιν σπουδαίων κοινωνικῶν σκοπῶν, τὴν ἀπαριθμήσιν τῶν ὁποιῶν θεωρῶν περὶ τὸν καθ' ὅσον οὗτοι εἶναι γνωστοὶ ἀνὰ τὸ πανελλήνιον. Ἐκ παλαιῶν πρὸς τὴν ὑψηλὴν ταύτην διακονίαν, ὁ σεβαστὸς πρεσβύτερος προσέφερε καὶ εἰς τὴν Πατρίδα καὶ ἄλλας πολυτίμους ὑπηρεσίας διατελέσας ὕψις τῶν Ἀθηνῶν καὶ Βουλετῶν εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων.

Τὸ ὄνομα ὅμως τοῦ Ἰωάννου Ἀθανασάκη θὰ φέρεται εἰς τὰς δέλτους τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς Ἱστορίας συνδερίαν καὶ δράσιν τοῦ Ε. Ε. Σ., τοῦ ὁλοκλήρου 25ετίας.

Ὑπὸ τὴν φωτεινὴν Προεδρίαν αὐτοῦ ὁ Ε. Ε. Σ. πύτυχε νὰ ἀνδραθῇ καὶ καταλάβῃ περίοπτον θέσιν μεταξύ ὧν τῶν Ἑρπυρίων Σταυρῶν τῶν πεπολιτισμένων Ἑθνῶν, σημειώσας σπουδαίον τάτην ἀληθῶς εἰς ἑκτασιν καὶ ἔθνικῇ καὶ ἑξοχῇ ἐπωφελεῖ δράσιν ἐπὶ ὧν τῶν πεδίων τῆς κοινωνικῆς ἀντιλήψεως καὶ εὐδοίας.

Ὡς μέλος καὶ ἐπὶ κεφαλῇ τῆς μεγάλης ἐρυθροσταυρικῆς οἰκογενείας ὁ Ἰωάννης Ἀθανασάκης ἔζησε καὶ τὰς μεγάλας στιγμὰς τοῦ ἐθνικοῦ δράματος

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως Στρατάρχης Ἀλ. Παπάγος προσφωνῶν τὸν τιμώμενον κ. Ι. Ἀθανασάκην. Εἰς τὴν φωτογραφίαν διακρίνονται ἡ Α.Μ. ἡ Βασίλισσα (εἰς τὸ μέσον) ὁ Μ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδων, ὁ Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου κ. Μ. Δένδιας (δεξιὰ) καὶ παρ' αὐτὸν ὁ κ. Ἀθανασάκης καὶ ὁ καθηγητὴς κ. Μ. Γερουλάνος. Ἀριστερὰ. Εἰς τὴν πρώτην σειρὰν αἱ Α.Α.Β.Υ. ὁ Πρίγκηψ Γεώργιος καὶ ἡ πριγκίπισσα Ἑλένη τοῦ Νικολάου, ὁ Πρόεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Κ. Γεωργακάπουλος καὶ παρ' αὐτὸν ὁ Γεν. Γραμματεὺς τῆς Ἑνώσεως Ἐρυθρὰν Σταυρὸν κ. de Rougé.

The Prime Minister, Field Marshall Papagos addressing Mr Athanasi. In the photo are seen H. M. the Queen, between H. B. Archbishop of Athens (left) and Mr. Dendias, Rector of the Athens University (right), beside him Mr. Athanasi and Prof. Geroulanos (right). 1st row Left Their R.H. Prince George and Princess Helene, the president G. R. C. Mr. C. Georgacopoulos and beside him Mr. de Rougé, Secretary General of the League of R.C.S.

καὶ ἠτύχησεν μετὸν Ἑρυθρὸν Σταυρὸν νὰ συμπαράσῃ εἰς τὴν μεγάλῃν ἐξόρμησιν τοῦ Ἑθνους ἐπὶ τὰ ὠραϊότερα καὶ ὑψητεέστερα ὄνειρα τῆς Ἑθνικῆς ἀποκαταστάσεως καὶ εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν θριάμβων τῆς ἡρωικῆς ἐποχῆς 1912 - 1945.

Δικαίως ἐπομένως τιμῶμεν σημερον
ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰωάννου Ἀθανα-
σάκη, τὸν ἐξαίρετον πατριώτην, τὸν εὐ-
γενή ἄνθρωπον, τὸν ἀκαμάτον ἐργάτην
τῆς εὐποίας, τὸν ἀπαράμιλλον ἀλ-
τροειστήν, καὶ προβόλλομεν τοῦτον ὡς
φωτεινὸν παράδειγμα πρὸς μίμησην.

Καὶ εὐχόμεθα ὅπως ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς εὐτυχῆσῃ νὰ συγκαταλέγῃ μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ πολλοῦ ἀξίους συνεχιστὰς τοῦ ἔργου τοῦ Ἰωάννου Ἀθανασάκη.

Εἰς δὲ τὸν ἀγαπῆτον φίλον καὶ σεβαστὸν πρεσβύτερον ἡ Κυβέρνησις μου καὶ ὁ Ἑλληνικός Συναγερμός, ἐπὶ τῇ σημερινῇ σεμνῇ τελετῇ εὐχονται ἐκ βάθους καρδίας ὅπως συνεχίσῃ ἐπὶ πολλὰ εἰσέτι ἔτη τὴν τούσων καρποφόρον καὶ ἐθνικὴν δράσιν τοῦ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας καὶ τῆς πατρίδος γενικότερον».

Ἐκ μέρους τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑρυθρῶν Σταυρῶν προσεφώνησεν τὸν κ. Ι. Ἀθανασάκη ὁ Γεν. αὐτῆς Γραμματεὺς Κόμης Ντὲ Ρουζέ, ὁ ὁποῖος ἐν ἀρχῇ ἐξέφρασε τὴν χαρὰν του, διότι ὁ ἔορτασμός τῆς ἑκατονταετηρίδος τοῦ κ. Ι. Ἀθανασάκη τοῦ διδῆι τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκφράσῃ προσωπικῶς τὴν μεγάλην ἐκτίμησιν, τὴν ὁποῖαν τρέφει πάντοτε ἡ Λίγκ πρὸς τὴν Διοίκησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑρυθροῦ Σταυροῦ καὶ τὸν θαυμασμόν του πρὸς τὸν τιμώμενον, ὁ ὁποῖος ἐπὶ μακρὰ ἔτη προήδρευεν αὐτοῦ μὲ τόσην σύνεσιν. Οὐδέποτε, εἶπε, μέχρι σήμερον εἶχον τὴν τύχην νὰ παρευρεθῶ εἰς τόσον ὀρατὴν ἐπέτειον.

ἄνδρός, τοῦ ὁποίου ὅλη ἡ δραστηριότης ἀφιερῶθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πλησίου.

Ἀφού δὲ ἐξήρη τὰς ἀρετάς, αἱ ὁποῖαι κοσμοῦν τὸν τιμώμενον, ἐξημμελῶν-
σε τὰ ἐπιτελεσθέντα ὑπ' αὐτοῦ ἔργα
κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς προεδρείας
του εἰς τὸν Ε.Ε.Σ. ἵτοι τὴν Σχολὴν
Διπλωματούχων Νοσοκόμων, Σχολὴν
Ἐπισκεπτριῶν Ἀδελφῶν, Προπαγάνδα
ὕγεινῆς, Ἀσκήλειπιον Βουλῆς, Φορη-
τὰς Νοσοκομειακοῦς συσκευασιμαίους,
ἐν περιπτώσει θεομηνιῶν, Σταθμὸν Ἀ-
Βορθεῖων, Ἐρυθρὸν Σταυρὸν Νεότητος,
καὶ τὴν κορωνίδα τοῦ εὐρύτερου αὐτοῦ
Προγράμματος, τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ
Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ εἰς Ἀ-
θήνας.

Ἐν συνεχείᾳ ἐτόνισεν τὴν σημαντικὴν συμβολὴν τοῦ κ. Ἀθανασάκη εἰς τὴν προαγωγὴν τοῦ ἔργου τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ πνεύματι ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἀδελφωσύνης. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς γνωριμίας μας, συνέχισε ὁ κ. ντὲ Ρουζέ, τὰ Γραφεῖα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἦσαν δι' ἐμὲ «ὁ Οἶκος τῆς Φιλίας», ἀλλὰ καὶ σήμερον οἱ ἐξοχοὶ διάδοχοί του μοῦ ἀφῆκαν πάντοτε τὴν θύραν ἀνοικτήν.

Ἡ ζωὴ τοῦ κ. Ἀθανασάκη, κατέληξε, ὑπῆρξε δι' ἡμᾶς ἡ ζωὴ ἑνὸς μεγάλου ἀνδρός, ἡ θὰ ἦτο καλύτερον νὰ εἶπω ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου, ἐν κυριολεξίᾳ, πραγματικοῦ ἀνθρώπου, τὸν ἀπογόνου ἡμεῖς τυχερώτεροι ἀπὸ τὸν Διογένη συντηρήσαμεν εἰς τὴν ζήνῃ μας. Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ λέγει «εἰς τὰ μάτια τῶν νέων βλέπομε φλόγα ἀλλὰ εἰς τὰ μάτια τοῦ ἡλικιωμένου βλέπομε φῶς». Ὁ κ. Ἀθανασάκης μᾶς ἔδωκε καθ' ὅλην τὴν ζήνῃ του καὶ τὴν φλόγα καὶ τὸ φῶς. Ὅτι ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος ποιοῦνται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα δὲν φαί-

νεται εκπληκτικό, ιδίως εις ἓνα Γάλλον, διότι ἡ Γαλλία περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην χώραν γνωρίζει καλῶς τί ὀφείλει εἰς τὸ «Ἑλληνικὸν θαῦμα». Ὁ κ. Ἀθανασάκης εἶναι τὸ σημερινὸν «Ἑλληνιστὸν Θαῦμα».

Γνωρίζομεν ὅτι ὅλα τὰ ἀνθρώπινα
προβλήματα ἀντιμετωπίσθησαν εἰς τὴν
Ἀρχαίαν Ἑλλάδα.

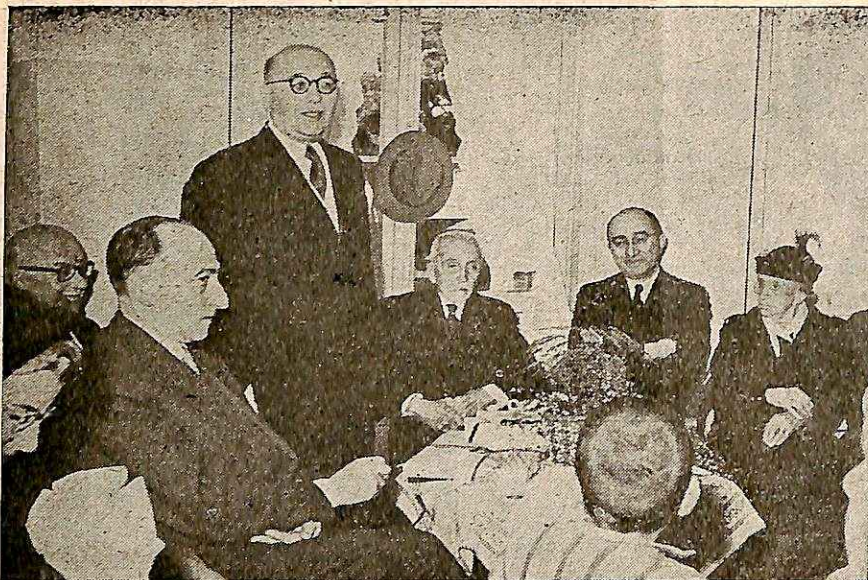
Καὶ αὐτὸς δ' Ἐρυθρὸς Σταυρὸς, ἀν-
καὶ τόσον νέος εἰς τὴν σὺλληψιν του,
ἐθεμελιώθη ἐπὶ τοῦ ἀπαρχαίραπτου δι-
καιώματος τοῦ ὁποίου τὴν ὑπαρξιν δι-
τύπασε ὁ Σοφοκλῆς διὰ στόματος τοῦ
Ἀντιγόνης, ὅταν αὐτὴ παρέβη τὴν δια-
ταγὴν τοῦ Κρέοντος. «Οὔτοι συνέχθειν
ἀλλὰ συμψίλιν ἔφουν. (Δέν ἐγεννήθη
ἄσκη διὰ νὰ πισθῇ ἀλλὰ διὰ νὰ ἀναπαύ-
σῃται)»

Εἰς τὸ φῶς αὐτό, ποῦ μάς ἦλθε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ὁ κ. Ἀθανασάκης προσέθεσε μίαν νέαν ἀκτίνα, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἀληθῶς ἓνα νέον Ἑλληνικὸν θαύμα».

Μετά τὸν λόγον τοῦ κ. ντὲ Ρουζὶ ἠκολούθησαν αἱ προσφωνήσεις τοῦ Γεν. Γραμμ. τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν Καθηγητοῦ κ. Δ. Μπαλάνου, τοῦ Προέδρου τοῦ Προϊσταμένου Τμήματος Ε.Ε. Σ. Μακεδονίας καὶ Θράκης καθηγητοῦ κ. Μαρ. Σιγάλα, τοῦ Προέδρου τοῦ Ε.Ε. Σ. Πελοποννήσου κ. Ν. Νικολάου, τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος Πορταριάς ἰδιαίτερας Πατρίδος τοῦ κ. Ι. Ἀθανασάκη, κ. Παραδάκη καὶ τοῦ Προέδρου τοῦ Τμήματος Ε.Ε. Σ. Βόλου καὶ οἱ Μεληγεφυροῦς ὑπὸ τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Μ. Γεροουλάνου, ὁ ὁποῖος εἰς ἄδρότάτα γραιμᾶς, ἔδωσε ἐναργὴ εἰκόνα τῇ δημοιουργικῇ καὶ μεγαλοπνύῃ δράσῃ καὶ ζωῇ τοῦ τιμιωμένου.

Μετά τὸ πέρασ τοῦ πανηγυρικοῦ
κ. Ἀθανασάκης βαθύτατα συγκινημέ-
νος εἶπε τὰ ἀκόλουθα:

«Μεγαλειοτάτη,
Πρὶν ἀπ' ὅλα αἰσθάνομαι τὴν ὑπο

Από το εορτασμό εις το Ασκληπιείον Βούλας. Ο Πρόεδρος του Ε.Ε.Σ. κ. Γεωργακόπουλος προσφωνών τον κ. 'Αθανασάκη και έκ δεξιών πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἡ Κα Ι. 'Αθανασάκη, ὁ Νομικὸς Σύμβουλος τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Μ. Πεσματζόγλου, ὁ κ. Ι. 'Αθανασάκης, ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Γ. Μίνδλερ καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς 'Εφορείας 'Ασκληπιείου Βούλας κ. Θ. Πετρακόπουλος (ὀπίσθεν).

In the photo Mr. C. Georgacopoulos, addressing Mr. Athanasaki at the R. C. Asklepieion in Voula and from right to left Mrs Athanasaki, Mr Pasmatzoglou legal councillor G. R. C., Mr. J. Athanasaki, Mr. G. Mindler, Secretary [General] G.R. C. and Mr. Th. Petracopoulos, President I. C. Committee of the Asklepieion (left behind)

χρέωσιν νὰ ἐκφράσω εὐλαδῶς τὴν ἐγνωμοσύνην μου πρὸς τὴν Α. Μ. τὴν Βασιλίσσαν, ἡ ὁποία ἠθέλησε διὰ τῆς παρουσίας Της νὰ προσδώκῃ μίαν ἰδιόζουσαν σημασίαν εἰς τὴν σημερινὴν συγκέντρωσιν.

Ἐπειτα θὰ ἤθελα νὰ εὐχαριστήσω ὅλους τοὺς ἄλλους ἐπισήμους ἢ καὶ ἄπλους φίλους οἱ ὅποιοι ὑπεβλήθησαν εἰς τὸν κόπον νὰ ἔλθουν ἐδῶ.

Ἰδιαιτέρως ὅμως θέλω νὰ εὐχαριστήσω τὸ Πανεπιστήμιον, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ με δεχθῇ εἰς αὐτὴν τὴν αἴθουσαν, ἡ ὁποία τόσας ἐνθυμίζει ἀπὸ τὰς παλαιὰς καὶ τὰς νεωτέρας τῆς Πατρίδος μας δόξας.

De même je remercie mon ancien ami et collaborateur Mr. De Rougé qui s'est donné la peine de venir de Genève; pour me porter les compliments de la Ligue des Sociétés de la Croix-Rouge et les siens. Je lui suis reconnaissant.

Ἐλέχθησαν πολλὰ ἐδῶ γιὰ μένα. Βεβαιώητε ὅτι εἶναι ὑπερβολικά. Τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον σὰς παρουσίασαν δὲν εἶναι ἔργον μόνον ἰδικόν μου. Εἶναι τὸ ἔργον χιλιάδων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἐλαυνόμενοι ἀπὸ τὸ αἶσθημα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ καθήκοντος ἐργάσθησαν εἰς αὐτὴν τὴν Μεγάλῃν Ἰδέαν, πού λέγεται Ἐρυθρὸς Σταυρὸς.

Βεβαιώητε ὅτι δὲν ἀξίζει σὲ μένα τίποτε περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους Συμβούλους τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ ἢ τὰς νοσοκόμους τοῦ. Ὅλοι οὖν μέλη μίας ἀγαπημένης οἰκογενείας ἐπὶ χρόνια τώρα ἐργασθήκαμε ἀδελφικὰ γιὰ νὰ μειώσουμε τὸν πόνον καὶ τὴν δυστυχίαν.

Δέχομαι τὰ καλὰ λόγια, πού ἐλέχθησαν, ὡς ἐκπρόσωπος ὅλων αὐτῶν

καὶ κρατῶ γιὰ μένα ἕνα τόσον δα ποσοστὸν, ὅπως τόση-δὰ εἶναι ἡ προσωπικὴ μου ἐργασία ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἐργασίαν τῶν ἄλλων.

Ἀπὸ τὸν εορτασμὸν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον Ε.Ε.Σ. Ὁ Πρόεδρος τῆς Δ. Ἐπιτροπῆς τοῦ Νοσοκομείου Ε.Ε.Σ. Καθηγητὴς κ. Μ. Μακκάς προσφωνῶν τὸν κ. Ι. 'Αθανασάκη καὶ ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἐρυθρῶν Σταυρῶν Κόμης de Rougé, ὁ κ. Ι. 'Αθανασάκης καὶ ὁ Πρόεδρος Ε.Ε.Σ. κ. Κ. Γεωργακόπουλος. Mr. M. Makas, President A Committee of R. C. Hospital addressing Mr. Athanasaki. In the photo from left to right Mr. de Rougé, General Secretary of the League of R.C. Societies, Mr. Athanasaki and Mr. C. Georgacopoulos.

Συχνὰ μ' ἐρωτοῦν πῶς κατάρθωσα νὰ ζῶσω τόσα χρόνια καὶ πῶς κατάρθωσα ἔχοντας στὴν πλάτη 100 χρόνια νὰ διατηρῶ ἀκόμη τὰς πνευματικὰς μου δυνάμεις.

νὰ ἀπομακρύνετε ἀπὸ τὴν ψυχὴ σας τὸν ἐγωϊσμό.

Ἀγαπήσατε τὸν πλησίον σας, βοηθήσατέ τον καὶ βεβαιώητε ὅτι ὁ Θεὸς θὰ σὰς δώκῃ υγείαν καὶ χρόνια.

Ἀκούσατε τὸ μυστικόν.

Ἦσκησα ἐπὶ 30 ἔτη τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Δικηγόρου εἰς τὰ Μικτὰ Δικαστήρια τῆς Αἰγύπτου. Τὸ ἐπάγγελμα αὐτό, πού τὸ ἠγάπησα καὶ τὸ ἀγαπῶ, δίδει εἰς τὸν ἀνθρώπον τὴν δυνατότητα νὰ δῇ ἀπὸ κοντὰ τὴν ἀθλιότητα τῆς ζωῆς, τὸν πόνον, τὴν δυστυχίαν.

Ὅταν λοιπὸν πρὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ γιὰ νὰ εἶμαι ἀκριβῆς, πρὸ 50 ἐτῶν — στὴν ἡλικίαν μου δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κρύβῃ κανεὶς χρόνια — ἀφῆκα τὸ ἐπάγγελμά μου, ἀπεφάσισα νὰ ἐπιστρέψω στὴν Πατρίδα καὶ ν' ἀφοσιωθῶ στὸν ὑποφέροντα συνάνθρωπόν μου στὸν πλησίον, πού εἶχεν ἀνάγκην βοηθείας.

Ἔτσι ἐμπλεξά στα διάφορα φιλανθρωπικὰ καὶ εὐαγῆ ἰδρύματα. Ἐκεῖνοι πρὸς τοὺς ὁποίους ἔδινα λίγη βοήθεια, μοῦ ἀνταπέδιδαν ἕνα ποσοστὸ τῆς ἀγάπης, πού ἐπεδείκνυα ἐγὼ πρὸς ἐκείνους.

Ἔτσι μὴ ραδιενέργεια ἀγάπης ἐξεπέμπετο ἀπὸ ἐμὲ πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἀπὸ αὐτοὺς πρὸς ἐμένα. Αὐτὰ τὰ κύματα ἦσαν ἡ δυνάμεις μου.

Ἡ ἀγάπη τοῦ πλησίον μας μᾶς κάμνει νὰ βλέπουμε τὴ ζωὴ ἔξω ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμό, ὁ ὁποῖος μᾶς μεταβάλλει σὰν τοὺς ἄφρονες τῆς παραβολῆς.

Κάποτε θὰ πεθάνουμε. Εὐτυχεῖς ὅσοι ἀντὶ νὰ ταλαιπωροῦνται διὰ τοὺς ἐφημέρους θησαυροὺς, με τὶς τόσες σκοτούρες τοὺς, ἀσχολοῦνται με τὴν πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ζωή.

Ὅσοι θέλετε νὰ ζήσετε πολλὰ χρό-

Τὴν τελετὴν ἐπεσφράγισε ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος ὑπὸ τῆς χορωδίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἡ Α.Μ. ἡ Βασίλισσα καὶ οἱ ἄλλοι ἐπίσημοι συνεχάρησαν θερμότατα τὸν Πρόεδρον τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Κ. Γεωργακόπουλον διὰ τὴν ἄφογον ὀργάνωσιν τῆς μεγαλειόδους ταύτης ἐορτῆς.

Ἐν συνεχείᾳ τῆς ἐν τῇ αἰθούσῃ τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν λαμπρᾶς ἐορτῆς τὸ ἐν Ἀθήναις Νοσοκομεῖον τοῦ Ε.Ε.Σ. ὠργάνωσε τὴν 3ην Φεβρουαρίου δεξίωσιν εἰς τὸ ἀμφιθέατρον τοῦ πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Ἀθανασάκη, καθ' ἣν ὁ Πρόεδρος τῆς Διοικήσεως αὐτοῦ Ἐπιτροπῆς, κ. Μ. Μακκάς, μετὰ ἐμπνευσμένην προσφώνησιν προσέφερεν εἰς τὸν τιμώμενον χρυσοὺν στέφανον δάφνης καὶ τὸν ἐκάλεσε νὰ σβύσῃ τὰ ἐκατὸν ἀνημμένα κεράκια ἐπὶ μεγάλου γλυκίσματος. Ὁ Γεν. Διευθυντὴς κ. Ποπολάνος, αἱ Ἀδελφαὶ τοῦ Νοσοκομείου καὶ τῆς Σχολῆς Διπλωματούχων Νοσοκόμων ὡς καὶ Ἐθελονταὶ Ἀδελφαὶ ἐξέφρασαν πρὸς τὸν σεβαστὸν πρεσβύτην τὴν ἐγνωμοσύνην των καὶ τὰς εὐχὰς των.

Τὴν 7ην Φεβρουαρίου ἔλαβε χώραν ὠραία δεξίωσις εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν προσφιλὲς ἔργον τοῦ κ. Ἀθανασάκη τὸ ἐν Βούλᾳ Ασκληπιεῖον τοῦ Ε.Ε.Σ. ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐφορείας τοῦ κ. Θ. Πετρακόπουλος ἐξήρῃ τὴν εὐεργετικὴν συμβολὴν τοῦ Ασκληπιείου εἰς τὴν υγιεινὴν τῆς χώρας καὶ ἐτόνισεν τὴν ὀφειλομένην εἰς τὸν ἰδρυτὴν αὐτοῦ ἐγνωμοσύνην, προσέφερε δὲ εἰς αὐτὸν μεγάλῃν ὀρειχαλκίνῃν πλάκα με τὴν καλλιτεχνικὴν προτομὴν του. Τέλος ὁ Πρόεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Κ. Γεωργακόπουλος ἐξέφρασε τὴν ἐγνωμοσύνην τοῦ Ε.Ε.Σ. πρὸς τὴν εὐδοκήσαν νὰ προστῇ τοῦ ὅλου εορτασμοῦ Λαοφιλεῖ Βασιλίσσαν μας καὶ τοὺς τιμήσαντας αὐτὸν ἡμεδαποὺς καὶ ἀλλοδαποὺς πολυτίμους φίλους τοῦ Ε.Ε.Σ. καὶ ἐτόνισε ὅτι ὁ Ε.Ε.Σ., διὰ τοῦ μεγαλοπρεποῦς εορτασμοῦ τῆς 100ετηρίδος τοῦ κ. Ἀθανασάκη, ἔδωκε ἕνα μάθημα εἰς τὴν σύγχρονον γενεάν περὶ τῆς ὀφειλομένης τιμῆς καὶ ἐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς ἐκλεκτοὺς Ἕλληνας, οἵτι-

Ὁ κ. Ι. 'Αθανασάκης εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀκούει με συγκίνησιν τὴν προσφώνησιν Ἐρυθροσταυριτισσῆς. Παρ' αὐτὸν ἡ Διευθύντρια Ε.Ε.Σ.Ν. Κα Κ. Χρ. Παπαδοπούλου. Mr. Athanasaki listens to the address of a Greek Junior girl at his office. Beside him Mrs. Papadopolou director G.J.R.C.

νες ἀναλίσκουν τὸν βίον αὐτῶν εἰς ἔργα δημιουργικὰ ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ τῆς Κοινωνίας.

Τὴν 8ην Φεβρουαρίου ὁμᾶς Ἐρυθροσταυριτῶν, μετὰ τῆς Δ)τρίας τοῦ Ε.Ε.Σ.Ν. κ. Καλλ. Παπαδοπούλου, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Ἀθανασάκη, ἐπὶ τῆς προεδρείας τοῦ ὁποῖου ἰδρύθη κατὰ τὸ 1924 ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς Νεότητος, τοῦ προσέφερεν ἄνθη, μία δὲ Ἐρυθροσταυρίτισσα τὸν προσφώνησεν ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων Ἐρυθροσταυριτῶν ὡς ἀκολουθῶς:

«Σεβαστέ μας κ. Πρόεδρε,

Ἐπὶ τῇ ἐκατοστῇ ἐπετείῳ τῶν γενεθλίων Σας, ὑποβάλλομεν ἐκ μέρους τῶν 330.000 Ἑλλήνων Ἐρυθροσταυριτῶν θερμότητάς εὐχὰς ὑπὲρ τῆς πανευτυχούς μακροβιότητός Σας καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως δεχθῆτε μετὰ ἄνθη αὐτὰ καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι ἡ μακρὰ καὶ πολυσχιδῆς ἐθνικὴ καὶ φιλανθρωπικὴ Σας δρᾶσις, θὰ φωτίζῃ τὸν δρόμον μας καὶ θὰ ἀποτελῇ τὸν γνώμονα τῆς ζωῆς μας».

Ὁ κ. Ἀθανασάκης συγκινημένος νυχάρησεν διὰ τὴν ἐπίσκεψιν καὶ ἐξέφρασε τὴν χαρὰν του, διότι οἱ νέοι τῆς Ἑλλάδος ἐργάζονται με ἐνθουσιασμόν διὰ τὰ ἰδεώδη τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Νεότητος καὶ ἀπηθύνουν σοφὰς συμβουλὰς πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Νεότητα, ἰδιαιτέρως δὲ ἐτόνισεν τὴν ἀξίαν τῆς εργασίας, ἡ ὁποία, ὡς εἶπε, δίδει περιεχόμενον εἰς τὴν ζωὴν καὶ πύχθη ὅπως οἱ Ἑλληνόπαῖδες ἀφωσιωμένοι εἰς τὰς ἐθνικὰς παραδόσεις καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς παραδόσεις τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ εὐτυχῶν νὰ ἴδουν μίαν καλυτέραν κοινωνίαν, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ βασιλεύῃ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀδελφωσύνη.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπισκέψεώς της ἡ ὁμὰς ἐτραγούνησεν τὸν Ὕμνον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Νεότητος καὶ ἄλλα ἄσματα, τὰ ὁποῖα καὶ ὑπερῆρεσαν εἰς τὸν τιμώμενον πρεσβύτην.

ΣΤ. ΜΠΟΛΕΤΣΗ

ΑΝΟΙΞΗ

Γλυκὸ τοῦ Μάρτη μῆνυμα, θ' ἀνθίσῃ ἡ πασχαλιά, θὰ λυώσουν τ' ἄσπρα χιόνια, θὰ ρθοῦν τὰ χελιδόνια.

Οἱ κάμποι θάναί πράσινοι, θὰ κελαηδοῦν πουλιά, θὰ βγοῦν ἀνθάκια χίλια καὶ τ' ἄσπρα χαμομήλια.

Ὁραία εἶναι ἡ Ἀνοιξή, ὠραία εἶναι πολὺ! Κι εἰν' ἡ καρδιά μας ὅλη κι αὐτὴ ἕνα περιθόλι.

Γλυκὸ τοῦ Μάρτη μῆνυμα, θ' ἀνθίσουν πασχαλινὰ, χρυσὸ θάχῃ στεφάνι ὁ ἥλιος. Τί ὁμορφίε! Πάσχα Κυρίου φτάνει!..

ΜΕΓΑΛΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

Παῦλος Μελάς 1870 — 1904

ΠΑΥΛΟΣ ΜΕΛΑΣ. Κατήγετο ἀπὸ μεγάλην ἡπειρωτικὴν οἰκογενεῖαν ἀγωνιστῶν τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ λογίων. Ἐγεννήθη εἰς Μασσαλίαν (29 Μαρτίου 1870). Τὸ 1904 ἔκανε ἐναρξιν τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος καὶ ἐφονεύθη εἰς μίαν μάχην βορείως τῆς Καστορίας εἰς τὴν Στάτισταν τῆς Μακεδονίας 13 Ὀκτωβρίου 1904. Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Παύλου Μελά, Πρωτομάρτυρος τῶν ἐθνικῶν μας ἀγώνων εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἤρχισεν ἐντατικὸς ἀγὼν, με ἀποτέλεσμα τὴν ἐκδίωξιν τῶν Βουλγάρων.

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΚΟΡΑΗΣ (1748 - 1833). Ὁ μεγάλος

αὐτὸς Ἕλληνας ἐγεννήθη 27 Ἀπριλίου 1748 εἰς Σμύρνην ἀπὸ γονεὺς Χίου. Τὸ 1788 ἐγκατεστάθη εἰς τὸ Παρίσι, δπου κατέγινε με ἐκδόσεις ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων καὶ ἄλλων ἔργων ὠφελίμων γιὰ τὴν μόρφωσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὁ Κοραῆς κατέβαλε μεγάλας προσπάθειες γιὰ τὴν εὐδωσίαν τοῦ ἱεροῦ μας Ἀγῶνος. Ἀπέθανε εἰς τὸ Παρίσι 25 Μαρτίου 1833.

Ἀδ. Κοραῆς 1748 — 1833

Α. Λίνκολν 1809 — 1865

ΑΒΡΑΑΜ ΛΙΝΚΟΛΝ (1809-1865) 16ος Πρόεδρος τῶν Ἡν. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ἐγεννήθη εἰς Χάρδιν τῆς Πολιτείας τοῦ Κεντάκυ ἀπὸ γονεὺς γεωργούς. Ὑποχρεωμένος νὰ βοηθῇ τὸν πατέρα του ἐφοίτησε ὀλίγα χρόνια εἰς τὸ σχολεῖο. Ἡ μεγάλη του ὁμᾶς ἐπιμέλεια, ἡ φιλομάθεια, καὶ ἡ φυσικὴ του ρητορεία τὸν ἐβοήθησαν νὰ ἀναδειχθῇ ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους πολίτας τῆς χώρας του. Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ταξείδια του εἶδε τὰ βασανιστήρια τῶν δούλων, ὅταν ἔγινε Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἕνα ἀπὸ τὰ ἔργα του ἦτο νὰ καταργήσῃ τὴ δουλεία. Αὐτὸ δυσχερῆσεν τοὺς Νοτίους καὶ ἔγινε ἀφορμὴ ἐμφυλίου πολέμου. Ἐδολοφονήθη ἀπὸ ἕνα παράφρονα νότιον. Ὑπῆρξε πολιτικὸς ἀσπίλον ἐντιμότητος καὶ συνετῆς θεληματικότητος.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ
(484 — 425 π. Χ.)

Εκ πατρὸς Δωρικής καὶ ἐκ μητρὸς Καραϊκῆς καταγωγῆς, ἀνετράφη εἰς ἀριστοκρατικὸν οἰκογενειακὸν περιβάλλον.

Ἡ οἰκογένειά του ἀνέδειξε καὶ πνευματικὸν ἀνθρώπου. Ὁ θεῖος του Πανύσσας εἶναι γνωστὸς ὡς ἐπικὸς ποιητής. Οἰκονομικὰ προὔπο-
θέσεις λοιπὸν καὶ οἰκογενειακὴ πνευματικὴ παράδοσις, συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐπιμελημένην μόρφωσιν τοῦ μέλλοντος περιφήμου ιστορικοῦ.

Ἡσχολήθη ἐπιμελῶς μετὰ τὸν Ὀμηρον καὶ τὰ ἄλλα ἔπη τοῦ Τρωϊκοῦ κύκλου. Ἐγνώριζε καλῶς τὰ διδασκτικὰ ἔπη τοῦ Ἡσίοδου, τὰ φιλοσοφικὰ παραγγέλματα τοῦ Φωκυλίδου, τοὺς δηκτικὸν ἰάμβους τοῦ Ἀρχιλόχου, τὰς ἐλεγείας τοῦ Σόλωνος, τοὺς στίχους τῆς Σαπφούς καὶ τοῦ Ἀλκαίου καὶ τοὺς ὕμνους τοῦ Πινδάρου.

Ἐκεῖνα ὅμως τὰ ὁποῖα ἔκαμαν εἰς αὐτὸν μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ τὸν παρώθησαν εἰς τὴν ἱστοριογραφίαν εἶναι τὰ ἔργα τῶν λογογράφων καὶ πρὸ πάντων αἱ διηγήσεις τοῦ Ἑκαταίου τοῦ Μιλησίου. Λογογράφοι ἐκαλοῦντο οἱ συγγραφεῖς ἔργων, εἰς τὰ ὁποῖα διηγοῦντο περιπετείαι ξένων κυρίως ἀλλὰ καὶ Ἑλληνικῶν φυλῶν ἢ περιέγραφον διαφορὰς χώρας.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ Ο ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΥΣ

Γ. Ι. ΚΟΥΡΜΟΥΛΗ, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Τοιοῦτότρόπως ὁ Ἡρόδοτος ὠπλίσθη ἐνωρὶς μετὰ γνῶσιν αἱ ὁποῖαι τὸν παρώθησαν ἀργότερα νὰ περιηγηθῇ τὸν τότε γνωστὸν κόσμον καὶ νὰ συνθέσῃ τὴν ἱστορίαν του.

Ἀπὸ τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα ἀπεδήμησε, διότι ἡ διαμορφωθείσα πολιτικὴ κατάστασις δὲν ἡνόκει τὴν ἐκεῖ παραμονὴν τῆς ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας του.

Ἐκτοτε ἐπεχείρησε μεγάλα ταξίδια. Ἐπεσκέφθη τὴν Μ. Ἀσίαν, τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους, τὰ Φοινικικὰ καὶ Συριακὰ παράλια, τὴν Κύπρον. Ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, τὴν Κυρήνην, τὴν Μαύρην θάλασσαν, τὴν Θράκην, τὴν Μακεδονίαν. Περιηγήθη δολοκλήρον τὴν ἡπειρωτικὴν Ἑλλάδα, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα εἰς τὴν Κάτω Ἰταλίαν καὶ τὴν Σικελίαν.

Κατὰ τὰ μακρὰ αὐτὰ καὶ περιπετειώδη ταξίδια του ἐσημείωνε κάθε τι πού τοῦ ἔκαμινεν ἐντύπωσιν. Ἐτσι σιγὰ σιγὰ συνεκεντρῶντο τὸ ὕλικόν, εἰς τὸ ὁποῖον ἐστηρίχθη διὰ νὰ συγγράψῃ τὴν ἱστορίαν του.

Εἰς τὰς Ἀθήνας ἦλθε τὸ 445 π. Χ. Ἀνέγνωσε δημοσίᾳ ἀποσπά-

σματα ἀπὸ τὸ ἔργον του, τὰ ὁποῖα προεκάλεσαν εἰς τοὺς Ἀθηναίους μεγάλην ἐντύπωσιν. Ὁ δῆμος τοῦ ἀπένειμε βραβεῖον δέκα ταλάντων.

Οἱ σημαίνοντες ἄνδρες τῆς πόλεως τὸν ἐπρόσεξαν καὶ τὸν ἐτίμησαν μετὰ τὴν φιλίαν των. Ἰδιαιτέρως συνεδέθη μετὰ τὸν μέγαν τραγικὸν Σοφοκλέα καὶ τὸν Περικλῆν, τὸν μέγιστον πολιτικὸν τοῦ ἀρχαίου κόσμου.

Τὸ ἔργον τοῦ Ἡροδοτοῦ διαιρεῖται εἰς ἐννέα βιβλία. Εἰς τὰ πρῶτα τέσσαρα διαλαμβάνει περὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῶν ἀποικίων καὶ διαφορῶν βαρβάρων λαῶν, τοὺς ὁποίους ἐγνώρισε, εἰς δὲ τὰ πέντε τελευταῖα περὶ τῶν Ἑλλήνων τῆς μητροπόλεως καὶ τῶν Περσῶν.

Περιγράφει μετὰ δραματικὴν ἐνάργειαν κάθε σπουδαῖον καὶ ἀσύνηθες ἀνθρώπινον ἐπίτευγμα, χωρὶς νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὴν συγγραφὴν ὁλοκληρωμένου ἱστορικοῦ ἔργου. Μετὰ τῆς αὐτῆς ἀμεροληψίας ἐξάγει τὰς ἐπιτυχίας καὶ ἐλέγχει τὰ ἐλαττώματα τῶν Ἑλλήνων ὅσον καὶ τῶν βαρβάρων. Ἐνδιαφέρεται νὰ διακριθῇ ὅχι τὸσον τὰ πολεμικὰ γεγονότα, ὅσον τὰ αἰτία, τὰ ὁποῖα προεκάλεσαν τοὺς πολέμους, τοὺς ὁποῖους διηγείται.

Τὸ ἔργον του ἀποκαλεῖ ὁ Ἡρόδοτος «ἱστορίαν», δηλαδὴ ἔρευναν, τὴν ὁποῖαν ἔκαμε προσωπικῶς διὰ ἀπ' εὐθείας συλλογῆς τῶν πληροφοριῶν του.

δυσχέρειαι καὶ αἱ θυσίαι ἀφάνταστοι. Ἀνεφάνησαν τότε μορφαὶ μεγάλαι. Ἡρώες καὶ ἀοχηγοὶ προικισμένοι μετὰ τάλαντον τῆς ἡγεσίας. Ὁ Διάκος, ὁ Ἀνδρούτσος, ὁ Νικηταρᾶς, ὁ Παπανικολῆς, ὁ Κανάσης, ὁ Μάρκος Μπότσαρης, ὁ Ἡλίας Μανουσινῆς καὶ ἀναρίθμητοι ἄλλοι. Ὑψάθησαν δὲ εἰς τὴν πανελευθερίαν καὶ εἰς τὸν θαυμασμόν τῶν ξένων στρατιῶν ὅπως ὁ Κολοκοτρώνης καὶ ὁ Καραϊσκάκης, καὶ ναύαρχοι ὅπως ὁ Μιαούλης, πολιτικοὶ ὅπως ὁ Μαυροκορδάτος, ὁ Ζαΐμης, ὁ Κουντουριώτης καὶ ἄλλοι. Ἡ ἑλληνικὴ ἐπανάστασις μετὰ τοσούτους πρὸς τὴν δραματικότητά, μετὰ τοσούτους προσωπικότητας ἐπροκάλεσε τὸ παγκόσμιον ἐνδιαφέρον, ὁ δὲ ἐκδηλωθεὶς εἰς τὴν Εὐρώπην φιλελληνισμὸς ἀποδεικνύει πόσον θαυμαστὸν ἦτο τὸ φαινόμενον ἐκεῖνο, ἀλλὰ καὶ πόσον ἀνώτερος, πόσον ἠθικὸς ἦτο ὁ πολιτισμὸς τοῦ τότε εὐρωπαϊκοῦ κόσμου.

Ἡ ἐπανάστασις ἐπέρασε ἀπὸ τρεῖς μεγάλους κινδύνους. Κατὰ πρῶτον ἀπὸ τὸν ἐσωτερικὸν διχασμόν, πού ἀπέληξεν εἰς τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, κατὰ δεύτερον ἀπὸ τὴν ἀντίστασιν τοῦ Μέντεριν ἐν ὀνόματι τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας, καὶ τρίτον ἀπὸ τὴν φοβερὰν ἐπίθεσιν τοῦ Ἰμβραήμ πασσά. Ἀλλ' ἡ ἐπα-

νάστασις κατίσχυσε καὶ τῶν ἰδίων τῆς ἀδυναμιῶν καὶ τῶν ἐξωτερικῶν κινδύνων.

Ὅταν ἔπεσε τὸ ἡρώϊκον Μεσολόγγι, πού ἐθεωρεῖτο τὸ τελευταῖον προπύργιον τοῦ ἀνάνους, δὲν εἶχαν ἀπομείνει παρὰ ὀλίγα στρατιωτικὰ καὶ δυνάμεις μόνον εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ δύο μόνον ἡγέται, ὁ Καποδίστριας εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ ὁ Κολοκοτρώνης διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ πολέμου. Ἀλλ' ἡ ἀνάγκη τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων εἶνε κατακτῆσει πλέον τὴν διεθνή συνείδησιν. Ἐτσι ἐπῆλθεν ἡ ναυμαχία τοῦ Ναυαρίνου, ἡ πυρίνη σφραγὶς τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ ἐξέλιξις καὶ ἡ ποδὸς τοῦ ἐλευθερωθέντος ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἡ ζωτικότης του ἡ ἐπιδειχθεῖσα εἰς ἑαυτοὺς τοὺς τομεῖς δράσεως, οἱ ἀπελευθερωτικοὶ πόλεμοι τοῦ 1912 καὶ τοῦ 1913, τὸ ὑπέρογον ἑλληνικὸν φαινόμενον τοῦ 1940 καὶ τοῦ 1941, ἡ ἀνσιμφισβήτητος μεγάλῃ συμβολῇ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν νεύαν ἑθνικὴν νίκην, ἡ νικηφόρος ἔσθυνα κατὰ τοῦ μεταπολεμικοῦ ὑπὸ ἡνίοχον ἐνθουσιῶν καὶ ἡ δραστηριότης προσπαθείας ἡ καταβαλλομένη πρὸς ἀνάρθρωσιν ἀποτέλου τὴν μεγάλην δικαίωσιν τοῦ Εἰκοσίου.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Α. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΕΩΝ

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΚΟΛΟΜΒΟΣ

ΝΙΚ. Γ. ΔΗΜΗΤΡΟΚΑΛΛΗ

Οἱ ἐξερευνησεῖς χωρῶν ἀγνώστων καὶ μακρινῶν ἐγίνονταν κατὰ τὸν Μεσαίωνα κυρίως διὰ ξηρᾶς. Ἡ δὲ προσοχὴ τῶν ἐξερευνητῶν ἐστρεφόταν πρὸ πάντων πρὸς τὴν Ἀσίαν. Γὰρ τὴν ἀπέραντη αὐτὴ ἡπειρο ἐκυκλοφοροῦσαν ἄπειροι θρύλοι καὶ φανταστικαὶ διηγήσεις, πού τὴν παρουσίαζαν ὡς χώρα πλούσια καὶ θαυμαστή. Καὶ οἱ διηγήσεις τῶν διαφορῶν ἐξερευνητῶν, πού εἶχαν κατορθώσει νὰ φθάσουν στὰ βάθη τῆς ἡπείρου αὐτῆς, ἐμεγαλοποιούσαν τοὺς θρύλους αὐτοὺς, πού τοὺς ἐπιβεβαίωναν ὅμως τὰ πολῦτιμα ἐμπορεύματα, πού μετεφέροντο στὴν Εὐρώπην ἀπὸ κεῖ: χρυσάφι, μεταξωτὰ ὑφάσματα, μπαχαρικά, πολῦτιμα πετράδια, ἀρώματα, πολῦτιμα ξύλα.

Μετὰ τὸ ἔτος 1400 οἱ Εὐρωπαῖοι ἄρχισαν νὰ ἀναζητοῦν τὸ δρόμον πρὸς τὴν Ἀσίαν ἀπὸ τῆς θάλασσας, κάνοντας τὸ γύρον τῆς Ἀφρικῆς. Πρωτοπόροι στὴν προσπάθεια αὕτη ὑπῆρξαν οἱ Πορτογάλλοι. Πολλοὶ θαλασσοπόροι ἀπὸ τῆς χώρας αὐτῆς ἐπιχείρησαν νὰ φθάσουν στὴν χώρα τῶν ἀρωμάτων καὶ πού μεταξιοῦ, περιπλέοντας τὴν Ἀφρικὴ καὶ διαπλέοντας τὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανό. Καὶ σὸ τέλος τὸ κατώρθωσε πρῶτος ὁ Βάσκο δὲ Γάμα τὸ 1487. Ἐνα τέτοιο ταξίδι ὅμως ἦταν, καὶ μάλιστα γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, κουραστικόν, ἐπικίνδυνον καὶ πολυέσδο. Γι' αὐτὸ πολλοὶ ναυτικοὶ ἄρχισαν νὰ ἀναζητοῦν ἄλλο δρόμον, συντομώτερον καὶ εὐκολώτερον, γιὰ νὰ φθάσουν στὴν Ἀσίαν.

Πολλοὶ ναυτικοὶ καὶ ἐπιστήμονες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἤξεραν πῶς ἡ γῆ ἦταν σφαιρικὴ. Ἐτσι θὰ μπορούσε κανεὶς, ταξιδεύοντας ὅλο πρὸς τὰ δυτικά, νὰ φθάσῃ στὴν Κίνα καὶ τὶς ἄλλες χώρας, πού βοίσκονταν στὴ μακρινὴ Ἀνατολή. Ἐπρεπε ὅμως νὰ βρεθῇ κάποιος ἱκανὸς καὶ τολμηρὸς ναυτικός, πού νὰ ἀκολουθῇ αὐτὴ τὴν πορεία, προχωρώντας ὅλο πρὸς τὰ δυτικὰ μέσα στὸν ἀπέραντον ὠκεανόν. Καὶ ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς βορέθηκε: ἦταν ὁ Χριστόφορος Κολόμβος.

Ὁ Κολόμβος γεννήθηκε στὴ Γένοβαν τῆς Ἰταλίας τὸ 1446 ἢ 1447 ἢ, ὅπως ὑποστηρίζουν ἄλλοι, τὸ 1451. Ὁ πατέρας του ἦταν ὑφάντης καὶ ὁ γιὸς προωριζόταν νὰ ἀκολουθῇ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατέρα του. Γρηγόρια ὅμως παράτησε τὴν ὑφαντικὴ καὶ τὸ 1470 εἶχε γίνῃ ναυτικός. Σὲ ηλικία 24 χρόνων τὸν βρῖσκει στὴν Πορτογαλίαν, ὅπου πῆγε νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην του. Τὸ παράξενον μάλιστα στὸν ἀνθρώπον αὐτὸν εἶναι, ὅτι, ἐνὼ μικρὸς δὲν ἐπάτησε σὲ σχολεῖον, στὴν Πορτογαλίαν ὄχι μόνον ἔμαθε γράμματα, ἀλλὰ καὶ ἐυορφώθηκε ἀρκετὰ, διαβάζοντας ἰδίως γεωγραφικὰ καὶ ναυ-

τικὰ βιβλία. Ἐκεῖ ἐπῆρε καὶ ἀπὸ τοὺς Πορτογάλλους θαλασσοπόρους ἕνα σωρὸ πληροφορίας, πού μιλοῦσαν γιὰ τὶς παραμυθένιες χώρας τῆς Ἀσίας.

Ὁ Κολόμβος ἔκαμε τότε τὶς ἐξῆς σκέψεις: Ἦξερε πῶς ἡ γῆ ἦταν στρογγυλὴ. Ἄν λοιπὸν κανεὶς ἐταξίδευε πάντα πρὸς τὰ δυτικά, θὰ ἔφθανε στὸν τόπον, πού βρίσκονταν ἀνατολικά. Ἐλογάριασε μάλιστα καὶ τὴν ἀπόστασιν. Ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς ἀστρονόμος Ἐρατοσθένης εἶχε ὑπολογίσει τὴν περιφέρεια τῆς γῆς σὲ 40.000 χιλιόμετρα. Ὑπολογίζοντας ὁ Κολόμβος τὴν ἀπόστασιν τῆς Ἀνατολικῆς Ἀσίας ἀπὸ τὴν Πορτογαλίαν καὶ ἀφαιρώντας τὴν ἀπόστασιν αὕτη ἀπὸ τὴν περιφέρειαν τῆς γῆς, βρῆκε πῶς τὸ διάστημα, πού ἐχώριζε τὴν Πορτογαλίαν ἀπὸ τὴν Ἀσίαν, μετὰ δυτικὰ κατευθύνει, ἦταν 4.800 χιλιόμετρα. Στους ὑπολογισμοὺς αὐτοὺς ὁ Κολόμβος εἶχε κάμει ἕνα μεγάλο λάθος, γιὰτὶ ἡ ἀπόστασις αὕτη στὴν πραγματικότητά εἶναι πέντε φορές περίπου μεγαλύτερη. Τὸ λάθος ὅμως αὐτὸ βγήκε σὲ καλόν, γιὰτὶ, ἂν ἤξερε τὴν πραγματικὴν ἀπόστασιν, εἶναι ζήτημα ἂν θὰ ἐπιχειροῦσε ποτὲ τὸ ταξίδι αὐτό. Δὲν χρειάζονταν λοιπὸν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ βρεθῇ κάποιος, πού νὰ διαθέσῃ τὰ ἀναγκαῖα χρήματα γιὰ τὸν ἐξοπλισμὸν τῶν πλοίων καὶ τὰ ἐξοδα τῶν πληρωμάτων, πού ἦταν ἀπαραίτητα γιὰ μιὰ τέτοια ἐπιχείρησι.

Τὸ 1482 παρουσιάστηκε στὸ βασιλεῖα τῆς Πορτογαλίας, τὸν ἀνάπτυξε τὰ σχέδιά του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ διαθέσῃ τὰ ἀναγκαῖα γιὰ τὴν ὁργάνωσιν τῆς ἀποστολῆς. Οἱ σύμβουλοι τοῦ βασιλεῖα γέλασαν, ὅταν ἀκούσαν τὰ σχέδια τοῦ Κολόμβου, τὰ ὁποῖα ἐθεώρησαν ὅχι μόνον ἀπραγματοποιήτα, ἀλλὰ καὶ ἀνόητα. Τὸ ἴδιον ἀπέτυχε καὶ ὁ ἀδελφός του Βαρθολομαῖος, πού παρουσιάστηκε γιὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν στοὺς βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας.

Στὰ 1485 ὁ Κολόμβος ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Πορτογαλίαν καὶ πῆγε πεζὸς στὴν Ἰσπανίαν. Ἐπὶ 10 χρόνια βασανιζόμενος γιὰ νὰ πείθῃ τοὺς βασιλεῖς τῆς χώρας αὐτῆς νὰ τὸν βοηθήσουν. Καὶ ἡ ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ του ἔφεραν τὸ ἀποτελεσματικόν. Οἱ βασιλεῖς Φερδινάνδος καὶ Ἰσαβέλλα τοῦ ἔδωκαν στὸ τέλος τὰ ἀναγκαῖα πλοῖα καὶ χρήματα.

Ἐτσι στὶς 3 Αὐγούστου 1492 ὁ Κολόμβος, ἐπὶ κεφαλῇ τριῶν πλοίων, ξεκίνησε γιὰ τὸ ἀγνωστὸν, πλέοντας ὅλο δυτικά. Τὸ μεγαλύτερον πλοῖόν του, ἡ «Σάντα Μαρία» δὲν ἦταν πρὸς τὸ μέγεθος ὅχι μόνον ἱστιοφόρος τῆς ἐποχῆς μας.

Τὸ ταξίδι ἦταν καλόν, ἀλλὰ ὁ Κολόμβος ἀναγκάστηκε νὰ μεταχειρισθῇ πολλὰ τεχνάσματα, καὶ τὴ βία ἀκόμη, γιὰ νὰ κἀν τὰ πληρώματα νὰ τὸν ὑπακούουν. Ὅλοι φοβόνταν πῶς δὲν θὰ μπορούσαν πιά νὰ γυρίσουν στὴν πατρίδα τους.

Τέλος μετὰ 71 ἡμέρες ἀπὸ τότε πού ξεκίνησαν, στὶς 12 Ὀκτωβρίου 1492, ἀντίκρυσαν στεριά. Ἦταν ἕνα μικρὸ νησί, πού ὠνόμασαν Σάν Σαλβατόρ, δηλ. Ἅγιο Σωτήρ. Ὑστερα ἀνακάλυψαν καὶ ἄλλα νησιά καὶ τὸ Μάρτιο τοῦ 1493 πῆραν τὸ δρόμον τοῦ γυρισμοῦ. Ἡ ὑποδοχὴ πού τοὺς ἔγινε, ὅταν ἔφθασαν στὴν Ἰσπανίαν, ἦταν ἀποθεωτικὴ.

Ὁ Κολόμβος ἔκαμε τρία ταξίδια ἀκόμη. Ὑπῆρξε ὅμως ἀτυχὸς καὶ σὸ τέλος κλείστηκε καὶ στὴ φυλακὴ, θύμα τῆς ἀχαριστίας τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς συκοφαντίας τῶν ἀντιπάλων του.

Ἀπέθανε φτωχὸς καὶ σχεδὸν περιφρονημένος τὸ 1506 μετὰ τὴν πεποίθησιν, ὅτι τὰ νησιά, πού ἀνακάλυψε, ἀνῆκαν στὴν Ἀσίαν καὶ ὅτι λίγο πρὶν πέρα ἀπ' αὐτὰ βρίσκονταν ἡ Κίνα καὶ οἱ ἄλλες χώρας τῆς Ἀσίας, πού ζητοῦσε. Ποτὲ δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του ἡ ἰδέα πῶς εἶχε ἀνακαλύψει μιὰ νέα ἡπειρο, ἕνα νέον κόσμον.

Οἱ ἀνακαλύψεις βέβαια τοῦ Κολόμβου δὲν εἶναι καθαρῶς ἐξερευνησεῖς. Εὐρῆκε ὅμως μιὰ νέα ἡπειρο, ἡ ὁποία ἀργότερα ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐξερευνητῶν, ὅταν μάλιστα ἀποδείχτηκε πῶς ἦταν πραγματικὰ μιὰ καινούργια ἡπειρος, ἀγνωστὴ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Καὶ ἡ ἡπειρος αὕτη ὠνομάστηκε Ἀμερικὴ, ἀντὶ νὰ ὀνομασθῇ Κολομβία, ὅπως ἔπρεπε, γιὰ νὰ τιμηθῇ τὸ ὄνομα ἐκείνου, πού πρῶτος τὴν ἀνακάλυψε.

ΡΩΜΑΝΟΣ Ο ΜΕΛΩΔΟΣ

ΜΕΛΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

Με τον ίδιο τρόπο διαχωρίζονται και οι ποιηταί των ύμνων. Εκείνοι, που έγραφαν ύμνους, που είναι μόνο ποιήματα για να διαβάζονται, λέγονται συνήθως «υμνογράφοι». Και εκείνοι που δεν έγραφαν μόνο τα κείμενα των ύμνων, αλλά και τα έμελοποίησαν για να ψάλλονται, λέγονται «μελωδοί».

Ο μεγαλύτερος από τους μελωδούς της Έλληνικής Έκκλησίας και ίσως της όλης Χριστιανικής Έκκλησίας είναι ο Ρωμανός, ο οποίος έμεινε γνωστός με το όνομα «Ρωμανός ο μελωδός».

Είναι μια μεγάλη ποιητική φυσιογνωμία, που είχε υψηλήν έμπνευση, ανώτερη πνοή και εξαιρετική δύναμη ύψους και έκφρασης. Άλλα είναι επίσης και μια εξαιρετική θρησκευτική μορφή, που έδονεϊτο από πιδ βαθύ και το πιδ γνήσιο χριστιανικό πνεύμα και που για το ποιητικό του έργο έπρόσφερε πολύτιμες υπηρεσίες στην Έκκλησία. Γι' αυτό και ανακηρύχθηκε άγιος και εορτάζεται την 1ην Οκτωβρίου.

✠

Ο Ρωμανός ήταν Έλληνοσύρος, γεννήθηκε στη Συρία κατά το τέλος του πέμπτου αιώνα και έκαμε σοβαρές Έλληνιστικές σπουδές. Στην αρχή έζησε στη Βηρύττο, όπου και υπηρέτησε ως διάκονος. Άργότερα όμως ήλθε στην Κωνσταντινούπολη και έμεινε εκεί έως το τέλος της ζωής του.

Άλλες λεπτομέρειες από τη ζωή του δεν είναι γνωστές. Φαίνεται όμως ότι η δράση του ήταν πιδ πολύ πνευματική παρά έκκλησιαστική. Το πιθανώτερο είναι πιδ έμεινε πάντα διάκονος, αφιερωμένος προπάντων στην ποιητική δημιουργία. Ο έσω-

ΠΡΩΤΕΣ ΒΟΗΘΕΙΕΣ

ΜΩΛΩΠΕΣ

Οι μώλωπες γίνονται από κτυπήματα, που προξενούν βλάβη εις μικροσκοπικά αίμοφόρα αγγεία και κύτταρα, που βρίσκονται ακριβώς κάτω από την επιδερμίδα.

Η έπιδερμς μένει άθικτη, αλλά κάτω απ' αυτήν γίνεται διαρροή αίματος και έχουμε τότε πρήξιμο και μαύρισμα της επιδερμίδος.

Βάζουμε άμέσως κρύα, υγρά έπιθέματα. τα όποια έμποδίζουν το πρήξιμο, ανακουφίζουν τον πόνο και προλαμβάνουν το μελάνισμα. Αν περάσει πολλή ώρα μετά το κτύπημα, τότε βάζουμε πάλι υγρά έπιθέματα ήλλα θερμά. Εάν έπαθε βλάβη και η έπιδερμς παρέχουμε τις ίδιες πρώτες βοήθειες όπως στα μικροτραύματα.

τερικός κόσμος — ο κόσμος του πνεύματος και της ψυχής — υπήρξε το κύριο πεδίο της δράσεώς του.

Η παράδοσις λέγει ότι στη μονή της Θεοτόκου — στην Κωνσταντινούπολη — όπου έμενε, έλαβε έπειτα από θαύμα το χάρισμα της ποιήσεως και της μουσικής. Χαρακτηριστικό της πηγαίας πνευματικής πνοής και της βαθιάς έμπνευσεως, που είχαν δοθή στον ποιητή ως θείο δώρο.

Έγραψε και έσύνθεσε χίλιους περίπου ύμνους, αλλά από αυτούς δεν σώζονται δυστυχώς παρά μόλις 85. Υπάρχουν όμως και άρκετοι άλλοι άνωθυμοι ύμνοι, όπως και ο Άκάθιστος, που από την έμπνευση και το ύφος θεωρούνται ως έργα του Ρωμανού.

Τα θέματα των ύμνων του αναφέρονται στη ζωή και στα θαύματα του Χριστού, της Παναγίας, των Άποστόλων και των μαρτύρων και άγιων της Έκκλησίας. Και είναι όλα έμπνευσμένα από τη Βίβλο και άλλα ιερά βιβλία και από την παράδοσις.

Η μορφή των ύμνων του είναι λιτή και άπλη, όχι μόνο στη γλώσσα, που είναι άπλουστευμένη και σαφής (δημοτική της έποχής), αλλά και στην έκφραση και στο όλον ύφος, που, μολονότι περιέχει συχνά σπάνιες λέξεις και πολλά ποιητικά σχήματα και εικόνες, κρατεί πάντα ζωντανήν έκφραστικότητα και διαύγεια.

Γι' αυτό απέκτησε μεγάλη φήμη και δόξα και έθεωρήθηκε ως ο «μοναδικός μελωδός ύμνων», που έμορφοποίησε και έτελειοποίησε το ποιητικό αυτό είδος. Στους άγιορειτικούς κώδικες υπάρχει ένας ύμνος στον Ρωμανό, που τον άποκαλεί «σάλπιγγα της Έκκλησίας», «έμψυχον βιβλον», «γαλήνης όδηγό», «έν πάσι τοίς διδάγμασι μέγαν στηριγμόν και θεμέλιον».

Από τους ύμνους του που σώζονται, ο περισσότερος γνωστός είναι ο ύμνος των Χριστουγέννων («Η Παρθένος σήμερα»). Γι' αυτό θα παραθέσουμε εδώ, ως δείγμα της ποιητικής δημιουργίας του Ρωμανού, άπόσπασμα από έναν άλλο του ύμνο, που όνομάζεται «Προσευχή Ρωμανού» και που, με τον έξομολογητικό του τόνο και το βαθύ του αίσθημα, χαρακτηρίζει και έκφράζει άμεσώτερα το θρησκευτικό πνεύμα και τη χριστιανική ψυχή του ποιητή:

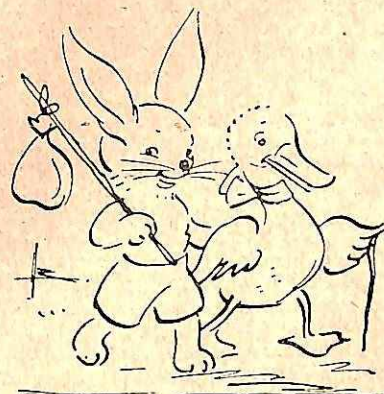
Ρερούπωται ή ψυχή μου
ένδεδυμένη τον χιτώνα των πταισμά-
(των μου.

Αυτός δε παράσχου μοι
άπό των όμμάτων μου ρεύσαι ύδατα,
ίνα ταύτην καθάρω
διά της κατανύξεως.

Λαμπράν στολήν με ένδυσον
άξίαν του γάμου σου,
ό θέλων πάντας τους ανθρώπους σω-
(θήναι.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΜΑΣ

ΔΥΟ ΚΑΛΟΙ ΦΙΛΟΙ

Έκαναν περίπατο.

κοντά έλεγε ο ένας στον άλλον όσες ωραίες ιστοριούλες ήξερε.

Μά τώρα να σας τους παρουσιάσωμε, γιατί βέβαια δεν τους ξέρετε. Ο Φιφής ήταν ένας χηνάκος, χηνάκος κάτασπρος και παχουλός, που δεν έπαυε να σιγοτραγουδι ένα τραγούδι, που απ' την αρχή ως το τέλος επέμενε να επαναλαμβάνη μόνο τη λέξι κουά - κουά. Ο Τοτός πάλι ήταν ένας κουνελάκος καφετής, με δυο μαύρες βούλες στη ράχη, με δυο ματάκια κοκκινωπά γεμάτα καλωσύνη και άμιλτητα. Άμιλτος δηλαδή για μάς, γιατί στο φιλαράκο του μιλούσε και με το παραπάνω, αλλά μόνο με τ' ατύτια. Δυο μεγάλα ως εκεί πάνω ατύτια, που με τις κινήσεις τους έλεγαν πολύ περισσότερα από ένα στόμα.

Έτσι λοιπόν καλά και ώμορφα περνούσαν οι δυο καλοί φίλοι, με την εύτυχία τους ήρθε μια μέρα να τους την ταραχή μια χωριάτισσα απ' το κοντινό χωριό. Καθώς περνούσε από το δάσος και είδε το Φιφή, «ά, τί ωραίο χηνάκι, είπε. Νά, ίσια - ίσια ένα τέτοιο θέλω».

— Έλα δώ, χηνάκι μου, του λέει. Κουά - κουά. Έλα να σου δώσω λίγο ψωμάκι. Νά.

«Κουά - κουά» κάνει ο Φιφής. Άλλά καθώς σκύβει να φάη τα ψίχουλα, που του έριξε ή χωριάτισσα, τον άρπάζει εκείνη, όλόισια στην αύλη της τον πηγαίνει και τον κλείνει στο κοτέτσι.

Ο καυμένος ο Φιφής πήγε να σκάση απ' την άπελπισία του. Η χωριάτισσα τον έτρεφε καλά. Μά τί μ' αυτό; που τώρα είχε χάσει την έλευθερία του και το φιλαράκο του, τον Τοτό.

Τρεις μέρες πέρασαν έτσι κι ο Φιφής άρχισε ν' άδυνατίζει απ' τη στενοχώρια του. Όταν ξάφνου βλέπει τον Τοτό από μακριά νάρχεται τρεχάλα.

— Ω, σε βρίσκω έπιτέλους, του φωνάζει ο Τοτός. Τρεις μέρες σε γυρεύω. Τί γίνεσαι Φιφίκο μου!

— Τοτό μου! Φώναξε ο Φιφής.

Και τα δυο άγαπημένα ζωάκια φιλήθηκαν άνάμεσα απ' τα τέλια του κοτετσιού. Άλλά ν' άγκαλιαστούν δεν μπόρεσαν, γιατί τα τέλια πυκνά και πεισματάρικα δεν έννοοσαν να τους έπιτρέψουν άγκαλιάσματα.

— Πώς να σε σώσω από δώ μέσα, είπε ο Τοτός.

— Σάν άκατόρθωτο μου φαίνεται, λέει ο Φιφής. Τρύπα δε βλέπω πουθενά...

— Στάσου και το βρήκα, του ψιθυρίζει σε λίγο ο Τοτός άποφασιστικά. Ξέρεις τί σκαφτιάς είμ' εγώ. Αυτό λοιπόν, που δε γίνεται από δώ, θα γίνη από κάτω.

Και σκάβοντας άκούραστα δλη τη νύχτα ο κου-

Ο Φιφής και ο Τοτός ήταν τόσο άγαπημένοι, που έάλεγε κανείς πώς ήταν άδελφάκια. Μέσα στ' ώμορφο καταπράσινο δασάκι ήταν γείτονες, και απ' το πρως ως το βράδυ έπαιζαν μαζί, έκαναν μακρινούς και κοντινούς περιπάτους άγκαλιασμένοι, και μαζί πάλι ξεκουράζονταν, όταν έγύριζαν στη γειτονιά τους, και καθισμένοι κοντά -

νελάκος, άνοιξε ένα υπόγειο δρομάκι, που άρχιζε απ' το δρόμο και τελείωνε κάτω απ' το κοτέτσι.

Και πρως - πρως, χωρίς να πάρη χαμπάρι ούτε ή χωριάτισσα ούτε άλλος κανείς, ο χηνάκος ο Φιφής έβγαине έλεύθερος στο δρόμο άκολουθώντας τον Τοτό.

Το τί χαρές έκαναν οι δυο φίλοι τώρα δεν περιγράφεται. Κι άρχισαν οι καυμένοι να ζουν πάλι ήσυχα και καλά.

Μια μέρα όμως, ύστερα από λίγο καιρό, τους ήρθε μια πολύ κακή είδησι. Κυνηγοί είχαν έρθει στο δασάκι, για να κυνηγήσουν κουνέλια.

Όσα δεν μπορούσαν να τα πιάσουν ζωντανά, ταπιαναν σκοτωμένα.

— Άλλοίμονό μου, φώναξε ο Τοτός. Που να κρυφτώ τώρα... Δεν έχω ούτε καιρό να σκάσω, να χωθώ στη γή. Νάξερα τουλάχιστο κούμπι, θα περνούσα απ' το ποταμάκι στην άπέναντι μεριά, κι εκεί δε θαχα πια κανένα φόβο.

— Δεν ξέρεις κούμπι, Τοτό μου, αλλά ξέρω 'γώ. Μπρός, πάμε τώρα άμέσως, φώναξε ο χηνάκος ο Φιφής.

Και πήρε απ' τη φωλίτσα του το χόρτινο κρεββάτάκι του, το έρριξε στο ποταμάκι και είπε στο φιλαράκο του:

— Άνέβα τώρα επάνω.

Ο κουνελάκος ο Τοτός άνεβαίνει εύθως στο πλεούμενο κρεββάτάκι, ο Φιφής τον τραβά κολυμπώντας μπροστά μ' όλη τη δύναμή του, κι έτσι την ώρα, που οι κυνηγοί έφταναν τριγύρω απ' τις φωλές τους, οι δυο άγαπημένοι φίλοι βρίσκονταν πια από την άλλη μεριά του ποταμού, εκεί που οι κυνηγοί δεν μπορούσαν να περάσουν.

— Γειά σου, Φιφή μου, μ' έσωσες, φωνάζει ο καυμένος ο Τοτός, που μόλις είχε ήσυχάσει απ' την τρεμούλα και το καρδιοχτύπι. Αυτό θα στο χρωστώ για πάντα.

— Όχι δά, Τοτό μου, άποκρίνεται ο Φιφής. Δε θα μου χρωστάς τίποτα. Μήπως και συ δε μ' έσωσες την άλλη φορά απ' το κοτέτσι; Άμ' τί φίλοι θάμαστε αν δεν έδοθηόμαστε στις δύσκολες στιγμές...

Ο Φιφής τον τραβά κολυμπώντας μπροστά.

— Νάι, Φιφή μου, είπε ο Τοτός δακρύζοντας από συγκίνηση. Έτσι είναι.

— Κι έτσι θα κάνω πάντα, άγαπημένο μου. Έτσι θα σε βοηθώ σε κάθε ώρα ανάγκης, είπαν τώρα ο ένας στον άλλον οι δυο φίλοι μ' ένα στόμα.

Κι έφιλήθηκαν θερμά - θερμά. Ήταν το φίλημα της άληθινής κι αιώνιας φιλίας.

Διασκευή Β.

‘Ο μικρός Δαβίδ με τη φλόγα της πίστεώς του στον αληθινό Θεό είχε νικήσει τον ειδωλολάτρη γίγαντα Γολιάθ. Έτσι η φήμη του είχε φθάσει ως τα πέρατα της ‘Ιουδαίας. Κανένας δεν ξεχνούσε τον ψαλμό των γυναικών, που με τύμπανα και κύμβαλα και χορούς είχαν υποδεχθεί νικητή το Δαβίδ.

«‘Ο Σαούλ ενίκησε χιλιάδες — ο Δαβίδ ενίκησε μυριάδες».

Μόνον ο βασιλεύς Σαούλ τον είχε φθονήσει και έζητούσε το κακό του. Μια ημέρα, καθώς έπαιζε κιθάρα ο Δαβίδ για να ευχαριστήσει τον βασιλιά του, ο άχαριστος Σαούλ του έριξε το δόρυ του για να τον φονεύσει· αστόχησε όμως όπως και πολλές άλλες φορές. Τότε έκασε το γυίο του ‘Ιωνάθαν και τον παρακίνησε να φονεύσει αυτός τον Δαβίδ. ‘Ο ‘Ιωνάθαν ήταν ένα ανδρειωμένο παλληκάρι, το αγαπημένο πριγκιπόπουλο του βασιλιά. Σεβόταν και αγαπούσε τον πατέρα του. Αυτή τη φορά όμως επανεστάτησεν η ψυχή του. Έτρεξε κρυφά και βρήκε τον Δαβίδ: — Φυλάξου, φίλε μου, του είπε, γιατί ο πατέρας μου μελετάει να σου αφαιρέσει τη ζωή. Κρύψου ως το πρωί και ως αύριο θα κοιτάξω να του αλλάξω γνώμη. Γύρισεν έπειτα στον πατέρα του και άρχισε να του λέγει: «Βασιλιά μου, ο Δαβίδ είναι ένας θαυμάσιος νέος. Μην ξεχνάς ότι ώφέλησε την πατρίδα και σένα όσο κανένας άλλος. Τη ζωή σου και τη βασιλεία σου την οφείλεις στον ήρωισμό και τον πατριωτισμό του. Έσύ όμως αντί να τον προστατεύεις γυρεύεις το χαμό του. Αυτό δεν το θέλει ο Θεός. Έπειτα θα προκαλέσεις την όργη δλου του ‘Εβραϊκού λαού, που όρκίζεται στο όνομά του. Στο τέλος τέλος θα με πληγώσει κι έμένα κατάρκωδα, που αγαπώ τον Δαβίδ και τον θεωρώ αδελφικό μου φίλο. ‘Ο Σαούλ άκουε συγκεκινημένος. ‘Οταν τελείωσεν ο ‘Ιωνάθαν, τον συνεχάρη και του έδωκε το λόγο του πως θα παύσει να κυνηγά τον Δαβίδ. ‘Ο ‘Ιωνάθαν χαρούμενος έτρεξε και βρή-

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΟ

ΔΑΒΙΔ ΚΑΙ ΙΩΝΑΘΑΝ

Κ. ΠΑΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

κε τον φίλο του και τον πήρε στο βασιλικό παλάτι. Μια αδελφική αγάπη μέρα με την ημέρα ανθίζει στις γενναίες καρδιές τους. ‘Ο Δαβίδ έπαιζε κιθάρα και διασκεδάζε τον βασιλιά, που ήταν άρρωστος ψυχικά. Έτσι α- ραιωνε καπως την ομιχλη της μελαγχολίας του σεπτού μοναρχη. Μια μέρα όμως αλλαξεν η διαθεσι του Σαούλ. ‘Ιόν ξαναπιασεν η μανία και ξαναφούντωσε το μίσος του εναντιον του Δαβίδ. Άρχισε πάλι ένα καινούργιο άγριο κυνηγό. Τότε πολύ λυπημένος ο Δαβίδ έκασε τον φίλο του και του είπε: — Τί κακό έχω κάμει, ‘Ιωνάθαν; Γιατί με μισεί τόσο πολύ ο πατέρας σου; Τί με συμβουλεύεις να κάμω; ‘Ο ‘Ιωνάθαν δακρυσμένος άγκάλιασε τον Δαβίδ και του ειπε. Άκριβε μου φίλε, ο πατέρας μου σου φερεται άδικα. Έγώ όμως δεν θα τον αφήσω να σου καμη κακό. Έγώ είμαι με το μέρος σου. ‘Ιηγαينه να κρυφθής σε διαφορά μέρη της Χαναάν και εγώ θα προσπαθώ να άλλαξω ξανά τις κακές ιοέες του πατέρα μου. Οι δύο φίλοι άγκαλιάσθηκαν, εφίληθηκαν, ώρκισθηκαν ότι θα μείνουν παντα αγαπημένοι και χωρίσθηκαν. Μολις έμαθεν ο Σαούλ την αναχώρησι του Δαβίδ έφρυαζε. Έπηρε τρεις χιλιάδες άνδρες και άρχισε να ψαχνη να τον ανακαλύψη. ‘Ο Δαβίδ κυνηγημένος έφευγεν από βουνό σε βουνό και από κρυψώνα σε κρυψώνα. Μια νύχτα μπήκε σ’ ένα σπηλαιο να κοιμηθής. Ξαπλωσε κουρασμένος στο βάθος του. Την ίδια νυχτα μπήκε κατακοπος να πλαγιάση με τους ύπασπιστές του και ο Σαούλ, δίχως να φαντασθή πως στο βάθος του σκτεινου και άπέραντου σπηλαιου ήταν κρυμμένος ο Δαβίδ. ‘Ο Βασιλιάς και οι σωματοφύλακές του κατά τα μεσάνυχτα άνυποπτοι ροχάλιζαν. ‘Ο Δαβίδ είχε διακρίνει τον Σαούλ. Έπλησίασεν έρποντας και με το κοφτερό σπαθί του έκοψεν ένα μεγάλο κομμάτι από το βασιλικό μανδύα· έπειτα γλύστρησε προσεκτικά προστατευόμενος από το πυκνό σκοτάδι έξω από το σπηλαιο. Το πρωί μόλις ξύπνησε, βγήκε και ο Σαούλ τρομαγμένος κοίταξε το κομμάτι, που έλειπεν από το πορφυρό ρούχο του. Κρύος ιδρώτας έτρεχεν από το μέτωπό του. Δεν μπορούσε να δώση εξήγησι. ‘Ενοιωθεν όμως και αυτός και οι άνθρωποί του, πως είχε διατρέξει ένα μεγάλο κίνδυνον η ζωή του. Τότε άκουσε την κατακάθαρη φωνή του Δαβίδ, που του έλεγε: — «Βασιλιά μου, πολυχρονεμένη μου και πολυσέβαστέ μου. Αυτή τη νύχτα ο Θεός σε παράδωσε

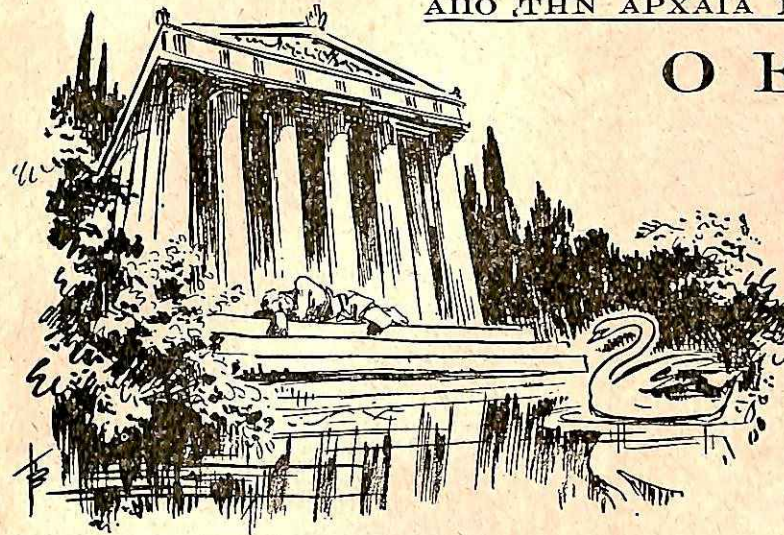
στα χέρια μου. Άν ήθελα το κακό σου θα σε σκότωνα. ‘Ιδού το κομμάτι, που έκοψα με το μαχαίρι μου από το βασιλικό χρυσούφαντο φόρεμά σου. Έγώ όμως σε αγαπώ και σε σέβομαι. Είμαι πιστός υπήκοός σου και φύλακας του θρόνου σου. Θέλω το καλό σου παντα. Μην άκους λοιπόν, πατέρα μου, τους έχθρους μου, που ξεσηκώνουν και τρέφουν το μίσος σου εναντίον μου. ‘Ο Θεός άς κρίνη ποιός από τους δύο μας είναι αδικος». ‘Ο Σαούλ τα άκουε όλα αυτά ντροπισμένος και γεμάτος θαυμασμό για τη μεγαλοψυχία του Δαβίδ. Με συγκινημένη λοιπόν και τρεμουλιαστή φωνή αποκρίθηκε: — «Η φωνή σου είναι αυτή, παιδί μου, Δαβίδ; αγαπημένε μου έσύ είσαι δικαίος και εγώ αδικος. ‘Η πράξι σου αυτή φανερώνει το μεγαλειό της ψυχής σου. Μου έκανες καλό αντί κακού. Σου χρεωστώ τη ζωή μου και πιό επάνω από αυτή το μάθημα της καλwsσύνης, της ανεξικακίας και της δικαιοσύνης, που μουδωκες. Άνοιγες διαπλάτα τα ματια της θολωμένης από φθονο ψυχής μου. ‘Ο Θεος να σε ανταμείψη. Έλα κοντά μου και μη φοβάσαι πια· θα σ’ έχω σαν παιδί μου και θα σε φροντίζω και θα σ’ αγαπώ όσο και τον ‘Ιωνάθαν μου, που έχει τα ίδια αισθήματα μ’ έσενα και πήρε πάντα το μέρος σου σαν αληθινός και πιστός φίλος». ‘Ο Δαβίδ κατέβηκε από την κορυφή του βουνού, έτρεξε και προσκυνήσε το Σαούλ. ‘Ο Βασιλιάς με θερμά δάκρυα τον έσφιξε στην άγκαλια του, τον πήρε μαζί του και γύρισαν μονιασμένοι και τελειως συμφιλιωμένοι στο παλάτι. ‘Ο ‘Ιωνάθαν δοκίμασε ξεχωριστή χαρά και ήταν ο άχώριστος σύντροφος και φίλος του Δαβίδ. ‘Ηταν οι ‘Εβραίοι Δάμων και Φιντίας, ο ‘Ορέστης και Πυλάος και όλοι τους καρώναν. ‘Η σκληρή μοίρα όμως μια μέρα τους έχωρισε. Οι άσπονδοί έχθροι των ‘Εβραίων, οι Φιλισταίοι, πέρασαν τα σύνορα και βάδιζαν άσυγκράτητοι προς την πρωτεύουσα· ο Δαβίδ με άλλες ομάδες στάλθηκεν από το Βασιλιά να πολεμήση μερικους άλλους έχθρους. ‘Ο Σαούλ και ο ‘Ιωνάθαν με το κύριο σώμα του στρατού έτρεξαν στο όρος Γελβούε να συναντησουν τους προελαύνοντας Φιλισταίους. Έκει συνήφθη μια φοδερή και φονική μάχη. ‘Ο Σαούλ, που πολεμούσεν ήρωικά στην πρώτη γραμμή, σκοτώθηκε. Κοντά του έπεσε πολεμώντας σαν λεοντάρι και ο γενναίος ‘Ιωνάθαν. Ένας άγγελιοφόρος με σχισμένα ρούχα και τρομαγμένη έκφρασι έτρεξε και άνήγγειλε αυτή τη συμφορά στον Δαβίδ. ‘Ο Δαβίδ έσχισε από τη θλίψι του τα ένδύματά του και τους έκλαψε πολύ.

‘Ο Δαβίδ άνεκρήρυχθη Βασιλεύς και δοξάσθηκε δοξάζοντας τη θεοφίλητη πατρίδα του. Όμως ποτέ δεν ξεχασε τον τιμημένον ‘Ιωνάθαν που έμεινε πάντα ο μεγάλος φίλος της μεγάλης του καρδιάς, παράδειγμα άφοσίωσης και πιστής φιλίας για όλους τους ανθρώπους και όλους τους λαούς.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

Ο ΕΝΔΥΜΙΩΝ

ΓΛ. ΠΡΩΤΟΠΑΠΑ

του τη Σελήνη, τη ρώτησε ποιά ήταν και τί ήθελε. — Είμαι η Σελήνη, του είπε εκείνη. Πλανιέμαι σ’ όλο τον κόσμο και δεν μπορώ να μείνω πολύ εδώ. Άλλά έσύ ποιός είσαι και τί γυρεύεις σ’ αυτό το μέρος;

— Είμαι ο ‘Ενδυμίων, απήντησε. Με είχε κοντά του ο Δίας πάνω στον ούρανό, αλλά έπειδή κάποτε θυμώσε μαζί μου για κάτι που έκανα, θέλησε να με τιμωρήσει και μ’ έστειλε να μείνω εδώ κάτω.

— Έλα μαζί μου! του είπε η Σελήνη κι εγώ θα σου δείξω ωραιότερα μέρη και πιό χαριτωμένες κοιλάδες.

— Δεν θέλω να φύγω μαζί σου, αποκρίθηκε ο ‘Ενδυμίων. Άγαπώ αυτό το ήσυχο μέρος, που ποτέ δεν έχει τρικυμίες ούτε σύννεφα σκουραίνουν τον ούρανό ούτε οι πόλεμοι ταράσσουν τη ζωή μου.

‘Η Σελήνη έφυγε θυμωμένη. Ξανάρθε όμως την άλλη μέρα κι ύστερα την άλλη και πάλι τον παρεκάλεσε να την άκολουθήσει.

‘Άλλ’ ο ‘Ενδυμίων δεν έννοούσε να αφήσει την ήσυχη ζωή του.

Τότε η Σελήνη έφυγε θυμωμένη πάλι προς τα βάθη τ’ ούρανού στέλνοντας πάνω από τον ‘Ενδυμώνα, που άρνιόταν να την άκολουθήσει, ένα μεγάλο σκοτεινό σύννεφο. Και σε λίγο ένας ύπνος βαρύς έκανε τα χέρια του να πέσουν σαν νεκρά στο πλευρό του κι έμεινε ακίνητος στις μαρμαρένιες σκάλες του ναού, ενώ ο βραδυνός άνεμος κουνούσε τα μεγάλα φύλλα των φοινικιών και οι όμορφοι κύκνοι έσκυβαν πάνω από το νερό τα κατάσπρα κεφαλάκια τους.

Έμεινε εκεί ο ‘Ενδυμίων όλη την ήσυχη νύχτα. Έκει βρισκόταν κι όταν άνέτειλε ο ήλιος κι άνέβηκε ψηλά στον ούρανό με τα φλογερά όλογα του. Υπήρχε τώρα μια καινούργια όμορφοιά σ’ αυτήν την χαριτωμένη κοιλάδα, που έκανε τον άέρα πιό γλυκό και το νερό της λίμνης πιό διάφανο. Τα πράσινα φύλλα, που ήταν γυρμένα πάνω στις όχθες, ξύπνισαν με τις πρώτες άκτίνες του ήλιου και σύρθηκαν άργά προς τον ‘Ενδυμώνα, σπρωγμένα από τον άνεμο. Άλλά εκείνος δεν άνοιξε τα μάτια του για να τα ιδής. Τα πουλιά ήρθαν και κάθισαν πάνω στα χέρια του περιμένοντας να τους δώση ένα σπόρο, όμως ο ‘Ενδυμίων έμεινε ακίνητος. Κι όταν ήλθαν κοντά του κι οι άσπροι κύκνοι και τέντωσαν τον υπερήφανο λαιμό τους περιμένοντας να τους ταΐση όπως άλλοτε, εκείνος δεν άπλωσε τα χέρια του να τους χαϊδέψη. ‘Όλοι κατάβαν τότε πως ο ‘Ενδυμίων κοιμόταν βαθειά. Και μ’ αυτόν τον ύπνο, που δεν είχε όνειρα, κοιμήθηκε ο ‘Ενδυμίων νύχτα και μέρα, για έβδομάδες, μήνες και χρόνια.

Γι’ αυτό και σήμερα όταν λέμε «κοιμάται τον ύπνο του ‘Ενδυμώνα», έννοούμε ότι κοιμάται με τον πιό γαλήνιο ύπνο.

ΑΡΧΑΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΑΔΕΣΙΟΣ ΚΟΥΡΕΑΣ Ι

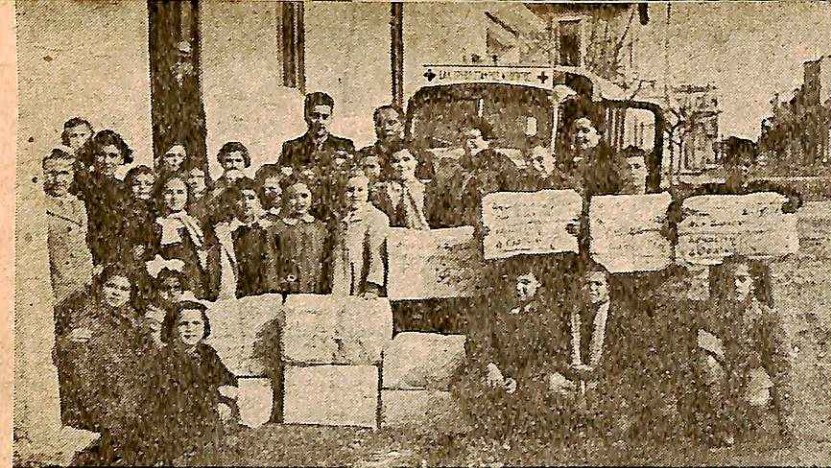
Οι κουρείς κατά την Άρχαιότητα ήταν φοβεροί πολυλογάδες, όπως και σήμερα. Άλλά ο κουρέας της Ιστορίας μας, ήταν κοντά σ’ άλλα και άδέσιος. Γιατί, ξυρίζοντας τους πελάτες του, τους έπετσόκοβε πολύ συχνά. Κάποτε, κατά τα συνηθισμένα του, κατάκοψε κάποιον πελάτη καί, για να του σταματήσει το αίμα, του έβαλε ένα έμπλαστρο στο πρόσωπο.

‘Ο πελάτης, θυμωμένος, άρχισε να φωνάζη και να βρίζει. Και ο πολυλογάς κουρέας άπαντά:

— Σε ξέρω τί άχαριστος ήσουν πάντοτε. Και τώρα, για ένα ξύρισμα μισής δραχμής, σου έβαλα ένα έμπλαστρο πέντε δραχμών. Έγώ έχω μεγάλη ζημία και σύ το κέρδος. Και άκόμη δεν είσαι ευχαριστημένος.

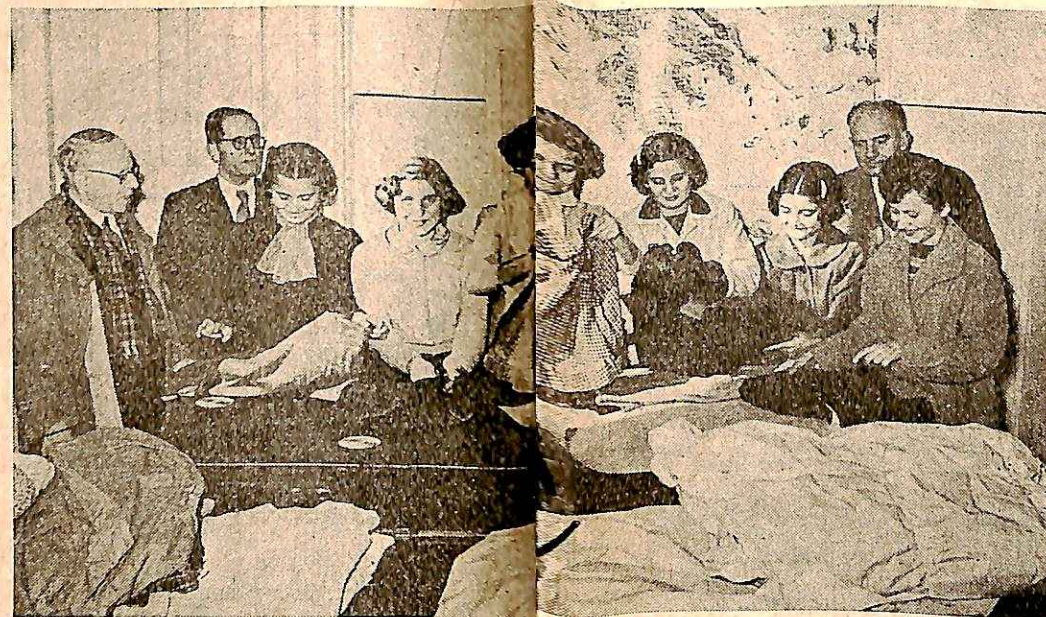
‘Ο Δαυίδ κυνηγημένος έφευγε από βουνό σε βουνό...

Ε.Σ.Ν. μαθηταί 9ου δημ. Σχολ. Καλλιθέας 'Αθηνών με δέματα δια τὰ ὑπ' αὐτῶν υἱοθετηθέντα Σχολεῖα Ν. Σάντας - Κομοτινῆς, Λιμνοχωρίου καὶ πρώτης Φλωρίνης.

Juniors of 9th Elem. School Kalithea, Athens with parcels for the elementary schools N. Santa, Komotini, Limnochori and Proti Florina.

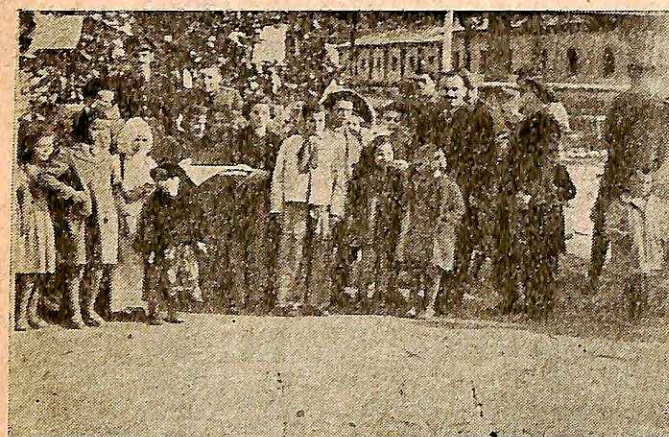
'Ερυθροσταυρίτισσαι Β'. Γυμν. Θηλέων Πειραιῶς ἐτοιμάζουν δέματα δια τὸ δημ. Σχολ. Σκούπας Κελεντζίου, τὸ ὁποῖον υἱοθέτησαν καὶ ὁ ὑπὸ τῆς Γυμνασίας κ. Α. Πέτρις (ἀριστερὰ) καὶ ὁ ὑπὸ τῆς τοῦ Γυμνασίου.

Juniors of 2nd high school for girls, Piraeus, packing gifts for the elem. school Skoupa which they have adopted.

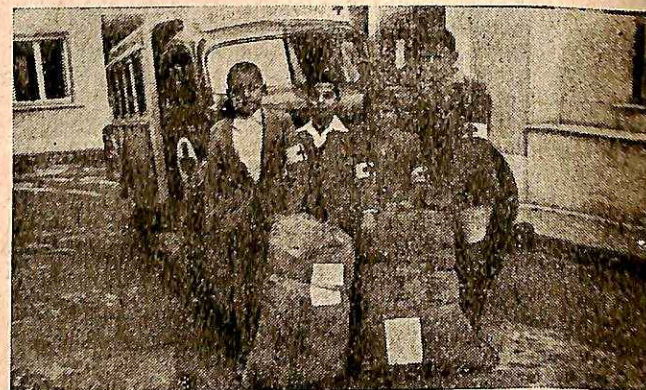
Ε.Σ.Ν. μαθηταί Α'. δημ. Σχολ. Ναυπάκτου ἐμοίρασαν παιγνίδια εἰς τὰ ἄπορα παιδιὰ τοῦ σχολείου των.

Juniors of 1st Elem. School Nafpaktos offered gifts to the poor pupils.

Ε.Σ.Ν. μαθηταί τοῦ 9ου δημ. Σχολ. 'Αθηνῶν με δέματα δια τὸ δημ. Σχολ. Πηγῶν - 'Αρτης τὸ ὁποῖον υἱοθέτησαν.

Juniors of 9th Elem. School Athens with parcels for the Elem. School Pigai which they have adopted.

Ε.Σ.Ν. μαθηταί Α'. δημ. Σχολ. Νεστορίου προσέφεραν γλυκίσματα καὶ ἐψυχαγωγῆσαν στρατιωτικὰς μονάδας τῶν συνόρων.

Juniors of Elem. School Nestorion offered gifts and recreated the soldiers in the frontiers.

'Ερυθροσταυρίτισσαι τοῦ Β'. Γυμν. Θηλ. 'Αθηνῶν ἐψυχαγωγῆσαν τὰ παιδιὰ τοῦ 'Ιωσηφογλείου 'Ορφανοτροφείου.

Junior girls of 2nd high School Athens recreated the children of Iosifoglion orphanage.

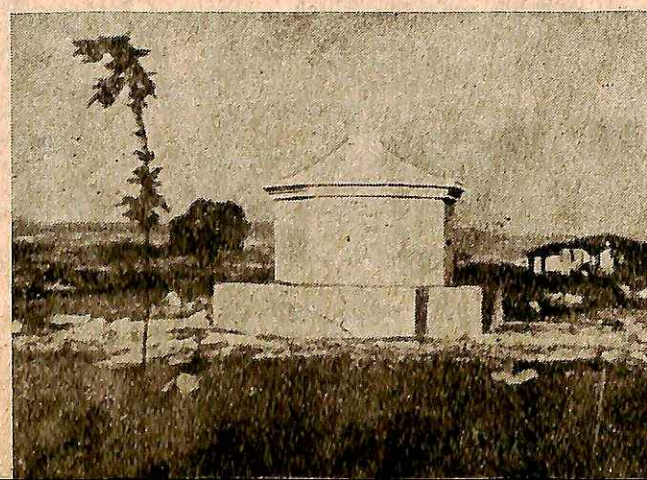

Ε.Σ.Ν. μαθηταί Α'. δημ. Σχολ. Πολυγύρου ψάλλουν τὰ κάλαντα δια τὸν πλουτισμὸν τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Σχολείου.

Juniors of 1st Elem. School Polygyros sing the carols to raise money for the school library.

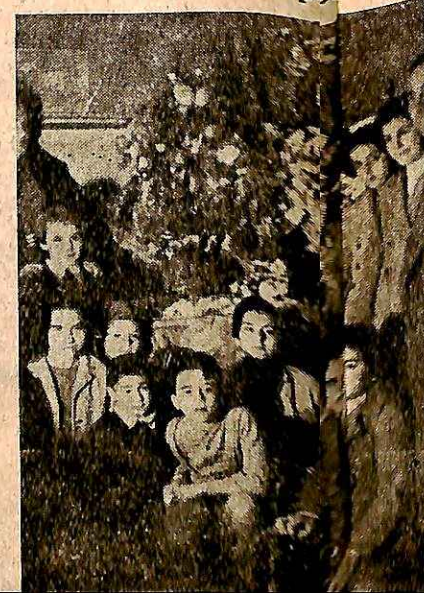
Φωτογραφία 1. Ε.Σ.Ν. μαθήτριά τοῦ Ραλλείου Γυμνασίου Πειραιῶς με εἶδη λαχειοφόρου ἀγορᾶς δια τὴν ἀνέγερσιν σχολείου εἰς Β. 'Ελλάδα. Εἰς τὴν φωτογραφίαν 2 ἡ κεντρικὴ βρύση τοῦ χωρίου Κωσταράζι Δ. Μακεδονίας, κτισθεῖσα ἀπὸ οἰκονομίας τῶν Ε.Σ.Ν. τοῦ ἰδίου Γυμνασίου.

Photo 1. Junior girls of Rallion high school Piraeus organized a bazaar to help in the reconstruction of a school in Northern Greece. Photo 2. Central fountain at the village Kostarazi, W. Macedonia made with money of the above mentioned Juniors.

Ε.Σ.Ν. μαθηταί 46ου δημ. Σχολ. 'Αθηνῶν ὀργάνωσαν ἐορτὴν πτέρ τῶν πτωχῶν.

Juniors of 46th Elem. School Athens organized an entertainment in favour of the poor.

Ε.Σ.Ν. μαθηταί 89ου δημ. Σχολ. 'Αθηνῶν με δέματα δια τὸ δημ. Σχολ. Παλαιοχωρίου - Δημητσάνης τὸ ὁποῖον υἱοθέτησαν.

Juniors of 89th elem. school of Athens with parcels for the elem. school Dimitsana which they have adopted.

Ε.Σ.Ν. μαθηταί τῆς Σχολῆς Χατζηδάκη 'Αθηνῶν ὀργάνωσαν ἐορτὴν καὶ ἐμοίρασαν δῶρα εἰς τὰ ἄπορα παιδιὰ τῆς συνοικίας.

Juniors of Hatzidaki school Athens organized an entertainment and offered gifts to the poor.

ΠΑΡΩΤΙΤΙΣ

ΣΠ. ΜΠΑΡΤΣΟΚΑ, Παιδιάτρου

Η επιδημική παρωτίτις ή όπως την ονομάζει ο λαός μαγουληθρες ή μαγουλάδες είναι νόσος, η οποία κυρίως προσβάλλει τα παιδιά.

Η παρωτίτις είναι νόσος λοιμώδους, επιδημική, μεταδοτική και εμφανίζεται με πυρετό. Το χαρακτηριστικό της είναι διόγκωσις — πρήξιμο δηλαδή — των παρωτίδων αδένων. Και προσβάλλει κυρίως, όπως είπαμε, τα παιδιά αλλά και τους εφήβους και ακόμη νεαρά άτομα και των δύο φύλων. Στα παιδιά κάτω των 5 ετών είναι λιγότερο συχνή και σπανίως την παρατηρούμε στα βρέφη.

Την παρωτίτιδα μεταδίδει διηθητός ιδός και ο τρόπος μεταδόσεως της νόσου είναι ο άμεσος συγχρωτισμός με άρρωστο παιδί, ιδίως τις πρώτες 4 - 5 ημέρες της άρρώστειας. Κατόπιν η μεταδοτικότητα της νόσου ελαττώνεται και εξαφανίζεται την εικοστήν ημέραν. Ας σημειωθεί όμως, ότι ένας αριθμός παιδιών παρ' όλο, που είναι έκτεθειμένα στη μόλυνση δεν προσβάλλονται. Η θύρα της εισόδου του ιού είναι ο ρινοφάρυγξ και η κοιλότητα του στόματος. Η δε επώασις της παρωτίτιδος είναι 16 - 21 ημέρες.

Η διόγκωσις της παρωτιδικής χώρας, δηλαδή το πρήξιμο, είναι το πρώτο σημάδι, που μας οδηγεί, πρακτικώς, να διαγνώσωμεν ότι πρόκειται για παρωτίτιδα. Σε μερικές περιπτώσεις το πρήξιμο μόλις διακρίνεται. Αρχίζει από ένα μέρος του προσώπου και κατόπιν φαίνεται και στο άλλο μέρος. Κατά κανόνα στην παρωτίτιδα έχουμε διόγκωσις και των δύο παρωτίδων. Σπανίως όμως διογκώνεται ή μία μόνον παρωτίς.

Ένα λοιπόν σύμπτωμα της παρωτίτιδος είναι το πρήξιμο των παρωτίδων, που συνοδεύεται με πόνους και εμποδίζει τον άρρωστο ν' ανοίξει το στόμα του και ν' αμασηση. Εξαφανίζεται δε στις 8 ή 10 μέρες και σπανίως υποτροπιάζει. Άλλα έχουμε και άλλα συμπτώματα: Πυρετόν, που φθάνει συνήθως στους 38ο βαθμούς, μπορεί όμως ν' ανεβή και στα 39 και στα 40 και διαρκεί μόνον 2 - 6 ημέρες. Μπορεί όμως να μην έχουμε καθόλου πυρετό. Άλλα συμπτώματα της παρωτίτιδος είναι κούρασις, ρίγη, ελαφρός πονοκέφαλος, άνορεξία.

Πολύ διαδεδομένη είναι η γνώμη ότι με την παρωτίτιδα έχουμε επιπλοκές στα γεννητικά όργανα. Το αληθές όμως είναι ότι στα παιδιά τέτοιες επιπλοκές δεν παρατηρούνται. Άλλα και στους εφήβους είναι σπάνιες. Όπως επίσης σπάνιες είναι και επιπλοκές άλλων συστημάτων.

Η προφύλαξις από την παρωτίτιδα είναι δύσκολη. Η απομόνωσις του άρρώστου είναι αναγκαία.

Πολλοί υποστηρίζουν, ότι καλύτερα είναι να μη απομακρυνθούν οι αδελφοί και οι αδελφές του άρρώστου για να περάσουν τα παιδιά την άρρώστεια προ της ήβης. Ο δε μαθητής πρέπει να ξαναπάει στο σχολείο ύστερα από 21 ημέρες.

Η πρόγνωσις της παρωτίτιδος είναι πάντοτε καλοήθης. Και η θεραπεία της είναι απλή: Το άρρωστο παιδί πρέπει να μείνει στο κρεβάτι όσο διαρκεί ο πυρετός και όταν ακόμη έχουμε ελαφρές μορφές. Η δε τροφή πρέπει να είναι γάλα, πουρέδες, χόρτα, κρέμες, κομπόστες, φρούτα. Είναι ανάγκη η εξέταση των ούρων να γίνει και κατά τη διάρκεια της νόσου και κατόπιν.

Αυτά τα όλη είχαμε να πούμε για την επιδημική παρωτίτιδα, η οποία να μην άδικως μας τρομάζει, όμως χρειάζεται προσοχή, όπως άλλωστε κάθε τι που αφορά την υγεία των παιδιών μας, διὰ την οποίαν είμεθα κηδεμόνες και υπεύθυνοι και απέναντι αυτών και απέναντι του Έθνους.

Η ΦΙΛΙΑ

(Ένα κάθε μήνα, γραμμένο από ένα καλό φίλο των έρυθροσταυριτών).

12.

Ας δούμε τώρα ποιοί είναι οι καρποί της φιλίας. Όπως λέει και το Ευαγγέλιο από τους καρπούς ενός δένδρου ήμπορούμε να καταλάβουμε το είδος και την αξία του δένδρου. Έτσι και από τους καρπούς της φιλίας θα καταλάβουμε την αξία, που έχει αυτό το πολύτιμο αγαθό.

Πρώτα πρώτα πρέπει να ξέρουμε πώς οι καρποί της φιλίας δεν είναι υλικοί παρά πνευματικοί και ήθικοι. Οι καρποί της φιλίας δεν είναι συμφεροντολογικοί, αλλά τα ευγενή αποτελέσματα της ευγενεστέρας των διαθέσεων και των σχέσεων, της φιλίας.

Το πρώτο λοιπόν και κύριον αποτέλεσμα η ο πρώτος καρπός της φιλίας είναι η ενότης των δύο φίλων.

Όπως είπαμε, ο παλαιός σοφός, μιλούσε για τους δύο φίλους σαν για μια ψυχή σε δυο σώματα.

Ένα από τα μεγαλύτερα αγαθά σ' αυτή τη ζωή είναι να είσαι συνδεδεμένος στενά με έναν άλλο άνθρωπο, με αυτόν τον υπέροχο σύνδεσμο της φιλίας. Τι μεγάλο αληθινά πράγμα είναι να ξέρης πώς δεν είσαι μόνος σου στη ζωή! Και πόσοι λίγοι άνθρωποι καταλαβαίνουν τι σημαίνει αυτό!

Πολλοί νομίζουν πως άμα έχουν πολλούς ανθρώπους γύρω τους, είναι κατι. Άν μαλιστα αυτοί οι γύρω, τους θαυμάζουν και τους έπαινούν, αυτό το κάτι γι' αυτούς είναι υπέροχο. Άν δε κι αυτοί, που τους πλησιάζουν, έχουν και την ταπεινή τέχνη της κολακείας, όταν αντίληφθουν πως υπάρχει κατάλληλο έδαφος αναπτύξεώς της δια συμφεροντολογικούς σκοπούς, περισφίγγουν όλο και περισσότερο τον ανόητο κολακευόμενο με τις κολακείες τους. Έτσι, αυτός νομίζει με τη φαντασία του, πως είναι περιτριγυρισμένος από φίλους και θαυμαστές. Μαλιστα νομίζει πως είναι και σπουδαίος άφου τον περιτριγυρίζουν με άφοσιωσις τόσοι άνθρωποι! Και όμως αυτός ο άνθρωπος ζει κατάμονος. Δεν του κάνει εντύπωση πως όταν παύση το συμφέρον ένας ένας αποτραβιέται και το βράδυ δεν μένει κανένας κοντά του! Και τί φοβερό, αν το βράδυ αυτό δεν είναι το βράδυ της ημέρας, αλλά το βράδυ της ζωής! Μα ο άνθρωπος με τους πραγματικούς φίλους δεν έχει ποτέ αυτόν το φόβο. Διότι ο καλός ο φίλος είναι πάντα κοντά μας, είναι ηνωμένος μαζί μας, και μακριά αν είναι, είναι κοντά με την ψυχή του, και τίποτε δεν τον χωρίζει από τον καλό του φίλο. Και τί ξεγνοιασιά να ξέρη κανείς πως ο φίλος του είναι πάντα κοντά του και στη χαρά του και στη λύπη του, και σαν πιστός σκύλος δεν απομακρύνεται ποτέ από κοντά του. Και τί ακόμη μεγαλύτερη ξεγνοιασιά να ξέρης πώς ήμπορείς να στηριχθής επάνω του με όλην την εμπιστοσύνη.

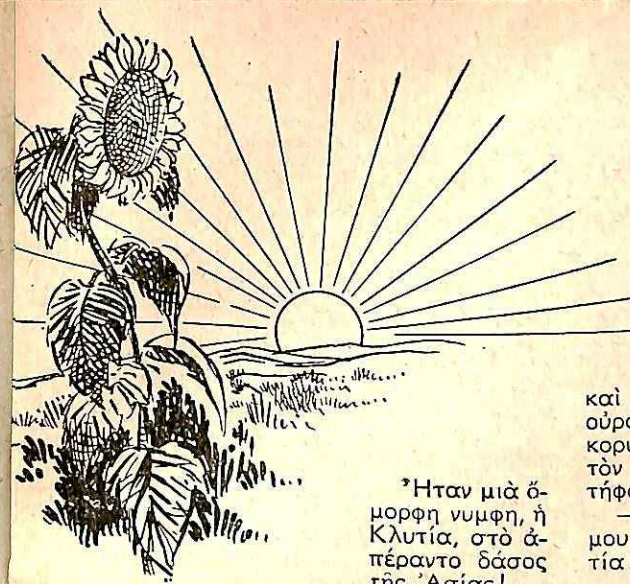
Πρώτος και κύριος λοιπόν καρπός της φιλίας είναι αυτή η ψυχική ένωση, που είναι το καλύτερο έφόδιο για να περάσης συντροφειμένος αυτόν το δύσκολο δρόμο της ζωής, που πολλοί για τις δυσκολίες και τις πικρίες, που έχει, τον ονομάζουν «κοιλιάδα του κλαυθμώνος».

Μα αυτή η ένωση με τον καλό φίλο φανερώνει τον άλλο μεγάλο καρπό της φιλίας, την αγάπη. Και βέβαια, πώς ήμπορείς να αισθάνεσαι ενωμένος ψυχικά με έναν άνθρωπο, που δεν τον αγαπάς; και αυτή η αγάπη η αδιάβλητη και ασυμφεροντολογική είναι ένα σπάνιο πράγμα, που μόνον στους αληθινούς φίλους ήμπορεί να βρεθί.

Και δεν υπάρχει και καλύτερος και ισχυρότερος σύνδεσμος με έναν άλλο άνθρωπο από την αγάπη, την αγάπη την άδολη, την πρόθυμη σε κάθε έξυπνη ρέτρη και σε κάθε θυσία.

Αυτός είναι ο δεύτερος σπουδαίος καρπός της φιλίας.

(Συνέχεια εις σελ. 20)

Ήταν μια όμορφη νύφη, η Κλυτία, στο άπεραντο δάσος της Ασίας!...
— Ένα ολάνθινο

μέγαρο, — ήταν αφιερωμένο στον Ήλιο, το μεγάλο θεό του θανάτου και της ζωής!

Μόλις ο Ήλιος κρυβόταν στα νερά του Αιγαίου, με το ολόπυρνο άρμα του, ο θάνατος πλανιόταν σ' όλο το δάσος! Και η Κλυτία μέσα στο σκοτεινό παλάτι της, με τα πεθαμένα λουλούδια του, βυθιζόταν στη συλλογή! Σκεπτόταν τον Ήλιο. Σ' αυτόν αφιέρωνε τις σκέψεις της. Πόσο τον αγαπούσε τον θεό αυτόν, ώστε του είχε αφιερώσει τη ζωή της ολόκληρη!

Μετρούσε τις ώρες, που ο Ήλιος με το πορφύρο άρμα του θα πρόβαλε πάλι στην Ανατολή για να ξαναδώσει τη ζωή σ' όλη τη φύση! Θα ξαναζωντανεύει και το παλάτι της! Κι αυτή χαρούμενη θα έτρεχε στο ξέφωτο για ν' αγκαλιάσει τις ακτίνες του Ήλιου και να απολαύσει τη ζεστασιά του... Και θα καμάρωνε την όμορφη της μέσα στις ακύμαντες λιμνούλες του δάσους, που το φως της ημέρας τις έκανε αστραφτερούς καθρέφτες!... Και θα έβλεπε τα ολόχρυσά μαλλιά της να λάμπουν φωτισμένα από τις ακτίνες του Ήλιου!

Κάποτε, που η Κλυτία ξαπλωμένη στη βεράντα του παλατιού της α-πολάμβανε τη λιακάδα, ένοιωσε μια σκιά να της κρύβη προκλητικά τον Ήλιο!

Γύρισε και είδε μια όμορφη κοπέλλα, με μεγαλόπρεπη κορμοστασιά να στέκεται θυμωμένη μπροστά της στην ηλιόλουστη εκείνη ανοιξιά-τική ημέρα!

— Τι θέλεις εδώ; ρώτησε απότομα η Κλυτία. Πώς τόλμησες να φθάσης από το παλάτι μου και να μου κρύψεις τον Ήλιο;

Η άλλη γέλασε με περιφρόνησι: — Είμαι, είπε με περηφάνεια, η Λευκοθήη η κόρη του βασιλιά της Περσίας. Ορχάμου, που η γενιά μας βαστάει από το μεγάλο θεό και βασιλιά, το Βήλο!...

Και ποιός σου έδωκε το δικαίωμα νάρθης, στο δάσος μου;

— Ο Ήλιος είναι δικός μου, της

ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΛΕΥΚΟΘΗΗ ΚΑΙ Η ΚΛΥΤΙΑ

ΑΓΓ. ΜΕΤΑΞΑ

είπε πειστωμένη η Λευκοθήη! Τον έχουμε κληρονομή από τότε, που ο Βήλος, είχε φτιάσει το μεγάλο πύργο στη Βαθυλώνα

και που η στέγη του έφθανε στον ούρανό, και ο Ήλιος στεκόταν στην κορυφή του για να ξαποστάση από τον ανήφορο και να πάρη τον κατήφορο προς τη Δύση!

— Φύγε άμέσως από το παλάτι μου είτε τώρα είτε φρενών η Κλυτία! Άλλοιώς...

— Άλλοιώς; επανέλαβε ειρωνικά η Λευκοθήη!...

Οι δυο κοπέλλες ήρθαν στα χέρια!...

Μια τρομερή σύγκρουσις κάτω από τα μάτια του Ήλιου, που μεσουρανούσε εκείνη τη στιγμή...

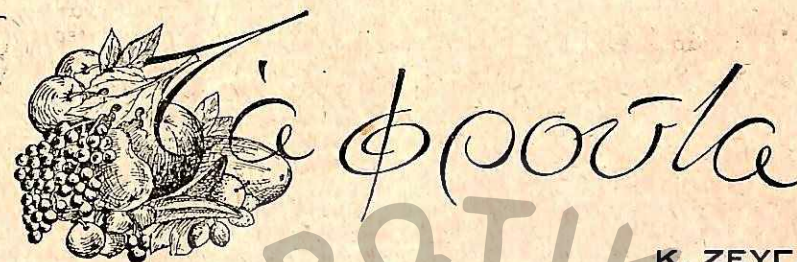
Τις είδε στο παλάτι τους, ένα πά-λαια ζώη και θανάτου, και τις λυπήθηκε... Και παρακάλεσε τον Δία να τις συμφιλιώση!

Είδε και ο Δίας το κακό, που γινόταν μέσα στο δάσος της Ασίας! Λυπήθηκε κι αυτός. Μα ήταν άργα

πιά για συμφιλίωσι. Και τις μεταμόρφωσε σε φυτά. Και την Κλυτία την έκαμε... Ήλιοτρόπιο! Και τη Λευκοθήη... Λιβάνο!

Από τότε η Κλυτία, γοητευμένη από τη λατρεία της προς τον Ήλιο γυρίζει το ολόχρυσο κεφάλι της στο πύρινο άρμα του. Τον βλέπει πρώ-τη μόλις βγή στην Ανατολή! Και το παρακολουθεί, κοιτάζοντας τον κατάματα, μέχρι που να φθάση στη Δύση και να βυθισθί στον όριζοντα. Και μόλις εκείνος βασιλέψη, το Ήλιοτρόπιο γέρνει το κεφάλι του και κοιμάται λυπημένο για να ξυπνήση με την ανατολή του Ήλιου άποφασισμένο να μην τον χάση όλη τη μέρα από τα μάτια του...

Το Λιβάνο βλέπει το Ήλιοτρόπιο να παρακολουθί με τόση προσήλω-ση τον Ήλιο και από το κακό του αρχίζει να κλαίη. Και τα δάκρυα του χοντρά - χοντρά πετρώνουν στα μάτια του... Γίνεται το λιβανωτό, που το προσφέρουν θυμίαμα στους θεούς!

Κ. ΖΕΥΓΑ

ΠΩΣ ΜΠΟΡΟΥΜΕ
ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΗΣΩΜΕ ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ

Υπάρχουν πολλοί τρόποι να διατηρήση κανείς τα φρούτα για πολύν καιρό.

Ο πρώτος, ο πιο απλός και παλαιός, είναι να τα ξεραίνης στον ήλιο όσα δέχονται τέτοιο τρόπο. Αυτά τα φρούτα είναι: Αχλάδια, μήλα, ροδάκινα, δαμάσκηνα, βερύκοκκα, κεράσια, σταφύλια. Και να πως γίνεται αυτή η δουλειά. Διαλέγουμε φρούτα ώριμα τελείως (Αχλάδια, Μήλα, Κυδωνία) και χωρίς ζημιές από έντομα ή αρρώστειες ή κτυπήματα. Άφου τα πλύνουμε καλά τα κόβουμε σε φέτες πάχους ως ένα δάκτυλο, τ' απλώνουμε στην ταράτσα ή τ' άλώνι επάνω σ' ένα καθαρό ύφασμα. Κάθε δυο μέρες τα γυρίζουμε μέχρι που να στεγνώσουν και να πάρουν ανοικτό καστανό χρώμα. Τότε τα μαζεύουμε και τα διατηρούμε όλο το χειμώνα σε σακούλια, που κρεμούμε σε μέρος ξερό και αερικό. Όταν θέλουμε να τα μεταχειρισθούμε, τα βουτούμε σε βραστό νερό και τότε ξαναφουσκώνουν

και είναι έτοιμα για κομπόστες, μαρμελάδες, πηήτες κλπ.

Τα ροδάκινα και τα βερύκοκκα τα χωρίζουμε στα δυο και τα στεγνώνουμε, και τα δαμάσκηνα, κεράσια και σταφύλια ολόκληρα.

Δεύτερος τρόπος είναι να κάνης από φρέσκα φρούτα μαρμελάδες και κομπόστες. Κάθε μητέρα ξέρει να κάνη και τα δυο, φτάνει να έχη τα υλικά. Εδώ θέλω να δώσω μια συμβουλή. Πολλοί πιστεύουν πως για τις μαρμελάδες και κομπόστες ήμπορούμε να μεταχειριστούμε δευτέρας ή τρίτης ποιότητας φρούτα. Είναι μεγάλο λάθος, γιατί τα κακής ποιότητας φρούτα ξυνίζουν και καταστρέφουν, τι απ' αυτά γίνεται.

Τρίτος τρόπος είναι η διατήρησις φρέσκων φρούτων στα ψυγεία. Στις μεγάλες πόλεις και στους τόπους παραγωγής υπάρχουν μεγάλοι ψυκτικοί θαλαμοί, που χωράνε χιλιάδες κιβώτια με φρούτα ή άλλα προϊόντα. Το πολύ κρύο, που δημιουργείται με τις ψυκτικές μηχανές, (μεταξύ 5 υπέρ και 5 υπό το μηδέν) εμποδίζει τον πολλαπλασιασμό έν-

(Συνέχεια εις την σελίδα 25)

ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ Ε. Ε. ΣΤΑΥΡΟΥ Κ. Κ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

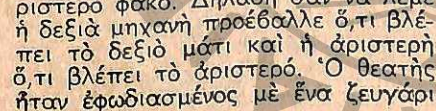
ΠΕΡΙΘΑΛΨΙΣ ΕΚΤΟΠΙΣΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟ-
ΛΗΠΤΙΚΩΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ

Εὐθύς ὡς ἡ Πατρίς μας ἀπηλλά-
γη ἀπὸ τοὺς ἐπιδρομεῖς ἡ Διοίκησις
τοῦ Ε.Ε.Σ. ἐθεώρησε καθήκον τῆς

Ὁ πολιτισμὸς τῆς Ἑλληνικῆς
 Αρχαιότητος ἐμφανίζεται εἰς τὸ Δι-
 ολογισμὸν μετὰ τὸ πηρύλυτον καὶ τὴν με-
 τωπλήν» Ἑλληνικοῦ Ναοῦ, τοῦ ἀρι-
 στουργήματος τούτου τοῦ μέτρου
 καὶ τῆς ἁρμονίας, ποὺ ἐπιβάλλει τὸν
 αὐτισμὸν εἰς ὁλόκληρον τὸν Κό-

Κ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Πρόεδρος Ε. Ε. Σ.

Ι. Α. ΡΟΥΣΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΠΑΦΛΕΣΣΑΣ

Παπαφλέσσα Ἀρχιμανδρίτη,
Μπουρλοτιέρα τῶν ψυχῶν,
Σὺ θεμέλιωσες τὸ σπίτι
τῶν Ἐλευθέρων Ἀρχόν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΕΥΔΗΣ

Τò σινέραμα ἐφαρμόστηκε πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο γιὰ πρώτη φορά στὶς Ἠνωμ. Πολιτείες τῆς Ἀμερικής.

III.

Αγάπητά μου παιδιά,

Φροντίζετε τὰ γραπτά σας νὰ παρουσιάζουν ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλύτεραν σαφήνειαν. Ὁ λόγος εἶναι καθρέπτης τῆς ψυχῆς. Ὁ χι δὲ μόνον τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ τοῦ νοῦ καὶ τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς καθόλου προσωπικότητος. Τί γνώμην δύναται νὰ σχηματίσῃ κανεὶς διὰ σὰς, ὅταν τὸ γραπτόν σας παρουσιάζῃ σύγχυτον σκέψεως καὶ ἐκφράσεως;

Ὁ λόγος σας πρέπει νὰ εἶναι διαυγὴς καὶ σαφής. Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται σχεδὸν πάντοτε, ὅταν ἡ φράσις σας εἶναι σύντομος.

Μὲ τὰς συντόμους φράσεις ἀποφεύγετε τὸν κίνδυνον τῆς ἀσυνταξίας. Μία ἀσυνταξία εἶναι ἰκανὴ νὰ συσκοτίσῃ, δηλαδὴ νὰ καταστήσῃ ἀσαφὴ, μίαν ὥρασιαν καὶ πρωτότυπον σκέψιν σας. Δὲν διαθέτει μόνον δυσμενῶς τὸν ἀναγνώστην σας. Τὸν κάμνει νὰ πιστεῖται — καὶ δικαίως — ὅτι ὡραία ἰδέα εἶναι ξένη καὶ ὅτι ἰδική σας εἶναι μόνον ἡ ἐσφαλμένη διατύπωσίς της.

Σύντομος εἶναι ἡ φράσις ὅχι ὅταν εἶναι συγκεκριμένη καὶ ἀτελής, ἀλλ' ὅταν εἶναι τελεία καθ' ὅλα καὶ συνοπτικὴ. Ὅταν ἀποδίδῃ δηλαδὴ πλήρως νόημα, μὲ ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγωτέρας λέξεις.

Ἡ μικρὰ φράσις δὲν προδίδει ἀδυναμίαν τοῦ γράφοντος. Δεικνύει ἀντιθέτως τὴν ἰκανότητά του, νὰ ἀποφεύγῃ τοὺς πλατειασμοὺς τοῦ λό-

γου τοῦ ἀμορφώτου ἀνθρώπου. Ἡ σύντομος, σαφὴς, ἀπλὴ ἐκφρασις εἶναι τὸ ἀσφαλὲς θεμέλιον τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ ἐντέχνου λόγου. Ἐπιτυγχάνει τὴν ἀκριβολογίαν, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὰ πειθαρχημένα πνεύματα.

Περίφημοι διὰ τὴν λιτότητα τῆς ἐκφράσεως ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι Σπαρτιάται. Περίφημοι διὰ τὴν καλλιπείαν καὶ τὴν θαυμασίαν πλοκὴν τοῦ λόγου, ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι. Διὰ νὰ καταστήτῃ ἱκανοὶ νὰ διανθῇ τὸν λόγον σας ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι, πρέπει πρῶτα νὰ θητεύσετε ἐπιτυχῶς, εἰς τὴν λακωνικὴν σχολὴν τῆς ἀπερίττου ἐκφράσεως.

Εἰς τὴν μικρὰν πρότασιν θὰ ἀσκήσετε καὶ θὰ ἐδραιώσετε τὴν συγγραφικὴν σας ἰκανότητα. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐδίδασκαν: «οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ, ἀλλ' ἐν τῷ εὖ τὸ πολὺ». Δηλαδή: Τὸ σύνθημα εἶναι νὰ μὴ εὐρίσκειται τὸ καλὸν εἰς τὸ πολὺ, ἀλλὰ τὸ πολὺ εἰς τὸ καλόν.

Ἡ ὀρθὴ ἀνάπτυξις τῆς ἀπλῆς προτάσεως, παρέχει ποικίλας δυνατότητας ἐκφράσεως διαφόρων ἐννοιῶν.

Ἀς πάρωμεν ἓνα παράδειγμα:

Ὅταν γράφω: Ὁ ἀδελφός μου ὁ Ἀνδρέας ἤλθε χθὲς πρὸ μεσημβρίας εἰς τὸ σχολεῖον, ἐκθέτω τὸ γεγονός τῆς χθεσινῆς, ἐπισκέψεως εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ ἀδελφοῦ μου τοῦ Ἀνδρέου. Ὁ λόγος ἐξελίσσεται φυσικῶς. Ὑποκείμενον: Ὁ ἀδελ-

φός μου ὁ Ἀνδρέας. Κατηγορημα: ἤλθε χθὲς πρὸ μεσημβρίας εἰς τὸ σχολεῖον.

Ὅταν ὁμοῦ γράφω: Ὁ ἀδελφός μου, ὁ Ἀνδρέας, ἤλθε κλπ. ἐννοῶ ὁ Ἀνδρέας, ὅχι κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μου.

Ὅταν δὲ γράφω: Ὁ Ἀνδρέας, ὁ ἀδελφός μου, ἤλθε κλπ. θέλω νὰ δηλώσω: ὁ ἀδελφός μου, ὅχι ἄλλος κανεὶς Ἀνδρέας.

Ὅταν πάλι γράφω: Χθὲς πρὸ μεσημβρίας, ἤλθε ὁ κλπ., δηλώνω τὴν χρονολογίαν τῆς ἐπισκέψεως εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Ἀνδρέου.

Ἐνῶ ὅταν γράφω: Πρὸ μεσημβρίας χθὲς ἤλθε κλπ., θέλω κυρίως νὰ δηλώσω, ὅτι ἡ ἐπίσκεψις ἔλαβε χώραν τὴν πρωτὴν τῆς χθὲς, ὅχι τὸ ἀπόγευμα.

Τέλος ὅταν γράφω: Ἦλθε χθὲς π.μ. κλπ., ἐξαίρω τὴν πρᾶξιν τοῦ Ἀνδρέου.

Ὅπως βλέπετε, διὰ τῶν αὐτῶν λέξεων, καταλλήλως χρησιμοποιουμένων καὶ καταλλήλως στιζομένων, δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν, μὲ μίαν ἀπλὴν πρότασιν, ποικίλαιν ἐννοιῶν. Ὁ συντομώτερος τύπος τῆς ἀπλῆς προτάσεως εἶναι: Ὁ Ἀνδρέας ἤλθε.

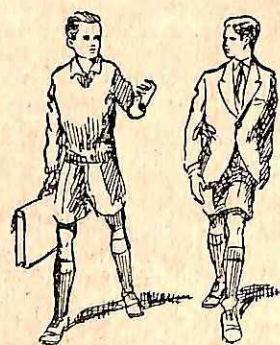
Εἰς τὴν ἄλλην μου ἐπιστολὴν θὰ σὰς ὑποδείξω πῶς, κάθε λέξις πού προσεθέσαμεν καὶ κάθε στίξις, πού ἐτέθη, ἀνέπτυξε τὴν πρότασιν καὶ πῶς ἐτροποποίησε τὴν ἐννοίαν της. Σὰς ἀσπάζομαι, ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Η' ΦΙΛΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 8)

Δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα νὰ κατορθώσῃς νὰ ἀποκτήσῃς σ' αὐτὸν τὸν κόσμον ἔστω καὶ ἓνα ἀνθρώπο πού νὰ σὲ ἀγαπᾷ ἀληθινὰ καὶ νὰ εἶναι ἕτοιμος νὰ κάμῃ τὸ πᾶν γιὰ σὲ καὶ νὰ τὸ καλὸ σου, τὸ καλὸ σου τὸ πραγματικόν, πού πολλὰς φορὲς σὺ ὁ ἴδιος δὲν τὸ βλέπεις καὶ δὲν τὸ καταλαβαίνεις. Ὁ ἀληθινὸς φίλος σου ἀντιστέκεται καὶ δὲν σὲ ἀφήνει νὰ κάνῃς κάτι κακόν, κάτι πού θὰ σὲ ζημιώσῃ: Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖον ἐνέει ἀξία τὸ ἀνοσιόρητό, πού λέγει «εἶναι προτιμότερον τὰ δαγκώματα τοῦ φίλου παρὰ τὰ φιλιὰ τοῦ ἐνθροῦ!». Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι κοινὴ ἀνάνη, κοινὴ συμπτῆσις καὶ καλωσύνη. εἶναι κάτι πολὺ ἀνώτερον καὶ βαθύτερον. διότι, ὅπως εἴπαμε πάσα πᾶν, εἶναι ὁ συνδετικὸς κρίκος, πού ἐνώνει τίς δύο ψυχάς. Μὰ αὐτὸς ὁ ἰδανικὸς σύνδεσμος δύο φίλων πλημμυρίζει τὴν καρδίαν τοὺς ἀπὸ τὴν ἄλλο καρπὸ τῆς φιλίας, τῆς χαρᾶς, γιὰ τὴν ὁποία θὰ μιλήσουμε στὸ ἄλλο ἄρθρο.

Α. Σ. Α.

βοηθῶ ἐκείνους, πού χρειάζονται τὰς ὑπηρεσίας μου.

— Νὰ παρακολουθῶ τακτικὰ τὰ συμβούλια τῆς ομάδος.

— Νὰ φροντίζω νὰ κάνω τὰς συνεδριάσεις ὅσο μπορῶ πὺ ἐνδιαφέρουσες.

— Νὰ φροντίζω αἱ εισηγήσεις μου νὰ ἔχουν πρωτοτυπίαν καὶ νὰ εἶναι πάντα μέσα στοὺς σκοποὺς τοῦ Ἐρ. Στ. Νεότητος.

— Ἔχεις ἐγγράφῃ εἰς τὸν Ἐρ. Στ. Νεότητος;

— Ποῖα εἶναι τὰ καθήκοντά σου;

— Νὰ ἐνδιαφέρωμιν γιὰ τὸ ἔργον τοῦ Ἐρ. Στ. Νεότητος.

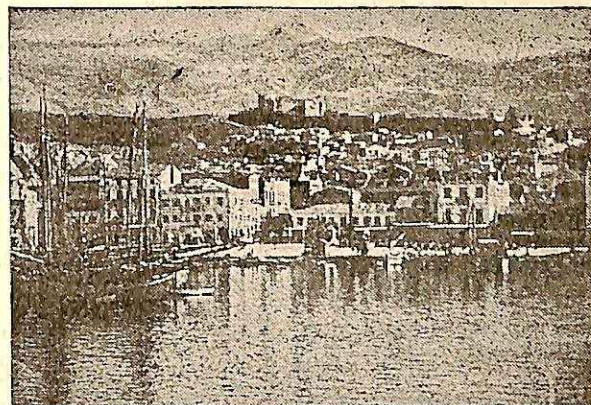
— Νὰ καταστῶνω σχέδια Ἐρυθροσταυρικῆς δράσεως.

Νὰ ἐφαρμόζω τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἐρ. Στ. Νεότητος δηλ. νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς, πειθαρχικός, τίμιος καὶ πρόθυμος νὰ βοηθῶ ἐκείνους, πού χρειάζονται τὰς ὑπηρεσίας μου.

— Νὰ παρακολουθῶ τακτικὰ τὰ συμβούλια τῆς ομάδος.

— Νὰ φροντίζω νὰ κάνω τὰς συνεδριάσεις ὅσο μπορῶ πὺ ἐνδιαφέρουσες.

— Νὰ φροντίζω αἱ εισηγήσεις μου νὰ ἔχουν πρωτοτυπίαν καὶ νὰ εἶναι πάντα μέσα στοὺς σκοποὺς τοῦ Ἐρ. Στ. Νεότητος.

Ἀποβίς τῶν Πατρῶν

Ἡ διαδρομὴ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ἕως τὰς Πάτρας ἰδίως τὸ φθινόπωρον καὶ τὴν ἀνοιξὶ μὲ τὸ σιδηρόδρομον, ἢ μὲ αὐτοκίνητον, πλάι στὴν ἀκρογιαλιά τοῦ Κορινθιακοῦ, εἶναι μιὰ ἀπὸ τὰς ὡραιότερας ὁδοὺς τῆς Μεσογείου. Αὐτὸ τὸ ὁμολογοῦν καὶ ὅλοι οἱ ξένοι ταξιδιώται. Μὲ τέτοια ἀξιοθαύμαστη προεισαγωγὴ φθάνει ὁ ἐπισκέπτης στὴν ὡραία πρωτεύουσα τῆς Πελοποννήσου, τὴν ἱστορικὴ πόλιν τῶν Πατρῶν, στὸ πολυσύχναστο λιμάνι, μὲ τὰ κάθε εἶδους καὶ ἐθνικότητος πλοῖα. Κάνοντας μιὰ βόλτα στὴν προκυμαία καμαρώνουμε τὸ θέαμα τῆς πόλεως, ὅπως τὴ στεφανώνει τὸ ἀρχαῖο κάστρο της καὶ τὴν περιβάλλει ἡ κατάφυτη γύρω στεριά τῆς Πελοποννήσου, μὲ τὸν πανύψηλο Βωδιά — ὅπως ὀνομάζουν οἱ Πατρινοὶ τὸν Παναγαῖκόν — πού εἶναι κάτασπρος ἀπὸ τὰ χιόνια, καὶ θυμίζει τὸ τρανοῦδι:

Τί ἔχεις καὶ μένει μου Βωδιά καὶ ποῦ ('ναὶ ἡ λεβεντιά σου. Οἱ περδικοὺς σου 'θυσαν κι' ἀσπρίσαν τὰ μαλλιά σου. ...

Περιδιαβάζουμε ὕστερα ἀνάμεσα στοὺς δρόμους τῆς ὡραίας πολιτείας, οἱ ὁποῖοι εἶναι ὅλοι σχεδὸν εὐθύγραμμοι, καὶ ἔχουν πεζοδρόμια σκεπαστά, μὲ καμάρες ὅπως στὴν Κέρκυρα, ἢ ὅπως στὴν Ἰταλία, σύστημα πρακτικώτατο, πού δίδει καὶ ἓνα ἰδιαίτερον χαρακτῆρα στὴν πόλιν. Παντοῦ κινήσις, κόσμος, ὡραία καταστήματα, ὡραῖες πλατεῖες καὶ πολυάριθμες, τῶν ὁποίων ἡ ἐπισημότερη ἡ πλατεῖα Γεωργίου Α'. Πιο πάνω βρίσκεται καὶ ἡ πλατεῖα τῶν Ψηλῶν Ἀλωνιῶν, ἀπ' ὅπου τὸ θέαμα εἶναι μαγευτικὸ πρὸς τὴν πόλιν, μὲ τὸ πανόραμα τοῦ κόλπου καὶ τῶν ἀντικρινῶν βουνῶν τῆς Ρούμελης, μὲ τὰ πολὺ εὐχραμὰ τους σχήματα, πού καθορρίζονται στὴν ἡσυχὴ θάλασσα. Ἀπ' τὰ Ψηλὰ Ἀλώνια προχωροῦμε πρὸς τὸ κάστρο τῶν Πατρῶν, τὸ ὁποῖον χρονολογεῖται ἀπ' τὰ ἀναίκα χρόνια. Εἶναι μέσα ἐντελὴς ἔργο, ἀλλὰ δὲν παρουσιάζει τὴν ἀγριὰδα ἄλλων κάστρων, ἀν καὶ ἔχη καὶ αὐτὸ πολλὰς σκοτεινὰς καμάρες καὶ στοῆς, ἀνάμεσα ἀπ' τίς ὁποῖες διαβαίνουμε. Ἰσως ἡ ἰδέα πῶς βρισκόμαστε πάντα σὲ πολιτεία μεγάλῃ μᾶς καθησυχάζει. Ἡ κόπωση κουραστικὴ καὶ ἀνηφορικὴ πορεία μας στὸ κάστρο ἀποζημιώνεται μὲ τὸ λαμπρὸ θέαμα, πού ἀπολαμβά-

ΠΑΤΡΑΙ

Η ΠΟΛΙΣ καὶ τὸ ΚΑΣΤΡΟ

Π. Π. ΚΑΛΟΝΑΡΟΥ

νουμε ἀπὸ τίς ἐπάλξεις τοῦ πρὸς ὅλα τὰ μέρη. Ὅχι μόνον ἔχουμε μὲς στὰ πόδια μας ὅλη τὴ μεγάλη πολιτεία τῶν Πατρῶν, ἀλλ' ἀγναντεύουμε καὶ ὅλον τὸν Κορινθιακὸ μὲ τὴν ἀπέναντι ἀκτὴ τῆς Ρούμελης.

Μοναδικὸ εἶναι ἀπ' ἐδῶ τὸ θέαμα τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ὅταν τὸ λαμπρὸ ἄστρο μὲ τὸν πελώριον τοῦ δίσκου πέφτει στὴ θάλασσα, παίρνοντας ὁλοπόρφυρον χρῶμα καὶ χρυσῶνοντας στεριὰς, θάλασσας καὶ σύννεφα. Ἐδῶ πραγματικὰ αἰσθάνεται κανεὶς πῶς καὶ γιὰ τὴν ὁμοιοπαθῆς Λαὸς μας ὠνόμασε τὴ στιγμή αὐτή: «Βασίλειμα τοῦ ἡλίου», γιὰ τὴν ἀληθινὰ, ὁ φωτοδότης δίσκος τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἔχει μεγαλοτρέπεια βασιλική.

Ἡ πόλις τῶν Πατρῶν εἶναι ἀρχαιοτάτη καὶ ἐνδοξη ἱστορία, τῆς ὁποίας μάρτυς θὰ μπορούσε νὰ εἶναι τὸ κάστρο της, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπέσασαν, Ῥωμαῖοι, Φράγκοι, Βενετοὶ. Τούρκοι καὶ πολλοὶ ἄλλοι λαοὶ βάρβαροι καὶ διάφοροι ἐπιδρομαὶς κατὰ καιροὺς. Ἀρχικῶς ἦταν ἐδῶ τρεῖς πόλιναι, ἡ Ἀρόνη, ἡ Ἀνθεια καὶ ἡ Μεσάτις, ἀπὸ τίς ὁποῖες ἡ πρώτη καὶ ἀνοσιότερα εἶχαν ἰδρυθῇ ἐπάνω στὸν λόφον τοῦ κάστρου ἀπὸ τὸν Εὐμήλον, πού τὸ ὄνομά του σημαίνει κάποιον πλούσιον ποιμένα μὲ πολλὰ πρόβατα,

«Κάθε νέα γενεὰ παιδιῶν προσφέρει εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὴ δυνατὴτητα νὰ ξανακτίσῃ τὰ εἰρηνικά ἐνός κόσμου».

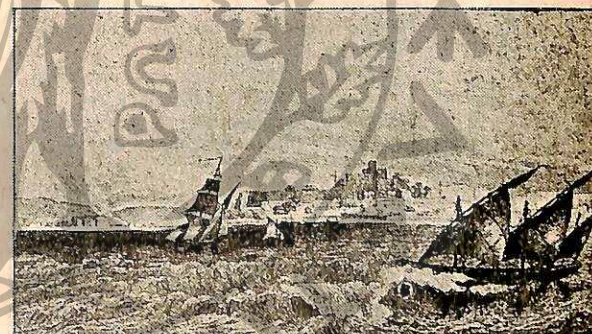
EGLANTYNE JEBB

καὶ ὁ ὁποῖος ἔμαθε τὴ γεωργία, ἀφίνοντας τὸ ποιμενικὸ ἐπάγγελμα του. Τους τρεῖς αὐτοὺς συνοικισμοὺς ἦνωσε εἰς ἓνα ὁ Ἀχαιοὺς τὴν καταγωγὴν Πατρεύς, πού ἀναγκάστηκε νὰ ἐκπατρίσθῃ ἀπὸ τὴ Σπάρτη, μετὰ τὴν κάθοδον τῶν Δωριέων. Ἀπὸ τότε χρονολογεῖται ἡ πόλις τῶν Πατρῶν (1188 - 1082), ἡ ὁποία ἐπαίξε σπουδαῖον ρόλον κατὰ τὴν κλασικὴ περίοδο. Ἀλλὰ, ἀπὸ τὰ 280 π.Χ. εἶχε παρακμάσει καὶ τὸ 146 εἶχε περιέλθει σὲ μεγάλην ἀθλιότητα. Ἐπὶ αὐτοκράτορος Αὐγούστου (31 π.Χ. — 14 μ.Χ.) καὶ κατόπιν ἐπὶ Νέρωνος πῆρε νέα ζωὴ. Ὁ γεωγράφος Στράβων, πού ἐπισκέφθη τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν, τὴν ἐπαίνει

γιὰ τὴ σημασίαν της, τὴ γεωγραφικὴ καὶ τὴν ἐμπορικὴν ἀκμὴ της. Στὰς Πάτρας πρῶτος ἐκήρυξε τὸν Χριστιανισμόν ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε μὲ σταυρικὸν θάνατον. Τὸ σεπτὸ λείψανον μετεφέρθη ἀργότερα στὸ Βυζάντιον, ἐπὶ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου (26 Μαΐου 353), ἀλλ' ἀργότερα τὸ ἐκλεψαν οἱ Σταυροφόροι Φράγκοι καὶ τὸ μετέφεραν στὴν Ἰταλία. Στὰς Πάτρας εἶχε μείνει μόνον ἡ κἀρα τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου καὶ εἶχαν ἰδρυθῇ μεγαλοπρεπὴς ναὸς, πού ἐσώζετο μέχρι τὸν 17ον αἰῶνα. Ἡ πόλις τῶν Πατρῶν ἔπαθε μεγάλας καταστροφὰς ἀπὸ πολλοὺς ἐπιδρομαῖς βαρβάρους, Γότθους (395), Βανδάλους (468), Ἀβάρους καὶ Σλαῦους κατὰ τὸν 8ον καὶ 9ον αἰῶνα, ἀλλὰ πάντοτε διατηροῦσε τὴν ἐμπορικὴ καὶ βιομηχανικὴ ἀκμὴ της.

Χάρις στοὺς γεωναίους κατοίκους της καὶ τὸν περίφημον ὀπλαρχηγόν της Καρατζᾶν ἡ πόλις τῶν Πατρῶν ἐστάθηκεν ἡ ἐστία καὶ ἡ ἀρχικὴ πηγὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Πρῶτοι αὐτοί, μὲ τὸν Μητροπολίτην Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸν ἐκήρυξαν τὸν ἱερὸν Ἀγῶνα, στίς 21 Μαρτίου 1821, κατ' ἐπολιόρκησαν τοὺς Τούρκους στὰ κάστρα τῶν Πατρῶν καὶ τοῦ Ρίου.

Τὰ δύο αὐτὰ κάστρα ὁμως ἔμειναν στὰ χερία τῶν Τούρκων ἕως τὸ τέλος σχεδὸν τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ παρεδόθησαν στὸ γαλλικὸ στρατὸ (18 Ὀκτωβρίου 1828), ὁπότε ὁ Γάλλος Στρατηγὸς Μαίζον τὰ παρέδωσε στὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνησιν. Μετὰ τὴν τελικὴ ἀπελευθέρωσιν ἡ πόλις τῶν Πατρῶν ἦταν σχεδὸν κατεστραμμένη ἀπὸ τὸν πόλεμον καὶ δὲν εἶχε παρὰ μόνον 4 χιλιάδες κατοίκους. Ἀλλὰ σιγὰ σιγὰ ἀνέλαβε τὴν ἐμπορικὴ ἀκμὴ της. Σήμερᾳ ἔχει πληθυσμὸν 90 χιλιάδες καὶ τὸ μέλλον της φαίνεται λαμπρόν.

Ἡ πόλις τῶν Πατρῶν ἐπὶ τουρκοκρατίαν (1820)

Η ΓΡΙΠΠΗ

Ι. Δ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ, υγιειν. επιθεωρ. των Σχολείων

Τώρα με το κρύο και την ύγρασία καθώς και με την απότομη αλλαγή του καιρού — που συμβαίνει πολλές φορές την ίδια μέρα και την ίδια στιγμή ακόμα — κρυώνουμε εύκολα ιδίως στα πόδια. και μπορούμε να πάθουμε τη μεταδοτική ή ασθένεια, που λέγεται γρίπη.

Η γρίπη μεταδίδεται με τα σταγονίδια, που με το βήχα, το φτέρνισμα φεύγουν από το στόμα ενός, που πάσχει από γρίπη, απaráλλακτα όπως ξεπετιέται ή ζεστή αχνα (άτμος) με το ξεσκέπασμα μιάς χύτρας, που βράζουμε νερό, χωρίς να τα βλέπουμε τα σταγονίδια με το μάτι. Τα σταγονίδια αυτά, που πάνε μέχρι και δύο μέτρα μακριά με το βήχα περιέχουν εκατομμύρια μικρόβια της γρίπης. Όταν τύχη και τα αναπνεύσουμε, σε 2, 3 ή 5 ημέρες αρρωσταίνουμε και μες από γρίπη. Αισθανόμεθα τότε πονοκέφαλο, αδιαθεσία, τρέχει η μύτη μας, έχουμε βήχα δυνατό και πολύ συχνά φτερνίσματα και κνισμό (φαγούρα) στο λάρυγγα.

Η περίοδος αυτή είναι η πλέον επικίνδυνος, ή πλέον μεταδοτική, διότι την περνάμε στο πόδι, πάμε στις εργασίες, στο σχολείο, στα καφενεία, κινηματογράφους. Το κρύο και η απότομη και συχνή αλλαγή του καιρού και πολύ περισσότερο η ψύξις των ποδιών φέρνουν ένα είδος αδυναμίας του οργανισμού μας να πολεμήσει όπως πρέπει τα μικρόβια. Όταν τα μικρόβια, που είχαμε πάρει με τον βήχα ή φτέρνισμα από άλλον μας επιτίθενται γίνεται πόλεμος ποιος να καταβάλει τον άλλον, ή γρίπη ή ο οργανισμός.

Η γρίπη μπορεί να έχει τις ακόλουθες συνέπειες. Πονούν τα αυτιά μας, σπάζει το τύμπανο, τρέχει πύον, δεν ακούμε, πολλές φορές μπορεί να μείνουμε κουφοί σε όλη μας την ζωή.

Μπορεί να πάθουμε βρογχίτιδα και με καιρό να μας παρουσιασθή και φυματίωση και πολλές άλλες βαρειές αρρώστιες.

Για να τα αποφεύγουμε όλα αυτά πρέπει:

1) Να αποφεύγουμε την ψύξη και ιδίως στα πόδια.

2) Να γυρίζουμε ένωρίς στα σπίτια μας, μόλις βραδυάζει.

3) Να αποφεύγουμε τη μεγάλη κούραση, τις καταχρήσεις κλπ.

4) Να αποφεύγουμε τα μέρη που συχνάζουν πολλά άτομα, καφενεία, κινηματογράφους, θέατρα, γιατί μας λέγει η επιστήμη ότι ένας μαθητής ή δάσκαλος, που πάσχει από γρίπη, σε μία ώρα μάθημα μπορεί να μεταδώσει την γρίπη σε όλη την τάξη, σε όλους τους μαθητές με τον βήχα το δυνατό και ξηρό, που έχει.

5) Να βάζουμε πάντοτε όταν βήχουμε ή φτερνιζόμαστε το

μανδύλη μας και αν δεν προφθάσουμε το χέρι μας έμπρός στο στόμα μας και ποτέ, μάλιστα να μην φτερνιζόμαστε κατ'ευθείαν στα πρόσωπα των άλλων, διότι ανυπόπτα αυτά παίρνουν τη γρίπη.

6) Να πτύουμε πάντοτε στο μανδύλη μας ή σε ένα κομμάτι πανι καθαρό και να το πλένουμε σε 2-3 ημέρες, διότι μέσα στις τσέπες μας με την ζεστασιά του σώματος, το σκότος και την υγρασία δημιουργούνται παρά πολλά εκατομμύρια μικρόβια και όταν ξανασκουπιστούμε μπορεί να πάρουμε και πάλι γρίπη και άλλη αρρώστια σοβαρή.

7) Όταν είναι τα πόδια μας βρεγμένα και τα ρούχα μας μουσκεμένα να ζητούμε άδεια από το δά-

σκαλό μας και να πηγαίνουμε σπίτι να τα αλλάζουμε.

8) Όταν είμαστε ιδρωμένοι, ή ζεστοί ποτέ να μη στεκώμαστε σε ρεύμα αέρος, διότι τότε παίρνουμε γρίπη, στη στιγμή χωρίς να το αντιληφθούμε, διότι κρυώνει το σώμα απότομα.

9) Όταν αισθανθούμε αδιαθεσία, τρέχει η μύτη μας, πονοκέφαλο και λίγο βήχα μένουμε στο κρεβάτι 2-3 ημέρες, παίρνοντας ζεστά ποτά γάλα, τιλίο, ωσπου να μας περάσει η γρίπη. Αλλά πρέπει να προφυλαχθούμε από 3-5 ημέρες από κρύο κλπ. όπως είπαμε παραπάνω, για να μη πάθουμε επιπλοκή της γρίπης, όποτε η γρίπη γίνεται πολύ επικίνδυνη ασθένεια.

Αυτά τα όλη, παιδιά, πρέπει να τα βάλετε καλά στο μυαλό σας, διότι η υγεία είναι το πολυτιμότερο αγαθό.

Αθλητική Ζωή

ΣΠ. ΑΥΛΩΝΙΤΗ

ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΑΘΛΗΤΑΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η περασμένη περίοδος στον αθλητισμό του στίβου ήταν πολύ γόνιμη, αν κρίνει κανείς από τις στατιστικές, που δημοσιεύονται στα ξένα αθλητικά περιοδικά. Τώρα με την προσεχή έναρξη της νέας αθλητικής περιόδου στο στίβο, αξίζει να παραθέσουμε εδώ ένα πίνακα των καλύτερων ρεκόρ — και φυσικά και των καλύτερων αθλητών — σε κάθε αγώνισμα κατά τον περασμένο χρόνο. Ο πίνακας αυτός θεωρείται επίσημος γιατί προέρχεται από τη Διεθνή Αθλητική Ομοσπονδία.

Δρόμος 100 μ.: Στάφιλντ (Η.Π.Α.) 10' 3", Σάνατζε (Σοβ. Ένωσις) 10.3.

Δρόμος 200 μ.: Στάνφιλντ (Η.Π.Α.) 20' 6", Μπαϊνκερ (Η.Π.Α.) 20.8.

Δρόμος 400 μ.: Ρόντεν (Ιαμαϊκή) 45.9 Μάκ - Κίνλεϋ (Ιαμαϊκή) 45.9.

Δρόμος 800 μ.: Ουάιτφιλντ (Η.Π.Α.) 1' 48", Μπούζεν (Νορβηγ.) 1.48.2.

Δρόμος 1500 μ.: Λουέγκ (Γερμ.) 3' 43", Μπαρτέλ (Λουξεμβ.) 3.44.1.

Δρόμος 5000 μ.: Ζάτοπεκ (Τσεχοσλ.) 14' 06" 4, Σάντε (Γερμ.) 14.06.6.

Δρόμος 10.000 μ.: Ζάτοπεκ (Τσεχ.) 29' 17", Νύστρομ (Σουηδία) 29.23.8.

Δρόμος 3.000 μ. με φυσικά εμπόδια: Ασενφέλτερ (Η.Π.Α.) 8' 45" 4, Καζάντζεφ (Σοβ. Ένωσις) 8.48.6.

Δρόμος 110 μ. με εμπόδια: Ντίλλαρντ (Η.Π.Α.) 13' 7", Ντίξον (Η.Π.Α.) 13.9.

Δρόμος 400 μ. με εμπόδια: Μούρ (Η.Π.Α.) 51' 2", Λιτούγιεφ (Σοβ. Ένωσις) 51.2.

Άλμα εις ύψος: Νταϊνχίς (Η.Π.Α.) 2 μ. 095, Χόλντιγκ (Η.Π.Α.) 2 μ. 07.

Άλμα εις μήκος: Μπράουν (Η.Π.Α.) 8 μ. 01, Τέυλορ (Η.Π.Α.) 7.78.

Άλμα τριπλούν: Ντά Σίλβα (Βραζιλία) 16 μ. 22, Σερμπάκωφ (Σ. Ένωσις) 15.98.

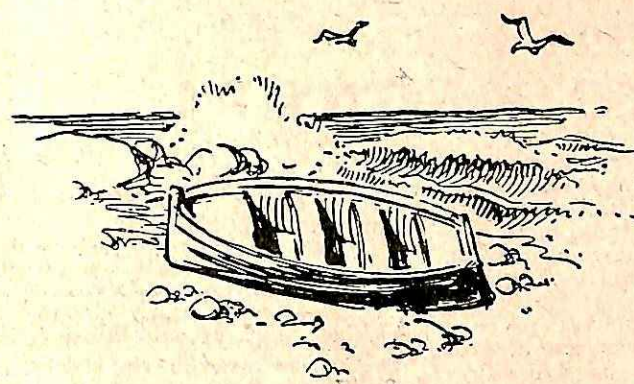
Άλμα επί κοντώ: Ρίτσαρντς (Η.Π.Α.) 4 μ. 60, Λατζ (Η.Π.Α.) 4.57.

Σφαιροβολία: Φούκς (Η.Π.Α.) 17 μ. 82, Ο' Μπράιαν (Η.Π.Α.) 17.51.

Δισκοβολία: Ίνες (Η.Π.Α.) 55 μ. 91, Γκόρτιεν (Η.Π.Α.) 55.44.

Ακοντισμός: Χιτάνεν (Φιλανδία) 75 μ. 98, Νικκίνεν (Φιλανδ.) 75.05.

Σφυροβολία: Στράντλι (Νορβηγία) 61 μ. 25, Στύρχ (Γερμ.) 60.77.

ΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ

ΝΙΚ. ΔΗΜΟΥ

Εκείνη τη στιγμή ένας πίθηκος σκαρφάωσε πάνω σ' ένα κλαδί, που βρισκόταν επάνω από τη διασταύρωση κι άρχισε να κουνάει ένα μεγάλο πράσινο φύλλο. «Ελάτε γρήγορα», φώναξε ο Παρασκευάς, «αν δεν θέλετε να γίνετε έσεις φαί των τίγρεων». Τραβήχτηκαν μέσα σε ένα θάμνο και είδαν εκπληκτοί να περνούν μπροστά τους καμιά τριανταριά τίγρεις ή μία σε κανονική απόστασι πίσω από την άλλη. Όταν πέρασαν, ο Νίκος ρώτησε παραξενεμένος τον Παρασκευά τι έσημαινε αυτό.

«Μα δεν καταλαβαίνετε», απάντησε αυτός, «είναι απλούστατο. Ο πίθηκος, που είδατε είναι αστυφύλακας της Τροχαίας και κανονίζει πότε θα περνούν από κάθε σταυροδρόμι τα ζώα ώστε να μη συναντιούνται και να χουμε φασαρίες. Βλέπετε τί καταπληκτική τάξις υπάρχει τώρα στη ζούγκλα. Τίποτε δεν μπορεί να γίνει χωρίς τη διαταγή του μεγάλου βασιλιά Όσκούρουπου. Αυτός όρισε δρόμους για τα ζώα και να που εδώ και δύο χρόνια ούτε ένας καυγάς δεν έχει γίνει στη ζούγκλα».

«Ωραία είναι αυτά», έκανε ο Νίκος, «αλλά έμεις πεινάμε».

«Ακολουθήστε με, τότε», είπε ο Παρασκευάς, και προχώρησε μέσα στο δάσος. Τ' αδέρφια, μία και δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτ' άλλο, τον ακολούθησαν. Τα είχαν κυριολεκτικά χαμένα από αυτά που έβλεπαν μπροστά τους. Περίμεναν να βρουν τη ζούγκλα άγρια και φοβερή και την έβλεπαν τακτοποιημένη, νοικοκυρεμένη, ήσυχη — σχεδόν πολιτισμένη. Αλλά η έκπληξή τους ήταν μεγαλύτερη όταν φάνονταν δίπλα σε κάτι έλη είδαν έναν ιπποπόταμο ξεπλωμένο δίπλα στο δρόμο. Είχε τα σαγόνια του δεμένα με ένα πελώριο

Παρασκευάς, δούλος σας...

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Η θέσις τους ήταν πραγματικά απελπιστική. Παρ' όλα αυτά ο Νίκος εξακολουθούσε να κάνει σχέδια με τη φαντασία του, για το πώς θα σώζονταν, και για το τί έπρεπε να κάνει. Θά έλεγε κανείς πως του άρεσε κατά βάθος ή περιπέτειά τους. «Μοιάζω σαν τον Ροβινσώνα Κρούσο, σκέφθηκε. Τώρα πρέπει να βρω ένα ξύλο και νάρχισω να χαράξω μια — μιά τις μέρες, που βρισκόμαστε εδώ για να μη χάσω το λογαριασμό. Πρέπει να κάνω μια καλύβα, ένα φράχτη, ένα τόξο, ένα...». Και μ' αυτά τα όνειρα τον πήρε ο ύπνος.

Εξαφνα του φάνηκε πως άκουσε ένα θόρυβο πίσω του. Γυρίζει και τί να ιδεί. Το φεγγάρι είχε σηκωθεί ψηλά και φωτίζε δυνατό τριγύρω, και να σε λίγα μέτρα από την παραλία βρισκόταν ένα πανύψηλο δάσος σκοτεινό με μεγάλα παράξενα δέντρα. Μιά ζούγκλα δηλαδή, ίδια μ' αυτή, που βλέπει κανείς στον κινηματογράφο. Και βέβαια δεν βρισκονταν πειά στην ξέρα του Άργυρη. Ποιός ξέρει σε πια παραλία της Αφρικής τους είχε ρίξει το κύμα!

Του Νίκου του φάνηκε τελείως φυσικό. Έπιασε την Άλίκη από τον ώμο και την σκούνησε. «Ξύπνα», της είπε, «Άλίκη, ξύπνα! Κοίτα που βρισκόμαστε! Ίσως να είναι ή παραλία της Αγγόλας εκεί που ναυάγησε ο Δεκαπενταετής Πλοίαρχος». Αν και δεν είναι άπίθανο να βρισκόμαστε στις έκβολές του Κόγκο, όπου αρχίζει το μεγάλο δάσος της Κεντρικής Αφρικής. «Ε, Άλίκη, ξύπνα!»

Η Άλίκη μισοσηκώθηκε, έτριψε τα μάτια της και παραπονήθηκε: «Δεν μ' αφήνεις να κοιμηθώ τουλάχιστον. Φτάνει που μ' έρριξες εδώ!» Μα ο Νίκος επέμενε. «Κύττα και θά ιδής που σε έφερα!», είπε. Η Άλίκη κύτταξε και τάχασε. «Άλίκη λές», είπε, «βρισκόμαστε στην Αφρική!»

Τα δυο τολμηρά αδέρφια δεν έχασαν καιρό. Ο Νίκος έβγαλε τον μεγάλο του σουγιά, τον άνοιξε και είπε: «Εμπρός, πάμε προς τα μέσα. Μπορεί να βρούμε τίποτε να φάμε». Αλήθεια, τα παιδιά πεινούσαν πολύ. Τώρα δεν αισθάνονταν ούτε κούρασι — μονάχα πείνα. Έτσι προχώρησαν προς το δάσος. Στην αρχή είναι αλήθεια πως τα

βρήκαν σκούρα. Το δάσος ήταν πυκνό και γεμάτο θάμνους, που σου έσχιζαν τα πόδια. Σύντομα όμως βρήκαν ένα μονοπάτι, που φαινόταν πολυπατημένο από μεγάλα ζώα. Στα δέντρα που το περιστοιχίζουν υπήρχε κάθε τόσο ή επιγραφή: «Οδός Ρινόκερω». Μη έχοντας τίποτ' άλλο να κάμουν ακολούθησαν το μονοπάτι και έφθασαν σε μία διασταύρωση. Έδώ έμπλεξαν. Η Άλίκη ήθελε να πάρουν τη Λεωφόρο Έλεφάντων, ενώ ο Νίκος επέμενε ν' ακολουθήσουν την Οδό Τίγρεων. Ένώ ο καυγάς επρόκειτο ν' αρχίση άκουσαν πίσω τους μία φωνή ευγενική να τους λέει: «Μήπως θα μπορούσα να σας βοηθήσω, κύριοι; Ξέρω πολύ καλά τη γειτονιά». Ξαφνιασμένοι γυρίζουν και τί να ιδούν! Έναν άράπη κοντό, λεπτό, ευγενικό, που φορούσε στο κεφάλι ένα τεράστιο κλάκ σαν καμινάδα. «Μπα! μονάχα εσύ μας έλειτουργ», έκανε ο Νίκος, που τα είχε χρειαστή στην αρχή, αλλά, όταν είδε με ποιόν είχε να κάνει, ξεθάρρεψε. «Και πως σε λέν, παρακαλώ;»

«Παρασκευάς, λέγομαι, δούλος σας», απάντησε ταπεινά ο Νέγρος.

«Μπράβο σύμπτωση, να σε λέν Παρασκευά! Ίδια σαν τον Νέγρο του Ροβινσώνα Κρούσο, δηλαδή!»

«Μα είμαι έγγονός του, κύριε», έκανε ο Παρασκευάς. «Όπως θα θυμάστε, ο παππούς μου έκανε πολλά ταξίδια στην Ευρώπη και έμαθε πολλές γλώσσες. Ο πατέρας μου — ο μακαρίτης Μπλουμπουτικίρι — ήξερε κι αυτός πολλές γλώσσες και τις έμαθε και σ' έμένα. Έτσι όταν ήρθα εδώ στην Αφρική άρχισα να κάνω τον διερμηνέα».

«Απίθανα πράγματα!» είπε ο Νίκος. «Ο παππούς σου πρέπει να χη πεθάνει εδώ και τριακόσια χρόνια. Πάντως αυτό, που μας ενδιαφέρει τώρα, είναι που μπορούμε να πάμε για να βρούμε φαί. Έχω μιά πείνα τρομερή».

μαντήλι και βογγούσε λυπημένα. 'Ο Παρασκευάς χαμογέλασε. «'Ο κακομοίρης», είπε, «είναι τρεις μέρες, που δεν ένοει να τον αφήση ο πονόδοντος! Είναι άξιοδάκρυτος!».

Έξαφνα τὰ ἀδέρφια, πού εἶχαν μείνει λίγο πίσω — εἶχαν τὴν κακὴ συνήθεια νὰ χαζεύουν — εἶδαν τὸν Παρασκευά νὰ γυρίζει πίσω τρομαγμένος. «Εἴμαστε χαμένοι», τοὺς εἶπε. «μὰς ἔχουν περικυκλώσει πολέμιτοι τῆς τρομερῶτερης φυλῆς τῆς ζούγκλας τῶν...». Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ. Μειμιάς τοὺς κύκλωσαν ἀναρίθμητοι μαῦροι, πού κρατοῦσαν ἄλλοι δόρατα, ἄλλοι τόξα, ἄλλοι κάτι προϊστορικὲς καραμπίνες. Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα τοὺς ἐπιάσαν, τοὺς ἔδεσαν καὶ τοὺς ἀπόθεσαν στὴ γῆ. Τότε μέσα ἀπὸ τὶς σειρὲς τῶν πολεμιστῶν προχώρησε ἕνας, πού ἄλλῃθιαι ξεχώριζε ἀνάμεσα τοὺς. Ἦταν πελώριος — ψηλός, παχύς, ἐπιβλητικός — φοροῦσε γύρω στὴ μέση του μιὰ φούστα ἀπὸ ξερά χορτά καὶ στὸ στήθος του εἶχε κρεμάσει ἕνα σωρὸ «παράση-μω», καπάκια ἀπὸ κονσέρβες, τενεκεδάκια, χάντρες, ὄστρακα καὶ πέτρες ὧλων τῶν εἰδῶν. «Ἦταν, σὲ ἄλλῃθιαι, τρομερὸς νὰ τὸν βλέπης καὶ τὸ ὕψος μὲ τὸ ὁποῖο κύτταζε τοὺς ἡρώες μας ἦταν ἀκόμα πιὸ τρομερό. «Κύριε ἔλεησον — ποῖος εἶναι πάλι αὐτός;» μουρμούρισε ὁ Νίκος. Καὶ σὰν γιὰ ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησι αὐτὴ ὁ μαῦρος, φώναξε δυνατὰ ὀρθώνοντας τὸ παράστημά του:

«Εἶμαι ὁ Καρατσού Β' ὁ Παχύς, ἀρχηγὸς τῶν Νιάου - Νιάου. Κι ἂν αὐτὸ δὲν σὰς λήη τίποτε, περιμένετε νὰ ἰδῇτε τὴ συνέχεια».

(Συνεχίζεται)

ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 17)

τόμων καὶ μικροβίων καὶ ἔτσι δὲν καταστρέφονται τὰ προϊόντα, πού ἀποθηκεύονται ἐκεῖ. Αὐτὸς εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος διότι τὸ φρούτο δὲν χάνει τίποτε ἀπὸ τ' ἀρχικὰ του χαρακτηριστικά. Ἀλλὰ κοστίζει καὶ δὲν εἶναι εὐκόλος στὶς οἰκογένειες νὰ τὸν μεταχειριστοῦν.

Τέταρτος τρόπος εἶναι ἡ Παστερίωσις. Ἀλλὰ ἡ ἐργασία αὐτὴ κοστίζει καὶ πρὸ πάντων τὰ δοχεῖα γι' αὐτὸ δὲν εἶναι πολὺ διαδεδομένη σὲ μὰς, παρὰ μόνον σ' ἐργοστάσια πού κάνουν κονσέρβες. Ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι μὲ τὸν λαμπρὸ ἥλιο, πού ἔχομε, δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ ψάχνουμε ἄλλο τρόπο συντηρήσεως φρούτων. Κάθε γεωργικὸ σπίτι πρέπει νὰ ξεράνῃ τὸ καλοκαίρι στὸν ἥλιο ὅσα φρούτα μπορεῖ γιὰ νάχη τὸ χειμῶνα πάντα κάτι νὰ προσφέρῃ στὰ μέλη του.

Κ. ΖΕΥΓΑΣ

ΔΑΣΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΤΟ ΚΛΩΝΑΡΙ

ΠΑΝΟΥ ΓΡΙΣΠΟΥ

Μιά φορὰ κι ἕναν καιρό, γιὰ ν' ἀρχίσουμε ὅπως στὰ παραμύθια, ἕνα χωρικόσ πῆρε τὰ δύο του παιδιά, ἕνα ἀγοράκι ἴσαμε δέκα χρόνων, μὲ μαῦρα ἐξυπνα ματάκια, κι ἕνα κοριτσάκι ξανθό, 6 - 7 χρόνων, καὶ τράβηξε γιὰ τὸ κοντινὸ δάσος, νὰ κόψῃ ξύλα γιὰ τὸ σπίτι του. Εἶχε μαζί του τὸ τσεκούρι του, εἶχε καὶ τὸ γαϊδουράκι του καὶ σχοινιά γιὰ τὸ φόρτωμα. Τὰ δύο παιδιά, καθισμένα πάνω στὸ ὑπομονητικὸ ζῶο, γελοῦσαν στὸ δρόμο χαρούμενα, τραγουδοῦσαν, ἔβλεπαν τριγύρω τὰ πεῦκα μὲ τὶς ὀλοπράσινες φυλλωσιές καὶ ἄκουαν τὰ πουλιά, πού κελαῖδουσαν.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ μέρος, πού θὰ ἔκοβαν τὰ ξύλα, ξεπέζεψαν.

Ἐκεῖ ὁ χωρικός σκαρφάλασε πάνω σ' ἕνα δένδρο καὶ μὲ τὸ τσεκούρι του ἀρχισε νὰ κόβῃ τὸ κλωνάρι, πού κάθισε πάνω του. Καθὼς χτυποῦσε μὲ τὸ τσεκούρι, τὸ μακρὺ κλωνάρι ἀνεβοκατέβαινε ἐλεύθερα στὸν ἀέρα καὶ ὁ καλὸς μας ξυλοκόπος τραμπαλιζόταν ρυθμικά, σὰν νὰ ἦταν καθισμένος πάνω σὲ κάποια κούνα.

— «Τί ὥραϊα, πού τραμπαλίζεσαι πατέρα», φώναξαν τὰ δύο παιδιά ἀπὸ κάτω. «Ἀνέβασέ μας κι ἐμὰς στὸ κλωνάρι νὰ κουνιστοῦμε ὅπως καὶ σύ». Ὁ χωρικός ἀνέβασε τὰ παιδιά του πάνω στὸ δένδρο. Τὰ ἔβαλε νὰ καθίσουν καβαλλικευτὰ στὸ ἴδιο κλωνάρι, ἀπὸ πίσω του κι ἔ-

ἀπὸ τὰ δένδρα. Κατεβήτε ὅλοι σας γρήγορα, ἀπὸ αὐτοῦ».

— «Πατριώτη, τοῦ ἀπάντησε ὁ ξυλοκόπος, ἔτσι ὅπως εἶμαι καθισμένος, εὐκολύνονται καλλίτερα νὰ κόψω τὸ κλωνάρι. Γιατί τὸ βάρος τὸ δικό μου καὶ τὸ βάρος τῶν παιδιῶν, βοηθαῖ τὸ ἀνοιγμα τῆς κοιλίας καὶ ἡ δουλειὰ θὰ τελειώσῃ γρήγορώτερα».

— «Ἡ δουλειὰ, πού θὰ τελειώσῃ γρηγορώτερα, ξανάπε ὁ πρῶτος χωρικός, εἶναι νὰ πέσετε καὶ νὰ γκρεμοτσακιστῇτε ὅλοι σας. Καὶ ἐσύ μπορεῖ νὰ θέλῃς νὰ αὐτοκτονήσῃς, ὅμως τὰ παιδιά, τί σοῦ χρωστούν νὰ τὰ πάρῃς στὸ λαιμό σου;»

Μὰ ὁ ξυλοκόπος δὲν ἄκουσε τὸ φρόνιμο συγχαριανὸ του κι ἐκοίταξε τὴν εὐκολία του. Σὲ λίγο τὸ κλωνάρι κόπηκε καὶ ὅλοι τοὺς γκρεμίστηκαν κάτω ἀπὸ τὸ δένδρο.

Εἶναι λοιπὸν, δυνατόν, νὰ ὑπάρχουν τόσο ἀνόητοι ἄνθρωποι, πού νὰ μὴν καταλαβαίνουν, πὼς πρέπει νὰ κοπῇ ἕνα κλωνάρι, ὥστε νὰ μὴν τσακιστοῦν οἱ ἴδιοι καὶ νὰ μὴν πάρουν ἀθῶους ἄλλους στὸ λαιμό τους;

Νὰ πού ὑπάρχουν. Καὶ εἶναι πολλοί, πάρα πολλοί, αὐτοὶ πού δὲν ξέρουν πὼς πρέπει νὰ κοπῇ ἕνα κλωνάρι ἀπὸ ἕνα δένδρο, ἢ ἕνα δένδρο ἀπὸ ἕνα δάσος ἢ καὶ ἕνα ὀλόκληρο δάσος ἀκόμα. Ἡ κι ἂν ξέρουν πὼς

πρέπει νὰ κοπῇ, δὲν κάνουν ἐκεῖνο πού πρέπει, ἀλλὰ ἐκεῖνο πού τοὺς εὐκολύνει. Ἀποτέλεσμα, νὰ πέφτουν νὰ τσακίζονται, καμμιά φορὰ καὶ νὰ σκοτώνονται. Μὰ δὲν σκοτώνονται αὐτοὶ μοναχά. Σκοτώνουν καὶ καταστρέφουν τὰ παιδιά τους καὶ ὅλες τὶς κατοπινὲς γενεές.

Τὰ ἀπλούστερα πράγματα, εἶναι πολλὲς φορές τὰ δυσκολώτερα. Τὸ νὰ κόψῃς ἕνα δένδρο, δίχως νὰ κινδυνέψῃς νὰ σκοτωθῇς στὸ πέσιμό του, εἶναι τέχνη. Καὶ τὸ νὰ κόψῃς τὸ χωριὸ τὸ δάσος του, δίχως νὰ ἐρθοῦν κατόπιν οἱ νεροποντὲς καὶ οἱ νεροσυρμεὲς νὰ σαρώσουν τὰ χωράφια καὶ καμμιά φορὰ νὰ πνίξουν τὸ ἴδιο

τὸ χωριὸ, εἶναι ἐπίσης τέχνη, πού δὲν τὴν ξέρουν οἱ χωρικοί. Τὴν ξέρουν ὅμως οἱ Δασικὲς Ὑπηρεσίες, καὶ τὴ γράφουν οἱ δασικοὶ Νέμοι. Γι' αὐτὸ οἱ χωρικοί, χρεωστοῦν νὰ ἀκολουθοῦν τὶς ὑποδείξεις, πού τοὺς κάνουν οἱ Ὑπηρεσίες καὶ νὰ συμμορφώνονται μὲ τοὺς δασικοὺς Νέμους. Γιὰ νὰ μὴν παθαίνουν, ὅτι ἐπαθε ὁ ξυλοκόπος τὸ παραμυθιοῦ, καὶ νὰ μὴ βλάψουν τὸν ἑαυτὸ τους καὶ τὰ παιδιά τους.

KINHSEI E. E. S. N.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, ΠΟΥ ΛΑΜΒΑΝΟΜΕ

Ένωσις τῶν Ἑρυθρῶν Σταυρῶν

Γενεὺ 18-2-1953

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰς ὥραϊας φωτογραφίας ἀπὸ τὴν Ἐκθεσὶν Λευκωμάτων Σχολ. Ἀλληλογραφίας, καθὼς καὶ τὰ ἀποκόμματα τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων καὶ τὰς ἐγκυκλίους τοῦ Ὑπ. Παιδείας. Τὸ ὕλικόν αὐτὸ εἶναι ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρον καὶ ἡ καλλιτέρα ἀποδείξεις τῆς πλήρους κατανοήσεως τῆς ἀξίας τοῦ Ε.Σ.Ν. εἰς τὴν χώραν σας.

Σὰς συγχαίρομεν ἐγκαρδίως καὶ διατελοῦμεν

C. A. SCHUSSELE

Δ)τῆς Ἑρ. Στ. Νεότητος

Ἀμερικανικὸς Ε.Σ.Ν.

Washington 12-2-1953

Θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὰς σταλείσας μεταφράσεις τῶν τριῶν τελευταίων ἐκδόσεων τοῦ περιφημοῦ περιοδικοῦ σας, τὸ ὁποῖον μὰς ἔδωσε, πολὺ καλυτέραν εἰκόνα τῶν συνθηκῶν καὶ τῆς δράσεως τοῦ Ἑρ. Στ. Νεότητος εἰς τὴν χώραν σας. Τὰ ἐξώφυλλά του εἶναι ἐξόχως ἐλκυστικά.

Μετὰ τιμῆς

E. RICHARDS

Ὑπ)τῆς Ἀμερικανικοῦ Ε.Σ.Ν.

ΔΙΑΝΟΜΑΙ ΔΩΡΕΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΑΝΑΔΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Α'. ΕΚ ΔΩΡΕΑΣ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ Ε. Σ. Ν.

1) 25.072 κυτία μὲ σχολ. δῶρα ἀπεστάλησαν πρὸς διανομὴν εἰς τοὺς μαθητὰς 806 σχολείων Μακεδονίας, 120 σχολείων Θράκης καὶ 360 σχολείων Ἠπείρου.

2) 245.420 πλάκες σαποῦνι ἀπεστάλησαν πρὸς διανομὴν εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν Δημ. Σχολείων Μακεδονίας, Θράκης καὶ Ἠπείρου.

Β'. ΕΚ ΔΩΡΕΑΣ ΤΟΥ ΚΑΝΑΔΙΚΟΥ Ε. Σ. Ν.

1) 5 κιβώτια μὲ ἱματισμό, σχολ. ἐφόδια καὶ εἶδη ὑγιεινῆς δωρεὰ τῶν ἐρυθροσταυριτῶν τῆς περιφ. Μανιτόμπα ἀπεστάλησαν πρὸς διανομὴν μεταξὺ τῶν ἀτόρων μαθητῶν τῶν Δημ. σχολείων Γραμμένης, Ζηροπηγάδου, Κεντρικῆς, Ἀσπριάς, Πωκίστης, Δορβιτσῆς, Λυγιάς Ποδοῦ, Χώμορης, Ἐλατόδρουσης Ναυπακτίας καὶ Μουσούρων Μεσολογίου.

2) 6 κιβώτια μὲ ἱματισμὸ καὶ σχολ. ὕλικό, δωρεὰ τῶν ἐρυθροσταυριτῶν τῆς περιφ. Κεμπέκ ἀπεστάλησαν πρὸς διανομὴν μεταξὺ τῶν ἀτόρων μαθητῶν τῶν Δημ. Σχολείων Καστριωτίσης, Κονιάτου, Βουνιχώρας, Ἀγ. Εὐθυμίας Φακίδος καὶ Λευκαδιτίου, Μαραθῶ, Εὐπαλίου, Διακοπίου, Σερνικακίου, Μαλανδρίνου καὶ Καρουτῶν Δωρίδος.

3) 1 κιβώτιον μὲ ἱματισμὸ, εἶδη ὑγιεινῆς καὶ σχολ. ὕλικό, δωρεὰ τῶν ἐρυθροσταυριτῶν τῆς περιφ. Ὀντάριο ἀπεστάλη πρὸς διανομὴν μεταξὺ τῶν ἀτόρων μαθητῶν τῶν Δημ. Σχολείων Δομιανῶν καὶ Φουρνῶ Εὐρυτανίας.

4) κιβώτια μὲ ἱματισμὸ καὶ σχολ. ὕλικό, δωρεὰ τῶν ἐρυθροσταυριτῶν τῆς περιφ. Ὀντάριο ἀπεστάλησαν πρὸς διανομὴν μεταξὺ τῶν ἀτόρων μαθητῶν τῶν Δημ. Σχολείων Ποταμίας, Κουτσοχωρίου, Χατζηαμάρ καὶ Καρύτσης Λαρίσης.

5) 2 κιβώτια μὲ ἱματισμὸ καὶ διάφορα εἶδη, δωρεὰ τῶν ἐρυθροσταυριτῶν τῆς περιφ. Ὀντάριο ἀπεστάλησαν πρὸς διανομὴν μεταξὺ τῶν ἀτόρων μαθητῶν τῶν Δημ. Σχολείων Βουνένων Καρδίτσης καὶ Ροδολεΐβους Σερρών.

6) 4 κιβώτια μὲ εἶδη ὑγιεινῆς, ἱματισμὸ καὶ παιχνίδια, δωρεὰ τῶν ἐρυθροσταυριτῶν τῆς Βρετ. Κολομβίας ἀπεστάλησαν πρὸς διανομὴν μεταξὺ τῶν ἀτόρων μαθητῶν τῶν Δημ. Σχολείων Ἀνω Μυρτιάς καὶ Πόριαρης Ναυπακτίας, Λευκασίου καὶ Ρογγῶν Κα-

λαβρύτων, Βλαχοραφτίου Τριπόλεως καὶ Μεγαλοπόλεως.

7) 7 κιβώτια μὲ ἱματισμὸ, εἶδη ὑγιεινῆς, δωρεὰ τῶν ἐρυθροσταυριτῶν τῆς περιφ. Κεμπέκ, Ἀλμπέρτας καὶ Saskatchewan ἀπεστάλησαν πρὸς διανομὴν μεταξὺ τῶν ἀτόρων μαθητῶν τῶν Δημ. Σχολείων Ρίτζας, Γδοχείων, Μουρνιῶν, Μύθων, Σκηνοκαψάλων, Χρηστοῦ, Παρσῆς Μύρτου, Ἱεραπέτρας Κρήτης, Ριζοβουνίου καὶ Μελιανῶν Προδέξης, Καλεντζίου Πλαίσιας Ἰωαννίνων καὶ Παλαιοχωρίου καὶ Δαφνωτῆς Ἀρτης.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΡΥΘΡΟΣΤΑΥΡΙΤΩΝ

Αἱ πλήμυραι τῶν Κάτω Χωρῶν καὶ τῆς Μ. Βρετανίας ἔδωσαν ἀφορμὴν νὰ ἐκοιλωθῇ ἐμπράκτως ἡ ἀλληλεγγύη τῶν Ἑλληνοπαίδων πρὸς τοὺς δοκιμασθέντας συναδέλφους των.

Ἡδὴ ἐλάβομεν ἀπὸ τὸ Δημ. Σχολεῖον Ἀγ. Νικολάου Κυνουρίας τηλεγράφημα συμπαθείας καὶ τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν τοῦ Β'. Γυμνασίου Θηλέων Πειραιῶς.

«Αἱ Ἑρυθροσταυρίτισαι τοῦ Γυμνασίου μας ἔλαβον τὴν πρωτοβουλίαν νὰ διενεργήσωσι ἕρανον μεταξὺ τῶν μαθητριῶν τοῦ Γυμνασίου ὑπὲρ τῶν πλημυρῶν τῆς Ὀλλανδίας καὶ Ἀγγλίας. Δὲν πρόκειται βεβαίως τὸ πενιχρὸν ποσὸν τοῦ ἔρανου μας νὰ βελτιώσῃ τὴν κατάστασιν τῶν πλημυροπαθῶν ἀπλῶς ἢ χειρονομία μας αὕτη θέλει νὰ δείξῃ ὅτι συμμεριζόμεθα τὴν δυστυχίαν των καὶ ὅτι οἱ Ἑρυθροσταυρίται ὅλου τοῦ κόσμου ἀποτελοῦν μίαν οἰκογένειαν, ἡνωμένοι τὸσον εἰς τὴν χαρὰν ὅσον καὶ εἰς τὴν δυστυχίαν.

Μετὰ τῆς παρουσίης σὰς ἀποστέλλω ὡς πρώτην δόσιν τοῦ ἔρανου μας δραχμὰς ἑξακοσίας τριάκοντα ἑξ χιλιάδας (636.000), τὰς ὁποίας διαθέτετε ὅπως ὑμεῖς νομίζετε καλύτερον. Ἐπιθυμία τῶν μαθητριῶν τοῦ Γυμνασίου μας εἶναι ὁ ἔρανος νὰ διατεθῇ καὶ διὰ τὰς δύο πληγείσας χώρας.

Πειραιεὺς 6.2.53

Μετὰ τιμῆς

Ὁ Γυμνασιάρχης

A. ΠΕΤΡΙΤΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Ἐν Κάτω Νευροκοπίῳ τῇ 6-2-53

Πρὸς

Τοὺς κ. κ. Διευθυντὰς τῶν Δημοτ. Σχολείων τῆς Περιφέρειας

Ὡς θὰ σὰς εἶναι γνωστόν, μία τρομερὰς ἐκτάσεως θεομηνία ἐπληξε καὶ πλήττει ὁλονὲν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοὺς Ἀγγλοὺς, τοὺς Ὀλλανδοὺς καὶ τοὺς Βέλγους, εἰς τὰς χώρας τῶν ὁποίων μαίνομενος ὁ Ὠκεανὸς κατέκλυσε μεγάλας παρακτίους περιοχάς. Εἰς χιλιάδας ἀνέρχονται οἱ πνιγέντες ἐκ τῶν κατοίκων τῶν πληγείσων περιφερειῶν καὶ εἰς ἑκατοντάδας χιλιάδων οἱ ἄστεγοι πλημυροπαθεῖς. Ἡ δυστυχία τῶν πληγέντων οὐδεμίαν ἀνθρωπίνην καρδίαν δύναται ν' ἀφήσῃ ἀσυγκίνητον. Οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης ἐσπευσαν ἀμέσως νὰ ἐκοιλωσούν τὰς συμπαθείας των πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς λαοὺς τῶν δοκιμασθεισῶν χωρῶν, προσφέροντες τὴν ὑλικὴν των ἐνίσχυσιν.

Παρομοίαν ἐκδήλωσιν συμπαθείας ἔστω καὶ συμβολικὰς νομίζομεν ὅτι ὀφείλωσιν καὶ οἱ μικροὶ ὡμὸν Ἑρυθροσταυρίται, οἵτινες ἄλλωστε τὴν ἰδέαν τῆς συμπαθείας καὶ ἀλληλεγγύης ὑπηρετοῦσιν διὰ τῆς ἐντάξεως των εἰς τὴν στρατίαν τῶν μελῶν τοῦ Ἑρυθροῦ Σταυροῦ Νεότητος. Ἐκτὸς ὅμως τῆς ἐκ τῆς ἰδιότητος των ὡς Ἑρυθροσταυριτῶν ἐκπορευομένης ὑποχρεώσεως πρὸς ἐκφράσιν τῶν ἀνθρωπιστικῶν συναισθημάτων των καὶ ὡς Ἑλλήνες, οἵτινες πολὺς κατὰ τὰ ἔτη τῆς προσφάτου ἰδικῆς μας ἐθνικῆς δυστυχίας παρηγορηθήσαν ἀπὸ τὴν ἐκφράσιν τῶν συναισθημάτων ἀλληλεγγύης ἐκ μέρους τῶν ἄλλων λαῶν, ἔχουσιν καθήκον ν' ἀποδείξωσι ὅτι μεταξὺ τῶν

τόσων εύγενών ιδιοτήτων, αΐτινες χαρακτηρίζουν τον Έλληνικόν λαόν, δεν απέλιπε αυτόν και το συναίσθημα της ανταποδόσεως.

Ελπίζομεν λοιπόν· ότι οι μικροί Έρυθροσταυρίται σας έχουν εντως ένστερνισθή τα ύψηλά, ανθρωπιστικά ιδανικά της οργανώσεώς των και θα σπεύσωσιν να προσφέρωσιν την παρηγορίαν των (διότι μόνον ως τοιαύτη θα δύναται να χαρακτηρισηθεί οιαδήποτε έκ μέρους των μαθητών μας εισφορά), εις τους αντιμετωπίζοντας την στιγμήν ταύτην την ανηλεή μανίαν των κυμάτων του Ατλαντικού.

Το συλλεχθησόμενον εκ των εισφορών των μαθητών σας ποσόν θέλει κατατεθῇ εις τὸν βοηθὸν τοῦ Γραφείου, ἵνα ἀποσταλῇ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Έρυθρὸν Σταυρὸν Νεότητος.

Ἡ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐνέργειά σας θὰ ἔχῃ ἀξίαν ὅσον θὰ εἶναι σύντομος.

Δὲν παραλείπομεν περαίνυντες νὰ συγχαρῶμεν τὸν Διευθυντὴν τοῦ δημοτ. σχολείου Χρυσοκεφάλου, ὅστις ἰδίᾳ πρωτοβουλίᾳ ἔσπευσε ἤδη νὰ συγκεντρώσῃ καὶ ἀποστείλῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μας συγκινητικὴν εἰσφορὰν τῶν μικρῶν Έρυθροσταυριτῶν του.

Ο Έπιθεωρητής
Κ. ΛΑΖΑΡΗΣ

Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν τοῦ κ. L. Verniers Συμβούλου τῆς ἑνώσεως τῶν Έρ. Σταυρῶν εἰς τὸ 18ον Διεθνὲς Συνέδριον τοῦ Έρυθρ. Σταυροῦ εἰς τὸ Τορόντο, Καναδὰ τὸ 1952.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΝΕΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Διὰ τὸ Ε.Σ.Ν. βρῆκε εἰς τὸ σχολεῖον ἑξαφὸς πρόσφορον καὶ διὰ τὸ οἱ διδάσκαλοι μολονότι πιέζονται ἀπὸ ὅλες τὰς πλευρὲς ἀπαντοῦν παρὸν εἰς τὰς ἐκκλήσεις τοῦ Ε.Σ.Ν.;

1) Διότι ὑπάρχει πλήρης ἁρμονία προγράμματος τοῦ Ε.Σ.Ν. μετὰ τὸ σχολικόν. Τὸ πρόγραμμα τοῦ Ε.Σ.Ν. δὲν ἔρχεται νὰ προσθέσῃ νέα μαθήματα καὶ νὰ ἐπιβαρύνῃ τὸ ἤδη βεβαρυμένον σχολικὸν πρόγραμμα.

2) Διότι τὸ πρόγραμμα τοῦ Ε.Σ.Ν. εἶναι πρόγραμμα ὑποδείξεων καὶ ὄχι μαθημάτων. Δὲν ἐπιβάλλει τίποτε. Ἀρκεῖται μόνον εἰς τὸ νὰ ὑποδεικνύῃ, νὰ διδῇ ὥθησιν πρὸς δράσιν ἐντὸς τοῦ πλαισίου ἐνὸς εύγενούς ιδεώδους ἀνθρωπιστικῆς δράσεως συγκεριμένης καὶ ἀπλῆς, ἡ ὁποία ἀφυπνίζει τὴν πρωτοβουλίαν τῶν παιδιῶν καὶ τῶν ἐφήδων διὰ τὸ χρῆσιμον καὶ ὠραίον.

3) Τὸ πρόγραμμα τοῦ Ε.Σ.Ν. συντελεῖ εἰς τὴν μόρφωσιν τοῦ χαρακτήρος, χωρὶς νὰ παραβλάπτῃ τὴν πρόδον τῶν μαθημάτων. Ἐστὶ ἡ ἀγωγή βαδίζει παράπλευρα μετὰ τὴν ἐκπαίδευσιν. Ἡ ἰδρυσις ὁμάδων Ε.Σ.Ν. εἰς ἓνα σχολεῖον εἶναι διὰ τοὺς εὐφυεῖς ἐκπαιδευτικούς, μεγάλη βοήθεια, διότι καθιστᾷ τὸ ἐκπαιδευτικὸν τῶν ἔργων ἐντονώτερον καὶ πλέον ἐνδιαφέρον.

4) Τὸ πρόγραμμα τοῦ Ε.Σ.Ν. λόγω τῆς ἀπλοτητός του προσαρμόζεται εύκολα ὄχι μόνον εἰς τὰ διά-

Εἰς τὸ φυλλάδιον τοῦ Ἀπριλίου θὰ δημοσιευθοῦν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ προκηρυχθέντος διαγωνισμοῦ βραβεύσεως ὁμάδων Ε.Σ.Ν. Σχολ. ἔτους 1951-52

Τὰ ἀκόλουθα σχολεῖα Πελοποννήσου εἰς ἀπάντησιν ἐκκλήσεώς μας ἀπέστειλαν περὶ τὰ 4.000 κιλά σταφίδα καὶ σῦκα διὰ τὰ παιδιὰ τῆς Βορείου Ἑλλάδος:

- 1) Τὸ Γυμνάσιον Θηλέων Καλαμών, 1 κιβώτιο καὶ 1 δέμα εἰς ἀπόρους μαθητὰς περιφερ. Ἰωνανίνων.
- 2) Τὸ Γυμνάσιον Γαστούνης, 5 σάκκους εἰς τὰ Δημ. Σχολεῖα Ἀγ. Εὐθυμίας καὶ Καρουτῶν Φωκίδος.
- 3) Τὸ Δημ. Σχολεῖο Κακοβάτου Ὀλυμπίας, 2 χαρτοκιβώτια εἰς τὸ Δημ. Σχολ. Καρπενησίου.
- 4) Τὸ Γυμνάσιον Θηλέων Πύργου, 3 σάκκους εἰς ἀπόρους μαθητὰς τῆς περιφ. Ἰωνανίνων.
- 5) Τὰ Δημ. Σχολεῖα περιφ. Ἡλείας, 25 κιβώτια καὶ 8 σάκκους εἰς τὰ Δημ. Σχολεῖα περιφερ. Νεστορίου.

(Ἐλλείπει χώρου, συνέχεια Δωρεῶν εἰς τὸ ἐπόμενον τεῦχος).

φορα διαφέροντα κάθε ἡλικίας καὶ φύλου, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς διαφόρους ἀπαιτήσεις τοπικὰς, ἐθνικὰς καὶ διεθνεῖς.

5) Τὸ πρόγραμμα τοῦ Ε.Σ.Ν. εὐνοεῖ σημαντικῶς τὸν συντονισμόν ὄλων τῶν σχολικῶν μαθημάτων. Αὐτὸ κυρίως φαίνεται εἰς τὸν σχηματισμόν ἐνὸς λευκώματος σχολ. ἀλληλογραφίας, ὅπου γίνεται ἐφαρμογὴ ὄλων τῶν μαθημάτων, γεωγραφίας, ἱστορίας, τεχνικῶν, μουσικῆς, λαογραφίας κλπ. Ἡ ἐργασία διὰ τὸ λεύκωμα (ἀναζήτησις ὕλικου, συλλογὴ πληροφοριῶν, σύνταξις ἐκθέσεων) διεγείρει σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴν περιέργειαν καὶ τὴν φαντασίαν τῶν μαθητῶν. Ἡ ἐκπαιδευτικὴ ὠφέλεια ἐξ αὐτοῦ εἶναι πολὺ σημαντικὴ.

Συμπεράσματα: Ὅπως ἀπεφάνθησαν καὶ οἱ ἐκπαιδευτικοὶ κατὰ τὸ Διεθνὲς συνέδριον τοῦ 1925, τὸ ὁποῖον ὠργάνωσε ἡ ἑνωσις τῶν Έρυθρῶν Σταυρῶν εἰς Παρίσιους καὶ δράσεις τοῦ Έρυθροῦ Σταυροῦ Νεότητος προσαρμόζεται ἀπολύτως πρὸς ὅλας τὰς προσηθείας τῆς νέας παιδαγωγικῆς, αἱ ὁποῖαι τείνουν εἰς τὸ νὰ καταστή τὸ σχολεῖον ὄχι μόνον μέσον ἐκπαίδευσως ἀλλὰ καὶ ἀγωγῆς.

Ἡ δράσις τοῦ Ε.Σ.Ν. ἀνταποκρίνεται ἀπολύτως πρὸς τὴν σχολικὴν δράσιν.

Τὸ ἔργον τοῦ Ε.Σ.Ν. εἶναι διὰ μὲν τοὺς ἐκπαιδευτικούς σπουδαῖον βοήθημα, διὰ δὲ τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς ἐφήδους ζωηρὸν ἐλατήριον πρὸς δράσιν καὶ ἀπεθύνεται τόσον πρὸς τὸν νοῦν ὅσον καὶ πρὸς τὴν καρδίαν.

Τὸ ἔργον τοῦ Ε.Σ.Ν. εἶναι διὰ τὸν Έρυθρὸν Σταυρὸν ἐγγύησις ἐπιβιώσεως καὶ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἀνακούφισις καὶ ἐλπίς.

Ἰαπωνίδες Έρυθροσταυρίτισσες ἀσχοῦνται εἰς τὰς ἀβοηθείας.

Japan: Lesson of firstaid

Καναδοὶ Έρυθροσταυρίται ἐτοιμάζουν πακέτα διὰ τοὺς συναδέλφους των τῶν ἄλλων χωρῶν.
Canada: Juniors preparing School kits to send abroad

Ἀμερικανοὶ Έρυθροσταυρίται κατασκευάζουν δῶρα διὰ τοὺς νοσηλευμένους στρατιώτας εἰς νοσοκομεία τῆς Ἰαπωνίας.
American Juniors make table decorations for Servicemen in hospitals in Japan.

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Πόσο θὰ ἤθελε ὁ Μπόμπης νὰ βρισκεται τώρα στὸ ζεστὸ σπιτάκι του. Μήπως μπορεῖτε νὰ τὸν βοηθήσετε νὰ πάῃ; Ἄν ναι, δείξτε του ὅσο μπορεῖτε γιὰ γρήγορα τὸν καλύτερο δρόμο γιὰ νὰ μὴ βραχῇ πολὺ, ὁ καημένος.

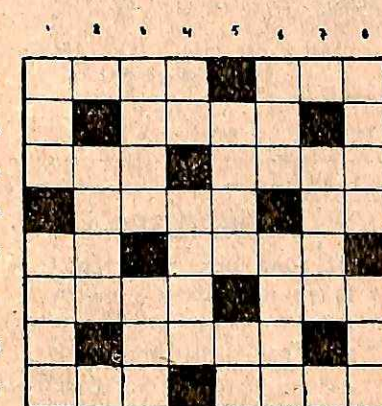
ΡΟΜΒΟΣ

- 1) *
- 2) *
- 3) *
- 4) *
- 5) *
- 6) *
- 7) *

- 1) Σύμφωνον. 2) Πάντοτε. 3) Μηρυκαστικὸν ζῶον (γεν.). 4) Ὁχι μικρός. 5) Ἐγένινεν αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ Ἡρακλέους (γεν.). 6) Ἐκπέμπεται ὅπου ὑπάρχει κίνδυνος. 7) Σύμφωνον.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΥΚΟΥΝΑΚΗΣ
Γυμνάσιον Νικαίας

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΣ

- 1) Γυναικίον ὄνομα — Πρόθεσις.
- 2) Οὐράνιον τόξο. 3) Κομψότης (ξεν.). 4) Φρούτα — Ἀναφορ. ἀντωνυμία. 5) Σύνδεσμος — Κρητικὸ ἐρώτημα. 6) Τραγούδι — Προσ. ἀντωνυμία. 7) Φυσῶ. 8) Συνεταιριστικὸ ὄνομα. — Πρωῖνὸ ρόφημα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Θάλασσα (ἀρχ.) — Ἱερὸς χώρος. 2) Λουρί. 3) Ἀρχαία θεὰ

— Μόριον (δημ.). 4) Μέτρον ἐπιφανείας (ξεν. — Πολὺ (ἀρχ.). 5) Κράτος τῆς Ἀσίας — Σύνδεσμος (Γαλ.). 6) Ἀφῆσε — Χρονικὸν ἐπίρρημα. 7) Χλόη (γεν.). 8) Χερσόνησος Χαλκιδικῆς — Μέρος τοῦ ἀρότρου.

ΝΙΚ. Κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
Τάξ. Ε' ν.τ. Ε' Γυμν. Ἀρρ. Πειραιῶς

25η ΜΑΡΤΙΟΥ

Ξημερώνει ἡ ἁγί' αὕτῃ μέρα καὶ σὺν ἡλίῳ τὸ δρόμο τραβᾷ νὰ διδάξῃ παντοῦ πέρα ὡς πέρα πὼς ἡ Ἑλλάδα δὲ ζῇ στὴ σκλαδιά.

Ὅλο νίκες ξέρεῖ νὰ κάνῃ μετὰ ψυχὴ τὸν ἐχθρὸ νὰ νικᾷ καὶ νὰ χύνῃ τὸ αἷμα γιὰ χάρι μιάς θεάς, ποὺ τὴ λέν λευθεριά.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΒΑΚΗΣ
Γυμνάσιον Πάφου — Κύπρου

ΣΚΑΛΑ

- 1) *
- 2) *
- 3) *
- 4) *
- 5) *
- 6) *
- 7) *
- 8) *
- 9) *
- 10) *

- 1) Σύμφωνον. 2) Ὁ ὁποῖος (ἀρχ.). 3) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. 4) Ποταμὸς τῆς Σιθῆρας. 5) Συναντᾶται εἰς τὰς θερμὰς χώρας. 6) Ἐπικὸς ποιητής. 7) Ποιητὴς Ρωμαῖος. 8) Λέξις ποὺ ἀναφέρεται στὶς μάχες. 9) Ἦταν καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος. 10) Βασιλεὺς τῆς Ρώμης.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

- Πάνο, Νάσο, ἔρχεται.
- Ποῖος ἔρχεται;
- Μὰ σοὺ εἶπα.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίζουν δημαγωγὸ τῶν Ἀθηνῶν.

- 1) Ρήτωρ. 2) Παράγων τῆς ζωῆς. 3) Κατακτητὴς τῆς Κορίνθου. 4) Μέγας κατακτητὴς. 5) Εἰς ἐκ τῶν δύο μυθικῶν φίλων. 6) Μυθικὸς ἥρωας. 7) Ποιητὴς δραματικός.

ΑΝ ΡΟΥΜΠΑΚΗΣ
Ἐμπ. Σχ. Πατρῶν

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

- 1) Πότε ἀπεχωρίσθη ὁ χρυσοδὸς ἀπὸ τοῦ νιτρικοῦ ὀξέος καὶ ὑποποίου;

- 2) Τί εἶναι ὁ ἐφιππιόρρυγχος;
- 3) Ποῖος ἀνεκάλυψε τὰς ἐκρηκτικὰς ὕλας: Νιτρογλυκερίνην καὶ δυναμίτιδα καὶ πότε;
- 4) Ποῖοι εἶναι οἱ θεμελιωταὶ τῆς δυναμικῆς;
- 5) Ποῖος εἶναι ὁ ὀνομαστὸς Ἰταλὸς ἀριθμομνήμων;

6) Ποῖος ἐξωγράφισε τὴν Ἀφροδίτην κατοπτριζομένην;

7) Ποῖος ἦτο ἐκεῖνος, ποὺ ἐχόρευεν ἐνώπιον τῶν Τούρκων ψάλλων:

«Ὅρκο ἔχω τὸ σπαθί μου καὶ σταυρὸ τὸ χαϊμαλί μου. Τούρκο νάβρω τὰ σκοτώσω καὶ Ρωμῆ νὰ ξεσκλαδίσω».

8) Ποῖος εἶναι ὁ μεγάλος ἐκεῖνος μουσικοσυνθέτης, ποὺ ὅταν ἄκουσε τὴν πλέον δύσκολον ἐκκλησιαστικὴν ὁκτάφωνον μελωδίαν, ἔγραψε αὐτὴν χωρὶς λάθος;

ΣΟΦΗ ΓΙΑΝΝΑΚΑΙΝΑ
Μαθήτρια τῆς Ζ' τάξεως Γυμν. Θηλ. Κορίνθου

ΣΚΑΛΑ

- 1) Α
- 2) Α
- 3) Α
- 4) Α
- 5) Α
- 6) Α
- 7) Α
- 8) Α
- 9) Α

- 1) Φωνήεν. 2) Ἀνώνυμος ἑταίρεία. 3) Ἀθλητικὴ Ὀμάς Ἑλλάδος. 4) Ἐστὶ φῶναζαν οἱ φαντάροι μας τὸ 41. 5) Πόνος, λύπη. 6) Κεραία πλοίου. 7) Ἀναποφάσιτος, χωρὶς θέλησιν. 8) Εἰς ἐκ τῶν ἀρχιτεκτόνων ποὺ ἀκοδόμησαν τὴν Ἀγία Σοφία. 9) Ἀντανάκλασις φωτός.

ΜΙΧΑΗΛΑΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
Γυμνάσιον Ἀρρέων Κορίνθου

ΤΡΙΓΩΝΟΝ

- 1) *
- 2) *
- 3) *
- 4) *
- 5) *
- 6) *

- 1) Ἐνδοξον Ἑλληνικὸ βουνό. 2) Κάτοικοι τῶν Ἰνδιῶν. 3) Οἶκος λατρείας Θεοῦ. 4) Ἀριθμητικόν. 5) Ἀντωνυμία. 6) Σύμφωνον.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
ΣΤ' Γυμνασίον Καστέλλας, Πειραιῶς

ΣΚΑΛΑ

- 1) —
- 2) —
- 3) —
- 4) —
- 5) —
- 6) —
- 7) —

- 1) Εἰδικὸς σύνδεσμος. 2) Χρονικὸν ἐπίρρημα. 3) Ἀρχαῖον πλοῖον. 4) Κομμάτι ξηρὰς μέσῃ στὴ θάλασσα. 5) Νύμφη τῆς θαλάσσης. 6) Αἰγυπτία βασίλισσα. 7) Πόλις τῆς Ἰταλίας.

ΑΚΑΚΙΑ ΚΟΡΔΟΣΗ
Μαθήτρια Ε' Τάξ. τοῦ Γυμν. Θηλ. Καλαμών

[ΚΕ Μαρτίου]

ΣΤΑΥΡΟΥ ΒΟΣΥΝΙΩΤΗ.

ΑΛ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΩ.

Ρυθμός Ἐμβατηρίου.

